

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hohlbein Wolfgang\Hohlbein Wolfgang -
Charity 08 - Válka s pavouky.pdb

PDB Name: Hohlbein - Charity 8 - Valka s
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.12.2003
Modification Date: 19.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

CHARITY 8

Válka s pavouky

1

Z transmitéru vyšlehl stometrový plamen, následovaný smrště jasně modrých, takřka hmatatelných světelných paprsků, které jako zvědavý kužel nějakého reflektoru vyletěly vzhůru a klouzaly po stropě haly.

Kde narazily na odpor, okamžitě jej překonaly. Žádné exploze, žádné plameny, žádný tavící se kov; modré světlo obrátilo nehučně v prach všechno, čeho se dotklo. Tu a tam vyskočila jiskra, když zlověstná záře přerážela vedení nebo vyvolala zkrat. Před několika okamžiky otřásla halou řada těžkých explozí, když celá eskadra stříbrných diskovitých lodí vletla do modrého světla a byla zničena. Zadní třetina obrovské haly stála v plamenech, kovová podlaha a stěny se na mnoha místech rozpalovaly do ruda. Od této chvíle se už žádný další kluzák do obrovské železné kopule neodvážil. A přece boj stále nabýval na prudkosti.

Hartmann koutkem oka zaregistroval jakýsi stín a vrhl se stranou. Ještě ve skoku viděl, jak se Kyl obrátil a chytil Morona, který se náhle objevil za jednou z trosek a chystal se vrhnout na Hartmanna a Net. Hmyzí válečník sekl příšerným spárem po Kylovi a způsobil mu prudce krvácející ránu na rameni. Avšak Kyl obrovského tvora uchopil, asi vteřinu ho držel ohromnou silou a Moronův odpor ochabl. Mravenčí bojovník stál chvíli jako omámený, ale pak se otočil a znovu se vrhl do boje - i když tentokrát na druhé straně; jako stroj, když se přeprogramuje a pošle proti vlastnímu pánu. Stejný obraz viděl již Hartmann v posledních minutách snad stokrát; přesto se pokaždé vyděsil stejně jako poprvé.

"Je všechno v pořádku?" Kyl se obrátil k nim a Hartmann mechanicky přikývl. Rána, kterou Moron megamanovi způsobil, byla hluboká až ke kosti a normálního člověka by musela na místě zabít. Kyla ne. Přímě před Hartmannovými očima náhle ustal ještě před chvílí prudce vystřikující proud krve a rozervané maso se začalo obnovovat jako ve filmu puštěném pozpátku. Hartmann už ani nevěděl, kolikrát byl Kyl vůbec zasažen - dvakrát nebo třikrát se vrhl před něho nebo před Net, aby vlastním tělem zachytil výstřely, které byly určeny jím. A rovněž dvakrát nebo třikrát jej napadli mravenci, kteří, jak se zdálo, instinktivně vycítili v tomto tmavovlasém, štíhlém muži nejnebezpečnějšího protivníka a pokoušeli se ho zničit dříve, než použije své příšerné moci a obrátí je proti jejich vlastnímu vojsku. Žádnému se to však nepodařilo.

Hartmann odpověděl Kylovi příkvnutím, ignoroval jeho nabízenou ruku a sám se zvedl ze země. Pohledem vyhledal Net. Poušťářka stála vedle něho a vypadala naprosto vyčerpaně. Bundu měla roztrhanou na cáry, tvář i ruce od krve, dýchala rychle a přerývaně. Černá pevnost vrhala do boje stále víc a víc bojovníků, aby zatlačili pronikající útočníky, ale bylo to, jako by se pokoušeli hasit oheň olejem. Každý Moron, kterého se Kyl dotkl, změnil okamžitě své smýšlení a obrátil se proti svým bratrům a každý další mravenec, který s takto obráceným přišel do styku, dopadl stejně. Kdyby měl Hartmann čas přemýšlet o tom, pochopil by, že to je postupující geometrická řada; okamžik, kdy jejich protivníci nebudou již schopni nasadit do boje tolik vojáků, aby tito okamžitě nepřeběhli ke Kylovi, musel nastat každou chvíli. Mezi modrými světelnými nitkami, které stále ještě vyrazely z prstence transmitéru, tu a tam stále ještě vyšlehl žhnoucí záblesk laserového děla.

"Co... je... to?" zeptal se Hartmann, stěží popadaje dech. Ukázal na transmitér.

Kyl se podíval naznačeným směrem a řekl: "Nevím." Jeho hlas prozrazoval obavu, třebaže se snažil nedávat své pocity najevo.

Hartmann se chystal k další otázce, avšak v tu chvíli se ozval kousek od nich strašný výbuch. Net a on se instinktivně přikrčili, když se ně snesla sprška doběla rozžhaveného šrotu, zatímco Kyl neztrácel čas, jednoduše je oba chytil a odvedl rychle stranou. Kličováním se přibližovali k řadě útočících Moronů. Jejich postup se nyní téměř zastavil, prostě jen proto, že útočníci vrhli najednou do boje příliš mnoho mravenců, kteří své spolubojovníky v první řadě jednoduše tlačili před sebou. Znovu a znovu vyšlehávaly napravo i nalevo vedle transmitéru laserové kanóny a v zástupech bojujících vypalovaly hluboké rýhy, nicméně ty se uzavíraly stejně rychle, jako vznikly. Byla to bitva,

vedená divočeji a úporněji, než si dokázal Hartmann představit v těch nejděsivějších snech.

"Kam?"

Kyl se na okamžik zastavil a rozhlížel se na všechny strany. Neodpověděl Hartmannovi, avšak výraz jeho tváře prozrazoval, že hledá něco určitého. Nakonec zvedl ruku a ukázal na jakési místo, kde Hartmann při nejlepší vůli neviděl nic než tisíce Moronů, kteří spolu bojovali převážně jen holýma rukama. Megaman se však rozběhl a Hartmann s Net ho následovali.

Zatímco se přibližovali k transimírovému podstavci, hleděl Hartmann vzhůru k přístroji stále nervózněji. Z obrovského kovového prstence již nešlehaly žádné plameny, avšak modré světlo jako by nabylo na intenzitě. Většina světelných kuželů se rozložila a zhasla, ještě než dosáhly podlahy nebo stropu, jiné však zasáhly svůj cíl a Hartmann viděl, jak zdánlivě tak nevinně vypadající světlo jakoby nic trhá metrovou ocel. Ve stropě haly byly už desítky různě velikých děr a do přízračného zeleného přitímí, naplňujícího vnitřek Černé pevnosti, proniklo jasné polární slunce a vířící sněh. Náhle Hartmann pochopil, co se to děje - jestli se Moronům nepodaří dostat transimír zpět pod kontrolu, celá hala se zhroutí.

Dostali se až k jednomu z obrovských bizarních, jako dům vysokých strojních bloků, které byly tady v hale všude. Kyl Hartmannovi a Net pokynul, aby zůstali stát a sám začal rychle a obratně šplhat po přední straně stroje, avšak ani Hartmann, ani Net jej neposlechli. Ne sice tak elegantně jako on, nicméně bezmála právě tak rychle šplhali za ním. Kyl se nikterak nepokoušel pohnout je k návratu, šplhal však o něco pomaleji, aby ho mohli dohnat.

Náhle Net vykřikla. Hartmann zděšeně otočil hlavu a uviděl, jak jeden z modrých paprsků šlehl právě směrem k dívce. Ochromen hrůzou sledoval, jak se to zlověstné světlo dotklo stroje těsně nad nimi a přejelo po ocelovém plášti. Očekával otřes nebo vlnu žáru, která je sežehne, ale nic takového se nestalo. Tam, kde se to podivné záření dotklo kovu, ocel jednoduše zmizela. Zůstala jen rozšklebená díra, jejíž okraje byly hladké, jako by byly vyříznuty maximálně precizním přístrojem.

Proud smrtícího světla zhasl stejně náhle, jako vyšlehl, a Kyl jim pokynul, aby šplhali dál. Po chvilce dosáhli vrchní plošiny stroje. Kyl se s mohutným vypětím sil vyšvihl nahoru, pak vytáhl Net a vzápětí Hartmanna k sobě nahoru a poklekl na koleno. Poprvé od chvíle, kdy tento bizarní boj začal, sňal z ramene pušku a odjistikl ji. Hartmann a Net učinili totéž.

Z vyvýšené pozice mohli přehlédnout většinu haly. A náhle Hartmann pochopil, odkud přichází ta nevyčerpatelná zásoba Moronů.

Kylova armáda, pořízená z ničeho, mezitím již dobyla skoro polovinu Černé pevnosti a postupovala stále dál, avšak ze zadní části haly se proti nim vrhali stále noví a noví Moroni; hmyzí bojovníci, objevující se v pravém slova smyslu z ničeho, neboť za velkým blokem mezihvězdného transimíru se tyčila téměř nekonečná řada menších přístrojů - kovových prstenců, měřících v průměru tři metry, z nichž neustále proudily tisíce a tisíce mravenců.

Hartmann zvedl pušku a namířil na jeden z těchto prstenců, avšak Kyl mu srazil pušku dolů a prudce zavrhl hlavou. Neřekl nic, ale ukázal na jeden z velikých laserových kanónů v jejich blízkosti, plivajících bez ustání oslnujících blesky, a Hartmann pochopil. Nechápal však, proč vlastně sem nahoru vylezli.

"Tam!" Kyl ukázal kamsi asi čtyřicet nebo padesát metrů od nich. "Tam jsou. Nebo aspoň jeden z nich."

Hartmann nedokázal kromě téměř nekonečného množství černě se lesknoucích, šestinohých těl rozpoznat vůbec nic, avšak Kyl už opět vyskočil a příkrčen přeběhl na opačnou stranu strojního bloku, kde strmě dolů vedlo úzké schodiště bez zábradlí. Prudkou gestikulací naznačil Hartmannovi a Net, aby se dali po schodech dolů, pak náhle zvedl pušku a třikrát krátce po sobě vystřelil proti laserovému dělu, na které předtím Hartmannovi ukazoval. Dělo explodovalo v oslnivě ohnivou kouli. Téměř okamžitě druhý laserový kanón stfelbu opětoval, ale to už byl Kyl dávno na schodišti a v bezpečí. Obrovský strojový blok se otřásl pod úderem oslnujících záblesků a Hartmann pocítil, jak se přes něj přehnala horká vlna, kterou však ochranný štít dokázal zadržet. Bez problémů se dostali až dolů.

Také zde zuřil boj s neutuchající prudkostí. Kyl srazil dva tři Morony, kteří po krátkém omráčení znovu vstali ze země a pustili se do boje na jejich straně. Také Hartmann a Net museli zuřivě chránit vlastní kůži, dokud neproběhla ona prapodivná proměna u všech mravenců v jejich bezprostřední blízkosti.

"Tudy!" řekl Kyl, stěžej popadaje dech. Ukázal doleva. "Rychle!"

Běžel dál, a to tak rychle, že mu sotva stačili. Na chvíli boj kolem nich polevil, ale přesto postupovali dopředu jen velmi zvolna. Po nějakém čase uviděl i Hartmann, proč. Před nimi se utvořil kruh z desítek, snad dokonce stovek Moronů, kteří němě a zdánlivě ochromeni hrůzou hleděli na něco, co Hartmann ještě nemohl vidět. Kyl musel hmyzí bojovníky skoro násilím odsouvat stranou, aby si vynutil průchod pro sebe a své dva druhy.

Moroni tvořili kruh o průměru patnácti až dvaceti metrů kolem čehosi velikého, temného, co leželo na zemi v obrovské kaluži krve. Hartmann viděl, že zde musel předtím zuřit úporný boj. Na zemi ležely desítky mrtvých Moronů, někteří z nich doslova roztrhaní na kusy. Teprve když Kyl jediným skokem přeskočil tuto podivnou postavu, poznal Hartmann, co to na zemi vlastně leží.

Krysa. Jeden z těch obrovských krysích mutantů, kterých sem přivezli asi sto.

Hartmann zůstal zděšeně stát na místě a ještě jednou se rozhlédl kolem dokola. Náhle uviděl desítky těchto obrovských hlodavců, většinou zabitých nebo tak těžce poraněných, že se z toho již sotva mohly dostat. Někteří z nich byli ještě ve smrti zahryznuti do těl mravenců, kteří je zabili, ale většinou se všechny krysy vrhly na beztvary stín, nad kterým se nyní sklonil Kyl. Hartmann váhavě krácel dál a pak se opět zastavil. Stále ještě nedokázal přesně rozeznat, co to je, co zahubilo tolik krys. Třebaže byl nyní od toho vzdálen již jen na pár metrů, viděl jen stín, nejasný obrys a nic víc, jako by jeho pohled sklouzával jako ruka po absolutně hladkém povrchu. Cítil nanejvýš iracionální nevolnost.

Rychlým pohledem stranou se přesvědčil, že Net je na tom stejně. Také ona zírala na tu věc, vedle které stál Kyl, a výraz jejího obličeje kolísal mezi odporem a hlubokým strachem. Co to jen pro všechno na světě je?

Hartmann konečně překonal zábrany a dvěma, třemi kroky se ocitl vedle Kyla. Zděšeně hleděl na to, co leželo před megamanem na zemi. Bylo to šílené - stál prakticky nad tou příšerností, ale stále ještě nedokázal přesně rozeznat, co to vlastně je. Před tou ohavností ležela mrtvá krysa. Měla zlomenou páteř a tělo poseté desítkami ran. Při pohledu na ně se mu zvedal žaludek. Její drápy a skoro na prst dlouhé hlodáky byly i ve smrti zaťaty do protivníkovy těla. Hartmannovy oči dokázaly rozeznat každý detail na krysí mršině - avšak nikoli na té bytosti, která krysu zabila!

"Co... co to je?" zamumlal bezradně. Zvedl oči a pohlédl na Kyla, avšak v první chvíli ani v jeho obličeji nenašel nic než úžas a bezradnost. Trvalo snad déle než vteřinu, než megaman vůbec vzal na vědomí, že by měl něco říci.

"To je jeden z nich," řekl.

"Z nich?" opakoval Hartmann. Najednou sebou trhl. "Vy myslíte... jeden... z těch..."

"...pánů Černé pevnosti," přerušil ho Kyl. Jeho tvář se zachmuřila. "Dostali ho. Ale ten druhý unikl."

"Ten druhý?"

"Vždycky bývají ve dvou," řekl Kyl. Stiskl rty a udeřil si pěsti do levé dlaně. "Zatraceně! To se nemělo stát. Jestli uteče, bylo všechno marné!"

Náhle se obrátil a začal gestikulovat a pokřikovat na Morony tak divoce a nervózně, jak to u něho Hartmann ještě nikdy neviděl. Až dosud věřil, že neexistuje nic, co by mohlo megamana vyvést z míry; to se však mylil.

Do Moronů rázem vjel pohyb. Mravenčí válečníci se rázem rozběhli pryč odtud. A třebaže se z jejich nehybných hmyzích tváří nedalo vyčíst sebemenší hnutí mysli, Hartmann vycítil, že jsou rádi, že se dostanou z blízkosti té příšerné věci.

Téměř proti své vůli se obrátil a znovu se pokoušel nějak tu beztvárovou hmotu u svých nohou identifikovat. Zdálo se, jako by se ta bytost ještě ve smrti hýbala, třebaže při pečlivé prohlídce se Hartmann přesvědčil, že leží naprosto nehybně. Alespoň přibližně ten tvor vypadal jako obrovské tělo v krunýři se spoustou mnohonásobně rozvětvených chapadel, členících se až do filigránsky drobných vláken. Nemělo to nic společného s čímkoli, co kdy viděl.

Hartmann s mrazením v zádech poodstoupil o krok a znovu sebou trhl, když zakopl o krysí zdechlinu. "Proč ty krysy?" zamumlal.

Jakkoli s tím nepočítal, Kyl mu odpověděl. "To byste měl vy, Hartmanne, vědět lépe než já. Konečně, to vy jste přece tato zvířata vyšlechtili - a to jedině k tomu účelu, aby ničila Morony."

Hartmann byl zmaten. Zdálo se mu, že ten hořký, vyčítavý tón v Kylově hlase si skutečně nenamlouvá.

"Byly jedině, kdo to mohl udělat," pokračoval megaman. Svůj hlas už měl opět zcela pod kontrolou, byl téměř odměřený. "Oni totiž cítí naši blízkost stejně jako my jejich. A vy s vašimi muži byste neměli šanci přiblížit se k nim ani na míli. Ale já jsem věděl, že tato zvířata za nebezpečná považovat nebudou."

"Zdá se, že váš předpoklad vyšel," řekl Hartmann.

Kyl prudce zavrtil hlavou. "Bohužel ne docela," řekl. "Musíme dostat toho druhého. Jestli zničí transmittér, bylo všechno marné."

Hartmann zaklonil hlavu a s přimhouřenýma očima pohlédl vzhůru k obrovskému kovovému prstenci, který stále ještě chrlil modré plameny. Mýlil se, anebo již vyzařování sláblo? "To teda nevím, co se tady dá ještě zničit," zabručel.

"Tohle vydrží," pokrčil Kyl rameny. "Energie byla sice silná, avšak síť je dost velká. To je jenom přechodná porucha, nic víc."

"Energie? Jaká energie?"

"Později vám to vysvětlím, řekl Kyl. "Teď musíme najít a zneškodnit toho druhého." Posunkem ruky naznačil Hartmannovi a Net, aby ho následovali, a rozběhl se.

2

Poslední, co viděla, byla vlna oslnivě bílé, nesnesitelné záře, která najednou vznikla tam, kde se předtím otáčela ta obrovská činka. Bylo to světlo takové intenzity, že stěny kluzáku v tu ránu jako by zprůhledněly. Jako by vzplál celý kosmos, světlo planulo jako v samém srdci vybuchlé novy a se strašlivou rychlostí se přibližovalo k nim. Pak Skudderův hlas: "Ach Bože! Vybuchlo to!"

Potom... ticho. Nekonečné klouzání černou, hebkou, teplou, prázdnou nicotou, ve které se vteřiny mění v roky a tisíciletí v okamžiky, ve které ani čas, ani prostor již neznamenaají to, co ve světě, ve kterém se Charity narodila a vyrostla. Pak teprve přišla první vědomá myšlenka, právě tak banální jako přiléhavá, neboť v tuto chvíli musela napadnout každého: Je toto smrt?

Ovšemže ne.

Věděla, co to je. Nebylo to poprvé, co se nacházela v tomto cizím, zlověstném trvání, v prostoru, který nebyl ani němý, ani prázdný, ani temný, ani neživý, avšak tak jiný, že její mysl nedokázala nic z toho, co ji obklopovalo, skutečně pochopit.

Bomba explodovala.

Ale - jak to, že ona ještě žije?

Žije ostatně ještě?

Dobrá otázka, pomyslela si Charity. Bomba explodovala, alespoň to je jisté. Nesplnili svůj úkol. Nepodařilo se jim zneškodnit moronského posla smrti. Orbitální město a s ním i hlavní moronská letecká flotila už neexistují a Země asi taky ne.

Asi by při této myšlence měla cítit hněv, zděšení, nebo alespoň smutek - necítila však nic podobného. Snad v

tomto prostoru mezi vesmíry není místa pro pocity. Snad je hrůza prostě tak obrovská, že se v ní cosi přepálilo jako přetížené pojistky. Bojovali - a prohráli. Vše je ztraceno, avšak vše, co cítila, byl jen hluboký pocit konečnosti.

Jen mimochodem ji napadlo, že je to snad přece jen smrt a že tato velká, černá prázdnota kolem dokola není nic jiného než peklo, kterým nyní bude bloudit navěky, bez těla, bez citu, s ničím jiným než s bezpečným vědomím svého selhání a ceny, kterou její přátelé a v konečném důsledku celý svět museli za ně zaplatit. Avšak současně jaksi věděla, že to nemůže být pravda. Byla zde už několikrát, a jakkoli si toho sama ještě před několika okamžiky nebyla vědoma, vzpomínala si na každou jednotlivost, jako by její vzpomínky byly celou tu dobu zde, avšak pečlivě skryty a mimo dosah jejího vědomí: nacházela se uvnitř transmittéru. To byla ta černá prázdnota, číhající za hranicí stříbrného prstence, to byl bezčasový krok do prostoru, který sám o sobě nebyl bezčasový a také nebyl prostorem, nýbrž... něčím jiným. Něčím, pro co neexistují slova.

Pomalu se počínala temnota projasňovat. Snad opustila tento bizarní kosmos, snad se již ona sama stala součástí tohoto cizího prostoru - nevěděla, ale co viděla, jako by ji uhranulo, jako by jí znemožňovalo odvrátit zrak.

Byla to fascinace takřka sugestivní, něco tak nepředstavitelně cizího a děsivého, že ani milion slov by nestačil k popsání tohoto stavu. Něco z toho jako by se dotýkalo její duše a uvolnilo v ní věci, o kterých neměla potuchy, co že to je. A náhle pochopila nebezpečí, plynoucí z tohoto náporu. Ještě pár vteřin a tento obraz jí naprosto znemožní kdykoli od něj odvrátit zrak, kdykoli pomyslet na něco jiného než na netělesné vzdouvání a klouzání. Natolik ji to vysávalo, spalovalo a zanechávalo jen prázdnotou skořápku, která už nikdy nebude schopna ničeho jiného než zírat do tohoto cizího kosmu, jenž je současně nebem i peklem.

Ale jak by mohla zavřít oči, když už nemá víčka; jak by mohla odtrhnout zrak, který nevidí?

Zkusila to. Černý vír za jejím čelem i před ním se otáčel stále rychleji, trhaněji, nově se formoval... znovu a znovu a zase znovu.

Potom...

...něco pociťovala.

Hlasy, které bezhlasně šeptaly, křičely, plakaly, volaly, smály se... Pocity. Strach, zmatení, radost, děs, zvědavost, zděšení, lásku a nenávist, teplo, chlad...

Ostatní.

Také to bylo jako jindy, když použila transmittér: cítila, že není sama, že jsou tu ještě jiní, kteří spolu s ní prošli branou do onoho jiného kosmu, a přece to bylo jaksi jiné. Necítila prostě jen jejich přítomnost.

Cítila je.

Byl tu Skudder, velký a silný, plný klidu a sebevědomí, avšak současně i zranitelný a něžný, o čemž snad ani on neměl potuchy. Cítila ho, ona byla on, znala všechny jeho myšlenky, pocity a vzpomínky; stejně jako on byl současně jí, jako by v tomto okamžiku splynuli v jedno a jejich duše se navzájem dotýkaly.

Bylo to nádherné. Znala jeho nejtímnější tajemství, a přece v tom nebylo nic voyerského. Neexistovala žádná trapnost, žádné tajemství, neboť to nebylo jako naslouchání za dveřmi, nýbrž sdílení, neboť v tomto okamžiku byli jedním celkem. Vůbec poprvé pochopila, co pro ni Skudder skutečně znamená, a že tyto city jsou od prvního okamžiku opětovány, třebaže si dosud ani jeden z nich dosud nedovolil něco takového být jen připustit.

Ale nebyl tu jen Skudder.

Stejně jasně jako jeho cítila také blízkost ostatních - Stonea, o kterém najednou věděla, že není zrádce, nýbrž jen slabý, politováníhodný člověk, který se dopustil chyby, protože byl vržen do situace, se kterou si nedokázal poradit. Také French a Stark byli kolem ní a ti druzí, kteří snad poprvé ve svém životě necítili strach...

Kromě těchto důvěrně známých bytostí cítila také blízkost jiných tvorů a chvíli trvalo, než pochopila, že to nejsou žádní obyvatelé tohoto cizího kosmu, nýbrž Kias a Gurk. A v téže chvíli, kdy se obrátila k těmto dvěma, stala se součástí také těch dvou a náhle věděla, kdo ve skutečnosti Kias - Jared a Gurk jsou.

A tu poznala, co je to děs.

Jakkoli už Hartmann nevěřil, že by to bylo možné, nabyl boj během posledních minut ještě víc na prudkosti. Přesto nemohlo již být o jeho výsledku nejmenší pochyby. Stále noví a noví Moroni sice vystupovali z transmittéru, ale ten okamžik, který Hartmann předvídal, byl již dávno tu - obránci Černé pevnosti byli obraceni na stranu jejich dobyvatelů, dřív než vůbec stačili vykročit. Linie obrácených Moronů pronikala stále od jednoho transmittéru k dalšímu a Hartmann naprosto nechápal, proč obránci vrhají do bitvy stále nové a čerstvé síly.

"Aby získali čas," řekl Kyl, jenž zřejmě uhodl Hartmannovu otázku.

Kyl ukázal na transmittérové stanice. "On je ještě tady. Cítím to. Potřebuje čas, aby se připravil k útěku."

Hartmannova odpověď se ztratila v nové explozi; na okamžik ozářila obrovskou halu modrobílá ohnivá koule, ve které shořelo poslední z dosud ještě aktivních laserových děl. Hartmann se instinktivně přikrčil, avšak očekávaná vlna žáru nepřišla. Třebaže je obránci zasypávali zuřivou palbou z laserových pušek a pistolí, Kylovi bojovníci stále nepoužívali svých zbraní, nýbrž se prostě prodírali dál a pokoušeli se uchopit protivníky holýma rukama a srazit je k zemi. Zuřila tu divoká šarvátka, mnozí skončili tak, že přítel i nepřítel byli stejně ušlapáni postupujícím vojskem. Po tajuplném vládci Černé pevnosti však nikde nebylo ani stopy.

Pomalu pronikali dál. Třebaže se v Hartmannovi všechno bouřilo proti této představě, také on zajistil svoji zbraň a jen tu a tam úderem pažby odrážel útoky protivníků - k těm však došlo jen zřídkakdy. Jakkoli se nacházeli prakticky v přední linii, Kyl a dobrý tucet mravenčích válečníků, kteří se drželi megamana, je chránili před všemi útoky. "Tam je!" vykřikl náhle Kyl. Jeho natažená paže ukazovala podél řady transmittéru, které chrlily další a další moronské bojovníky tak rychle, že vznikla takřka nepřehledná tlačence. Hartmann úporně namáhal zrak, aby uviděl to, co Kyl objevil. Avšak viděl jen černý, lesklý propletenec krunýřů, hubených končetin a třpytivých fasetových očí. Ovšem,

nemohl si být jistý, jestli by dokázal pána Černé pevnosti rozeznat, kdyby mu nezacláněly stovky hmyzích bojovníků.

Zřejmě však stejně jako Kyl objevil svého protivníka uprostřed tlačenice, tak také pán pevnosti zřejmě zaznamenal Kyla. Celá salva oslnivých laserových blesků náhle vyšlehla jejich směrem a najednou se mravenci odevšad valili přímo na ně. Také Kylova vojska okamžitě získala další posily a obrácení Moroni nyní poprvé použili svých zbraní. Najednou byla místnost plná ohně a dýmu. Maličké gejzíry roztaveného kovu stříkaly kolem dokola všude tam, kde světelné blesky minuly cíl a udeřily do země.

Na chvíli zůstal Hartmann skoro oslepen. Sotva mohl dýchat a neviděl nic než oheň, kouř a černé, hranaté postavy, které podivně trhavými pohyby přebíhaly sem a tam. A v tu samou nepatrnou chvíli si náhle už Hartmann nebyl tak docela jist, že to skutečně dokážou. Bylo to poslední mocné vzepětí, ke kterému ještě jedenkrát Moroni spojili všechny své síly, aby ochránili svého pána. Jejich protiútok byl tak prudký, že Kylova vojska se na okamžik nejenže zastavila, nýbrž byla dokonce o kus zatlačena zpět. Hartmann zvedl pušku, marně se chvíli rozhlížel po Kylovi a pak skoro necíleně vypálil.

Smaragdové zbarvený světelný paprsek zasáhl hned tři nebo čtyři mravence, avšak za každého nepřítele, který byl zabit, se okamžitě z transmittéru vyhoupli tři noví.

Net cosi vykřikla. Hartmann jí nerozuměl, avšak otočil hlavu a uviděl ji, jak prudce gestikuluje, a koutkem oka zaznamenal jakýsi pohyb. Prudce uskočil zpátky, natáhl nohu dopředu a zasadil Moronovi, který na něho chtěl skočit, do zad prudkou ránu pažbou, právě když proletěl kolem něho. Mravenec se neobratně zapotácel a padl přímo do náručí druhého hmyzího bojovníka. Jeho odpor ustal v okamžiku; od té chvíle mohl být Hartmann rád, že ho nezranil vážněji, protože nyní stál tento bojovník již na jejich straně.

Šílené, pomyslel si Hartmann. Ještě před chvílí byl tento tvor jeho nepřítel na život a na smrt. Kladl si otázku, jestli snad ten trik působí i opačným směrem, avšak dlouho o tom nepřemýšlel a raději tu myšlenku hned zaplašil.

Net stále ještě gestikulovala, avšak po několika okamžicích jí došlo, že ji Hartmann nerozumí. Pokrčila jen rameny, zvedla zbraň a vypálila skoro půldruháveřtinovou dávku. Jakkoli byla linie dotírajících Moronů sotva deset metrů od ní, minul k Hartmannově údivu její zelený paprsek cíl.

Teprve několik vteřin nato pochopil, že vůbec nemřela na mravence. Energetický výboj zasáhl jeden z transmittérových prstenců. Rozpálil stříbřitý kov do ruda a pak se vyvalil oblak dýmu. Přetržený prstenec zlomek vteřiny ještě visel ve vzduchu, pak náhle vzplanul a rozpadl se na popel. Pole uvnitř prstence pohaslo. Hartmann s úděsem sledoval, jak se ze zhrouceného pole ještě vypotácely dvě horní třetiny jednoho Morona a pak se bez hnutí skácely k zemi; od zbytku těla byly odříznuty tak čistě, že by to lépe neudělal nejostřejší chirurgický skalpel.

Net obrátila zbraň a vypálila na druhý transmittér, když tu se konečně vzpamatoval i Hartmann ze své strnulosti a taky začal pálit po dalším z přístrojů.

Přisun nových Moronů se zpomalil. Také ti druzí mravenci zaměřili svoji palbu proti transmittérům. Během několika okamžiků se více než tucet těchto kypících interdimenzionálních průchodů změnil ve žhnoucí hromadu trosek a po další chvíli byl nápor hmyzích bojovníků zcela zlomen. Kylova vojska se nyní řítla kupředu tak rychle, že Hartmanna a Net prostě strhla s sebou.

A taky bitva o Černou pevnost již byla téměř vybojována. Stalo se to naprosto bezhlučně a bez jakéhokoliv varování. Neviděli nic. Neslyšeli nic. Avšak cítili, že se tu někde něco děje, něco neznámého a nebezpečného a přílišné mocného, co přesahovalo veškeré hranice jejich představitosti.

Hartmann se stejně jako Net zastavil na místě. Hlavní masa hmyzích bojovníků se stále ještě pohybovala o kus dál jako velký, těžkopádný stroj, stržený setrvačností svého pohybu, avšak boj byl náhle zcela u konce. A právě tak náhle se opět vynořil Kyl, velký, černovlasý, v roztrhaném oblečení, krvácející snad z desítky ran a těžce a rychle oddechující. Hartmann chtěl na něho promluvit, avšak v tu chvíli uviděl, že Kylův pohled je strnule upřen na obrovský prstenec transmittéru nad jejich hlavami. Hartmann se podíval stejným směrem...

... a strnul.

Gigantická konstrukce přestala plivat modrý oheň, ale nebyla prázdná. Namísto zadní části haly rozeznal Hartmann uvnitř prstence pohyb. Stíny. Obrisy, které vlastně neměly tvar. Prolínající se, narůstající, proměňující se tvary, které vypadaly stejně organicky jako krystalicky. Tvary, které se ve skutečnosti nedaly nikterak přesně určit, děsivé jako fascinující konglomerát modrého a zeleného ohně s barvami, jaké ještě lidské oko nikdy předtím nevidělo.

"Nehleďte tam!" řekl Kyl vyděšeně.

Hartmann slyšel jeho slova a část jeho vědomí velmi dobře pochopila, že varování je myšleno zatraceně vážně. Ale nedokázal odtrhnout zrak. Jeho pohled jako uhranutý visel na stříbrném prstenci o průměru třiceti metrů, v jehož vnitřku se vytvářelo cosi smrtícího, leč fascinujícího, cosi z jiného kosmu, a cítil, jak něco v něm odpovídá na vábení tohoto cizího světa, jak se začíná měnit a... Kyl ho chytil za rameno a hrubě ho otočil, až Hartmann ztratil rovnováhu a upadl na zem. Současně jako by se v něm něco přetrhlo; fascinace tím neznámým - jež nebyla nic jiného než vábení smrti - pominula a zanechala po sobě prázdnotu a pocit ztráty, které byly tak hluboké, že Hartmann skoro vykřikl.

S námahou zvedl hlavu a viděl, že Kyl chytil a obrátil také Net. Klečela na zemi jako omámená a zdálo se, že se jen stěží navrácí do skutečnosti. Byla bledá a třásla se po celém těle. Hartmann se ani nemusel ohlížet nazpět k transmittéru, aby věděl, že také ona jen o vlasek unikla vábení čehosi cizího. A náhlé tlumené vytí Hartmanna přimělo, aby zvedl oči vzhůru. Obrovskou otevřenou branou na opačném konci haly se dovnitř hnál roj stříbřitých záblesků, v nichž Hartmann po chvíli rozeznal formaci diskovitých kluzáků, které okamžitě zahájily na Morony palbu. Zjevně čekaly jen na to, až se transmittér uklidní, aby opět zasáhly do boje. Prudká smršť bílých a oranžových záblesků se snesla na obrovskou hmyzí armádu a rozsávala v jejich řadách smrt a plameny.

Trvalo to jedinou vteřinu.

Potom... cosi natáhlo z transmitéru paži a dotklo se lodí.

Nejprve to bylo jen chvění horkého vzduchu, sotva zaznamenatele klouzání a vzdouvání, jež se náhle zmocnilo obrysů kluzáků a rozmazalo je. Na kratičký okamžik měl Hartmann pocit, jako by pozoroval přibližující se létací disky přes lehce se pohybující, křišťálově průzračnou vodní hladinu. Pak se náhle tato hladina proměnila v nehlasně hučící vodopád. Třesoucí se vlny čistého pohybu probíhaly povrchem kluzáků, křivily je, ohýbaly naprosto nemožným způsobem, aniž by je zlomily. Trvalo to snad vteřinu, snad ještě mnohem méně, ale přesto se během toho neuvěřitelně krátkého okamžiku s necelou desítkou kluzáků udala příšerná proměna. Nabyly naprosto neskutečného tvaru, až z nich nakonec zbyl jen bizarní, beztvářý chuchvalec kypícího stříbřitého kovu - a zmizely.

Ale to ještě nebylo vše.

Chvění a vzdouvání pokračovalo, obrovský prostor pouhého vzduchu, který jako by vřel smyslově nezaznamenatelem žářem, se neustále rozšiřoval.

"Ach Bože!" zašeptal Kyl. "On se rozpíná!"

Jeho hlas nebylo takřka slyšet, a když na něho Hartmann pohlédl, viděl, že mu z tváře zmizela všechna barva. Ruce se mu třáslly.

"Kdo se rozpíná?" zeptala se Net.

Avšak odpovědi se nedočkali. Kyl ještě asi vteřinu zíral na onu oblast mihotavé prázdnoty, která se lenivě rozšiřovala dál, jako se šíří olejová skvrna na vodě. Náhle se však prudce otočil, chytil Net a Hartmanna a hrubě je postrčil dopředu, až málem upadli. "Pryč!" zařval. "Pryč odtud!"

Neúprosná bitva, která ještě před chvílí v Černé pevnosti zuřila, se rázem změnila v bezhlavý útěk. Veškeré nepřátelství mezi oběma moronskými armádami bylo zapomenuto. Hmyzí válečníci se v naprosté panice řítili pryč odtud, pryč od toho kypícího čehosi, pohlcujícího všechno reálné.

Kyl postrkoval Hartmanna a Net před sebou stále rychleji. Více klopýtali než běželi k jednomu částečně zničenému transmitéru. Vznášející se prstence již dávno nechrlily další válečníky, naopak je pohlcovaly, jak Moroni v divoké panice volili také tuto cestu, aby se dostali ven z haly.

Hartmann v běhu otočil hlavu. Srdce mu polekaně poskočilo, když uviděl, jak se za tu krátkou dobu pole chvějící se prázdnoty rozšířilo. Jeho pohyb vypadal jako pomalý, ba líný, ale nebyl vůbec takový.

"Rychleji!" vykřikl Kyl. "Proboha - utíkejte!"

Hartmann odtrhl pohled od toho příšerného úkazu a znovu a ještě víc se zděsil, když pohlédl na transmitéry před sebou. Jeden po druhém pohasínaly. Převalující se nicota dematerializačního pole zprůsvitněla a zmizela a náhle nebyly ty třímetrové prstence již ničím jiným, než prostě velkými, prázdny, kovovými kruhy, skrz které bylo vidět část haly za nimi. Nezhasly současně. Hartmann měl pocit jako by sledoval řadu bortících se kostek domina, kde každá bourá následující ve chvíli, kdy se jí dotkne.

A přece to dokázali.

Transmitéry se sice vypínaly jeden po druhém, oni se však přece jen k jednomu z nich přiblížili dřív, než zhasl. Na zlomek vteřiny se Hartmanna zmocnil strach z toho, co je může čekat na druhé straně, současně mu však došlo, že to sotva může být horší než tichá smrt, která je jim zde v patách. Než skočili do transmitéru, otočil ještě jednou hlavu, a co zahlédl, přimělo ho vykřiknout zděšením.

Ve středu neovladatelného velkého transmitéru se objevilo cosi planoucího bílým žářem, vypadalo to, jako nějaké pekelné oko, shlížející na všechny chaos, který se šířil moronskou pevností. Z rozžhavené koule šlehalo jasné paprsky a všude, kam dopadly, se kov i kámen proměňovaly v prach. Za tím bíle žhnoucím, planoucím okem pak jako by se z prstence transmitéru dovnitř dralo cosi beztvářého, obludného, zabíjejícího už hrůzou svého zjevu každého, kdo na to pohlédne.

Hartmann to podrobněji nezkoumal. Příšerný efekt chvějícího se, kypícího vzduchu již zachvátil skoro celou Černou pevnost. Stěny, strop a podlaha se vzdouvaly a třáslly, prohýbaly a deformovaly naprosto nemožným způsobem. Paprsky pobíhaly tiše jako malá, svítivá zvířátka sem, tam, a Hartmann pocítoval, jak se cosi neviditelného, příšerně silného a bezmezně nebezpečného natahuje po něm i ostatních.

"Prokristapána, Kyle, co to je?" vydechl.

"To je ta bomba," odpověděl Kyl, zatímco se opět obracel a strkal Net a Hartmanna před sebou do transmitéru. "Energie musela být mnohem větší, než jsme si mysleli. Hyperprostor se rozpíná!"

3

"Ach Bože!" zašeptal Skudder. "Vybuchlo to!"

Charity si zděšeně zakryla oči dlaněmi, ale nebylo to nic platné - z obrazovky se vyvalila vlna nesnesitelného, oslepujícího bílého jasu. Světla natolik nesnesitelné intenzity, že stěny kluzáku jako by v tu chvíli byly průhledné a že Charity viděla i přes své ruce! Jako by byl celý vesmír zachvácen požárem, záře jako v srdci explodující novy, jež se proti nim řítila jako světelná stěna...

... a zhasla.

V jediné chvíli bylo po všem. Vše se sběhlo příliš rychle, ale v nezměřitelně krátkém časovém rozpětí se Charity zdálo, jako by cítila jakýsi... náraz, otřesení celé reality, pocit, jako by sledovala film, v němž nebyl jediný čistý střih, takže jeho scény za sebou následovaly bez jakéhokoli přechodu. Byl to pocit, že něco chybí. Šílené.

Charity zahnala zmatené myšlenky, zvedla ruku k obličejí a oběma rukama si protřela oči. Oslavně jasné jiskřičky jí zářily na sítnici; v první chvíli pocítila strach, že je slepá. Záře explodující bomby na to byla silná dost. Pak ale přece jen počala ve vířících závojích, jimiž byl zastřen její zrak, rozeznávat neurčité stíny. Vzápětí se jí pak naskytla scéna, která byla až příliš bizarní, než aby to byly preludy, agónie nebo horečný sen.

Uviděla Gurka, jak se s ječivým výkřikem vrhl na Kiasu.

Byl to pohled bezmála směšný: mravenec byl skoro třikrát tak velký jako trpaslík - a přece byl Gurkův útok tak prudký, že se Kias odpotácel o půl kroku dozadu a takřka se zlomil v kolenou. Gurk se jej pevně zachytil, bez přestání řval, ba vřeštěl a bušil oběma pěsti do chitínové lebky toho obrovského stvoření. Trvalo několik vteřin, než Kias vůbec napadlo bránit se.

Samozřejmě potom byl boj krátký.

Moron zasadil Gurkovi úder, který by byl s to mu urazit hlavu, kdyby byl veden plnou silou. Ale i tak trpaslíka odmrštil přes celý velín kluzáku až k protější stěně, kde se složil na podlahu. Namáhavě, avšak s úporností posedlého amokem se opět sebral, vyskočil na nohy a s široce rozpaženými rukama se pokusil vrhnout na Kiasu podruhé. Skudder mu zastoupil cestu a natáhl ruku, aby jej zadržel, avšak Gurk prostě odstrčil jeho ruku stranou a zasadil mu takovou ránu, až se obrovský indián s překvapeným vyjeknutím zapotácel a div neztratil rovnováhu. V následujícím okamžiku zaútočil proti Moronovi Gurk podruhé a tentokrát jej už definitivně zbavil rovnováhy. Kias se zapotácel. Třemi ze svých čtyř rukou se zachytil řídicího pultu, zbývající rukou se pak pokoušel popadnout běsnícího trpaslíka za frak a držet si ho od těla.

Gurk se však vymanil z jeho sevření, potřetí do něho vrazil a nyní jej již definitivně povalil. Kias pozpátku spadl na řídicí pult. Jeho divoce kolem sebe šátající ruce vyryly s drásavým zvukem do kovu milimetrové rýhy, přičemž zavadily o četné přepínače a páčky. Kluzák sebou citelně trhl a začal se převracet. Kdesi pod jejich nohama zavly přetížené motory.

Charity konečně překonala své překvapení, dvěma, třemi kroky se octla u Kiasu a Gurka a pokusila se odtrhnout běsnícího trpaslíka od Moronovy hrudi. Avšak Gurk kolem sebe kopal s posedlostí šilence. Také ji odmrštil a nadále pěsti a kopanci bušil Moronovi do hrudi a obličeje.

Charity si vyměnila rychlý, naprosto zmatený pohled se Skudderem, podruhé vztáhla ruce ke Gurkovi, ale pak bezmocně upadla dozadu, jelikož kluzák se nečekaně naklonil na stranu a s pronikavým zavytím se propadl. Ještě před chvílí rovná podlaha se najednou proměnila ve skluzavku, hladkou jako naleštěné zrcadlo. Charity sklouzla ke stěně vedle dekompresní komory a instinktivně si zakryla rukama tvář, avšak k očekávanému nárazu nedošlo, neboť kluzák se v poslední chvíli ještě stačil vyrovnat. Rychle se převálila a pokusila se vyskočit na nohy, avšak protože se kluzák stále ještě houpal, podařilo se jí to teprve na třetí nebo čtvrtý pokus. Paluba pod jejíma nohama se zvedala a klesala, jako by to byl malý člun, zmitaný tajfunem. Strašlivé dunění a skřipání jí drásalo uši a náhle byl velín opět naplněn nepředstavitelně intenzivním světlem, oslnivě bílým zářením, jež sotva zaostávalo za jasnou vybuchlé superbomby.

Charity vykřikla hrůzou a bolestí, zakryla si oči dlaněmi a pokoušela se odvrátit tvář od zdroje onoho trýznivého světla, avšak nepodařilo se jí to - jas přicházel odevšad současně, jako by se nacházeli ve skleněné lodi v samém nitru slunce. O zlomek vteřiny dříve, než definitivně oslepla, to zhaslo. Zůstala jen pomalu dozrívající bolest a smršť oslňujících zelených a oranžových blesků, které jí ještě asi minutu divoce tančily na sítnici.

Opatrně si sundala dlaně z obličeje. Viděla jen nezřetelně: nerozlišovala barvy a postavy ostatních vnímala jen jako vystřižené černé siluety, které se pohybovaly naprosto neskutečným způsobem. Podlaha pod ní sebou stále ještě škubala a otřásala se a vřeštění přetížených strojů nikterak nepolevilo. Naopak dosáhlo výšky takřka na hranici slyšitelnosti - avšak cítila je jako bolestivé vibrace, jako neslyšitelný křik, rozkmitávající každé vlákno jejího těla.

Se sténáním se pokoušela napřímít, avšak v tutéž chvíli otfásl lodí další strašlivý náraz. Charity ztratila půdu pod nohama, proletěla přes celou centrálu a narazila prudce do Stonea, který s bolestným výkřikem upadl taky na zem. Napůl omráčená se zvedla, poslepu tápala kolem sebe, až nakonec opět otevřela oči.

Její první pohled padl na obrazovku. Ta jako zázrakem vydržela světelnou záplavu, takže Charity mohla vidět, že se jejich kluzák již nenachází ve volném prostoru. Avšak přece nebyla schopna poznat, kde jsou.

Všude kolem lodi zuřil nepředstavitelný chaos. Zářivé záblesky křížovaly po celé ploše monitoru. Plameny, oslnivé exploze a bludičkovité... cosi, které jí jakýmsi zlověstným způsobem něco připomínalo, ale nevěděla, co. Naprosto neměla čas o tom přemýšlet, neboť, jak se zdálo, ten pravý chaos teprve začínal. Loď se zmítala, otáčela se kolem vlastní osy a celou jednu strašlivou vteřinu se dokonce řtila nazpět, než automatika kluzák opět navedla na správný kurz. Cosi narazilo do trupu a zavrtávalo se do něj; Charity slyšela příšerné skřipění drceného kovu a sbor pronikavých výkřiků, o kterých neměla v první chvíli nejmenší potuchy, odkud přicházejí.

S vyjícími pohonnými turbínami, obklopen závojem ohně a žáru, přibližoval se kluzák k jakémusi povrchu, jako naplocho vržený kámen opět vyskočil do výšky, aby pak narazil s ještě s větší silou.

Tentokrát již absorbér nedokázal otřes ztlumit.

Neviditelná pěst udeřila Charity a přimáčkla ji proti Stoneovi. Jeho výkřik přešel víceméně jen ve zdušené heknutí. Cítila, jak jeho tělo pod ní zmalátnělo a na okamžik i ji opustily smysly.

Avšak musel to být skutečně pouhý okamžik, protože když se jí vědomí vrátilo, loď ještě nespočívala v klidu. Střepiny, kouř a oslnivé plameny jako by se hnaly proti monitoru. Náhle zahlédla obrovský černý stín, jenž doslova vyskočil proti lodi. Naprosto nevědomě v instinktivním pohybu, který nedokázala potlačit, si zakryla oběma rukama obličej a napjala se.

Náraz byl strašný. Kov zapraskal. Monitor se roztrhl a namísto obrazů plamenů vyšlehl ze stěny nad řídicím pultem skutečný oheň. Mohla přímo cítit, jak se loď pod ní deformuje. Cosi explodovalo. Na vteřinu vypadlo osvětlení a bylo nahrazeno přízračně žlutým svitem osvětlení nouzového.

A najednou bylo ticho.

Po tom peklém rachotu, jenž ztýral její sluch, toto ticho takřka bolelo. Charity viděla plameny, šlehající z rozbitého monitoru, avšak neslyšela jejich praskání, viděla, jak se těsně vedle ní pokouší zvednout štíhlá postava s příliš mnoha končetinami, a pak její zrak padl na Skudderovu tvář. Jeho ústa se pohybovala, ale ona nic neslyšela.

Co se nepodařilo tomu strašnému světlu, podařilo se hluku: nebyla slepá, ale byla hluchá. Bezmála se jí zmocnila panika, ale podařilo se jí ji potlačit. Celá omámená se nadzvedla a znovu si vzpomněla, že při svém pádu dopadla na Stonea. Podívala se na něho a s úlevou zaznamenala, že zřejmě není vážně zraněn. Tvář měl zkřivenou. Krvácel z ní a rty se mu pohybovaly, jako by něco říkal, avšak Charity neslyšela. Neslyšela absolutně nic.

Zato však v příští chvíli uviděla něco, co bylo tak absurdní, že tomu v prvním okamžiku nedokázala uvěřit:

Kias vedle ní se vzepřel na třech ze svých šesti končetin a pokoušel se doplazít k řídicímu pultu, avšak nepodařilo se mu to. Na pravé noze mu visel krví zalitý trpaslík, který jednou rukou svíral jeho nohu, zatímco druhou do ní neustále bušil. Gurkova tvář byla zkřivena a nyní měl skutečně u úst pěnu světle růžové barvy.

Charity vstala, chvíli překvapeně zápasila o udržení rovnováhy, když poněkud pozdě pochopila, že podlaha velína není vodorovná, že se změnila v šikmou rampu. Potom odtrhla Gurka od Morona; ani ne proto, aby Kiasovi pomohla. Pochybovala, že ten obrovský tvor vůbec skřetovy rány cítí. Avšak Kias byl stejně otupělý jako Stone. Kdyby se naprosto instinktivně začal bránit, mohlo by to znamenat pro Gurka jistou smrt.

Ne, to se nesmí stát. Gurk nesmí zemřít, ať už jeho tělo...

Nedomýšlela. Jako by někdo přepnul něco v jejím mozku a Charity setrvala v pocitu hlubokého zmatku. Co to bylo? Na chvíli měla pocit, jako by se v jejím myšlení otevřely nějaké dveře, aby jí daly nahlédnout do části vědomí, která obvykle bývá trvale uzavřena.

Gurk využil okamžiku její nepozornosti, aby se jí vytrhl - a okamžitě se znovu vrhl na Morona! Jeho rty se pohybovaly. Sít! Zhroutí se! Vy šilenci! Odečítala mu ta slova ze rtů. Byla to stejná slova, která vykřikl, než se jejich malá loď a její posádka dostaly do toho strašného chaosu. Zuřivostí naprosto bez sebe stále bušil a kopal do chitínového krunýře obrovského hmyzu. Kias se pokoušel jeho ránám uhýbat, jak jen mohl, k Charitině úlevě se však účinně nebránil, takže se jí nakonec přece jen podařilo trpaslíka znovu od obrovského mravence odtrhnout podstatněji nezraněného. Poučena svou první chybou, držela jej pevněji. Po nějaké chvíli se trpaslík přestal zmitat.

Koutkem oka zaregistrovala nějaký pohyb a viděla, že také Skudder se opět zvedl. Potácel se, a když došlápl na levou nohu, jeho tvář se zkřivila bolestí; ale přesto se dokázal vlastními silami udržet na nohou.

Viděla, jak se jeho rty pohybují, avšak místo odpovědi pokrčila rameny a volnou rukou se dotkla ucha. "Je mi líto," řekla. "Ale vůbec nic neslyším."

Zvláštní, najednou neměla cit ani pro svůj vlastní hlas.

Skudder sraštil čelo, naklonil hlavu na stranu a tázavě se na ni zahleděl. Jeho rty se opět pohnuly a náhle jeho tvář zaplavil výraz zděšení. Něco řekl. Viděla, že křičí.

Charity neslyšela nic - ale náhle jí bylo jasné, že ani Skudder neslyší zvuk svého vlastního hlasu!

Prudce se obrátila ke Stoneovi. Bývalý guvernér Země se posadil a střídavě hleděl na ni a na Skuddera. V jeho obličej se šířil tentýž nechápavý výraz hrůzy jako v indiánově tváři. Zíral na ně, pak si zvedl ruce až k obličejí a tleskl. A Charity ani nepotřebovala vidět úděs v jeho obličejí, aby pochopila, že ani on nic neslyší.

Opatrně postavila Abn El Gurka na nohy. Trpaslík zřejmě již pochopil, co je mu tím naznačováno, jelikož se dál nepokoušel napadnout Morona. Charity se prsty dotkla svých uší a tázavě se na něho podívala. Gurk zavrtěl hlavou. Ani on neslyšel. To může v podstatě znamenat jedno jediné, pomyslela si Charity s úlekem. Že by všichni náhle a zároveň ohluchli, bylo víc než nepravděpodobné.

Jediné pravděpodobné vysvětlení bylo však naprosto šílené: že totiž veškeré zvuky přestaly existovat!

Obrátila se, zírala na obrazovku, ale neviděla nic než plameny a řídicí pult zasypaný skleněnými střepy. Z trhliny ve stěně kapala jakási olejovitá tekutina a škvářila se na pultu. Jeho kovový povrch musel být strašlivě rozžhavený - a přece necítila žádné teplo...

Tady není něco v pořádku, pomyslela si Charity. A nejen s touto lodí. Snad vůbec ne s touto lodí. Snad... s nimi.

Obrátila se na patě, jednoduše chytila Gurka a vlekla ho ke dveřím. Náhle cítila naprostou jistotu, že musejí kluzák co nejrychleji opustit.

Stone a Skudder ji následovali, aniž by je musela zvlášť vybízet, jen Kias zůstal stát u zničeného řídicího pultu. Pohled jeho fasetových očí klouzal po rozbitých cifernících a monitorech, a jakkoli se dosud domnívala, že něco takového není ani možné, zdálo se jí, jako by v jeho pohledu rozpoznala paniku. Kias se třásl. Co, pro všechno na světě, může Jared vidět, co oni nevidí?!

"Kias!" vykřikla. "Pojď už konečně!"

Jared nereagoval. Charity si byla dokonce jista, že ani nemůže, protože neslyší její hlas. Stone proběhl kolem ní a zmizel za rohem únikové chodby, zatímco Skudder ji uchopil za rameno a pokoušel se ji odvléci. Na okamžik Charity nevěděla, co dělat. Byla již odhodlána vrátit se a rozběhnout se nazpět ke Kiasovi, aby ho silou odtáhla z velína. Pak ale pochopila, jak je její myšlenka směšná. Kias je přece mnohem silnější než ona. Otočila se a rychle následovala Skuddera.

Když se pak v absolutním tichu hnali chodbou, náhle se něco stalo. Stěny před nimi se křivily, vzdouvaly, jako by se tavily, ale stejně jako předtím ve velíně, ani nyní necítila nejmenší teplo. Barva světla se střídala od žluté k modré a nakonec k barvě, pro kterou ani neexistuje v lidských jazycích výraz. Naprosto nepatrný okamžik jí to připadalo, jako by se chodbou před nimi táhly cáry strašlivé, nezachytitelné nicoty, obraz stejně zvláštní jako děsivý.

A ona to znala! Už jednou viděla toto oblbující, vzdouvající se cosi, když...

Také tentokrát jako by náhle někdo přestříhl nit jejich myšlenek, než je stačila dovést ke konci, a ani tentokrát neměla čas zkoumat, co se jí to vlastně děje v hlavě.

Bylo to stále horší.

Lod' se již netřásla, přímo se zmítala. Třikrát se musela Charity opřít o stěny, aby neztratila rovnováhu a

neupadla, přitom však naposled se jí přímo před jejíma nevěřicně vytřeštěnými očima ruka ponořila až po loket do zdánlivě masivní oceli kluzáku. Necítila žádný odpor, jen jakési netělesné nasávání a tah, jako by byla vlečena do neviditelné propasti. Až na poslední chvíli ruku vytrhla, vyrovnala rovnováhu a klopýtala dál.

Oči jí začínaly šalebně ukazovat jiný svět než ostatní smysly - dál měla pocit, jako by běžela dolů, avšak její smysl pro rovnováhu tvrdil, že se pohybuje nahoru; každý další krok ji stál více sil než předchozí a její tělo jako by náhle vážilo tunu. Ve vzduchu ležela hořká, nepříjemná pachut', v uších jí strašně hučelo. V první chvíli to považovala za zvuk, než si uvědomila, že je to jen pocit.

Utíkala chodbou těsně za Skudderem - a náhle se prudce zastavila. Kde je French a jeho lidé?

Ted' už byla víc než jen zmatená. Všude kolem ní se vesmír rozpadá na kusy, pravda, ale jak mohla zapomenout na Starka, Frenche a ostatní obyvatele orbitálního města?

Bezradně se ohlédla a všimla si, že také Skudder se zastavil a skoro zoufale na ni hledí. Chodba se již vůbec nepodobala tomu strohému kovovému průchodu, kterým sem přišli. Stěny byly nepopsatelným způsobem deformované a před očima jí vyvstávaly obrazy věcí, o kterých ani nechtěla vědět, jsou-li skutečné, či představují-li pouhé přeludy.

Nicméně byla schopna rozpoznat alespoň to, že se nacházejí přímo před odbočkou k nákladnímu prostoru lodi. Snad se tam Stark a jeho rodina uchýlili, když začal ten chaos.

Zamávala na Skuddera a prudce postrčila Gurka před sebe, až vletěl indiánovi přímo do rukou. Pak se obrátila a utíkala boční chodbičkou, vedoucí k nákladnímu prostoru. Dveře se otevřely, když ještě byla na tři kroky od nich, a z nich jí vyšel vstříc Stone. Charity se mu v duchu omlouvala, že ho považovala za zbabělce, když jako první vyrazil z velínu. Stone cosi říkal a současně vrtěl hlavou, a třebaže Charity jeho slovům nerozuměla, o to víc vnímala hrůzu, kterou měl ve tváři. S Frenchem a jeho lidmi se muselo stát něco strašného.

Stone ji chytil za rameno, chtěje ji zadržet, avšak Charity odmrštila jeho ruku stranou, protlačila se kolem něho a pěsti udeřila do přepínače, otevírajícího dveře. Zatímco se pancéřové dveře s drásavou pomalostí odsouvaly, připravovala se na nejhorší.

A přece nakonec na pohled, který se jí naskytl, připravena nebyla.

Nákladový prostor prostě nebyl.

Nebyl ani zničen, ani odtržen od lodi. Prostě již neexistoval.

Charity zůstala stát naprosto nehnutě, ochromená stejným úžasem a zděšením, které četla ve Stoneově obličeji. Zнала tento typ lodí a věděla, že v podstatě nejsou nic jiného než létající skladiště; něco na způsob obrovských kontejnerů s motory a řídící centrálou. Avšak tady na místě očekávaného kruhového skladu o průměru třiceti metrů se nacházel jen pruh stříbřitého kovu, za kterým hned byla zadní stěna skladiště. Jakkoli ji ta myšlenka připadala bláznivá, bylo tomu tak - loď se prostě zmenšila.

Stone jí položil ruku na rameno. Obrátila se, chvíli na něho zírala a viděla, jak se jeho rty pohybují. Ani se nepokoušela odpovídat, jen přikývnutím dala najevo, že pochopila, a rozběhla se odtud.

Když doběhli Stone a Charity k východu, viděli, že Skudder, Gurk a také Kias již mezitím kluzák opustili.

Charity si také všimla, že Skudder pořád ještě Gurka pevně drží. Volnou rukou na ně zamával, aby si pospíšili. Jeho ústa se přitom otvírala k něměmu výkřiku.

Náhle se loď vzepjala. Nehlučný, rychlý vlnitý pohyb projel podlahou a téměř jí podrazil nohy. Stěny jako by najednou zprůhledněly. Do tváře jako by ji udeřil nečekaný vítr a najednou opět pocítila to strašlivé, takřka nesnesitelné sání. Zdvojnásobila své úsilí, prudce do Stonea strčila, aby jej vyhodila z dekompresní komory a sama se zoufalým skokem vrhla za ním.

"...boha, DĚLEJTE!" zaječel jí Skudderův hlas do uší. A současně k ní odevšad začal doléhat pekelný rachot: výkřiky, praskání plamenů, elektrické šumy o nepředstavitelné hlasitosti, nepřetržité tříštění a tupé dunění, jako by se hroutila celá hora.

Prudkostí svého skoku se převážila dopředu, takže by bezmála upadla, kdyby Kias nezasáhl a nezachytil ji jednou ze svých na pohled tak slabých rukou. Charity mu automatickým přikývnutím poděkovala, pak se mu vyprostila a znovu se obrátila ke kluzáku.

Pohled, který se jí naskytl, jí vyrazil dech.

Celá loď planula studeným vnitřním ohněm. Bílé světlo pronikalo kovovými stěnami, takže viděli vnitřek malé kosmické lodi jako na bizarním rentgenovém snímku - a viděli i postavy, pohybující se uvnitř!

Byly to černé siluety, lemované bílou linkou, jež se trhavými pohyby obracely, převracely a utíkaly, aniž by se hýbaly z místa, zoufale zvedaly ruce do výše, tloukly do stěn...

French, pomyslela si zděšeně. To je French a jeho lidé! Ale to je přece nemožné! Chodba byla prázdná!

Nyní tam však byli. Tam, kde je původně nechali, v malé dekompresní komoře před velínem, kterou před několika vteřinami Skudder, Stone a ona sama proběhli!

Cítila, jak Skudder přistoupil vedle ní a něco řekl. Tentokrát již slyšela jeho hlas, ale naprosto nebyla schopna soustředit se na slova. Bezradná a k smrti vyděšená zírala na obrysy domorodců z orbitálního města, pohybující se jako v předsmrtné křeči. Skudder i ona museli proběhnout doslova skrze ně!

Instinktivně učinila krok zpět ke kluzáku, avšak Skudder ji zadržel. Přízračné žhnutí trupu lodi nabylo ještě víc na intenzitě - a najednou se počala loď přímo před jejich očima scvrkávat! Její trup se ohnul, zmenšoval se, jako by nějaká obrovská pěst uchopila a zmačkala papírový model. Během několika vteřin se loď scvrkla na třetinu původní velikosti a srážela se víc a víc. Její obrys náhle obklopilo cosi černého, jako by loď pohlcoval oheň nějakého černého slunce.

"Pane na nebi, co to je?" zašeptal Skudder.

"To ještě není vůbec nic! To je teprve začátek - jestli máme štěstí!"

Charity zmateně sklonila zrak a podívala se na Gurka. Trpaslíkův hlas již neměl svůj obvyklý jízlivý tón. Trásl se strachem a stejný nepopsatelný výraz děsu měl Gurm vepsán i v očích, sledujících zničení moronského kluzáku. Náhle se obrátil, překvapivým pohybem se vytrhl Skudderovi a nenávisťně ukázal na Kiasu.

"Víš, co udělali?" zaskřehotal. "Víš, co ti šílenci udělali?!"

Charity neodpověděla hned, napřed se s úzkostí rozhlédla kolem. Vše se udalo tak rychle a tak neskutečně, že si vlastně dosud ani nepoložila otázku, kde teď jsou. Každopádně však poznala, že onen zběžný dojem, který měla krátce před explozí monitoru, byl správný: kluzák nebyl už ve vesmíru; nad ním se klenula obrovská, ocelové šedá kopule, ocelový dóm, měřící v průměru nejméně půl kilometru.

Najednou věděla bezpečně, kde jsou.

"To je ta loď!" zašeptala překvapeně. "My... my jsme na severním pólu!"

"Ano," přikývl Gurm kysele. "Pokud ještě existuje."

Jsmu v Černé pevnosti, pomyslela si Charity. Avšak pevnost byla sotva k poznání.

Nebyla zde poprvé. Právě ona byla prvním člověkem, jenž vstoupil do této moronské lodi, a také ještě později ji viděla znovu, třebaže jen krátce a za okolností, které nepřály příliš tomu, aby se tu v klidu rozhlédla. Přesto ji připadalo v prvním okamžiku obtížné tuto zničenou, spálenou hromadu trosk identifikovat jako gigantickou transmitérovou stanici na severním pólu, kterou znali všichni pod jménem Černá pevnost. Část obrovské železné kopule se zřítila. Všude hořelo. Obrovské bloky strojů, jež zde viděla při své poslední návštěvě, byly takřka úplně zničené. Jenom pár metrů od nich se do podlahy zapíchl vrak jiného kluzáku. Mezi troskami leželi mrtví mravenci a velký transmitérový prstenec, brána ke hvězdám, kterou invazori z Moronu přišli, zmizel. Na jeho místě se šklebila jen černá díra v reálném prostoru.

Jinak to Charity nedokázala nazvat. Tam kde původně visel ve vzduchu třicetimetřový stříbrný prstenec, rotoval nyní černý, kypící vír, za kterým nebylo nic. Ve spěchu odtrhla oči od onoho přízračného fenoménu a automaticky sáhla po zbrani, když se některé z hmyzích bytostí počaly na svých pavoukovitých nohách přibližovat k nim.

"To není třeba, kapitáne Lairdová," řekl Kias rychle. "Nemáte se čeho obávat. To jsou Jaredové."

Charity jej přejela nejistým pohledem a znovu ruku spustila, avšak nespouštěla přibližující se mravence z očí. Bylo jich osm nebo deset a nikterak se nelišili od Moronů, které znala.

"Bitvu jsme vyhráli," pokračoval Kias. "Černá pevnost je v naší moci."

"Nesmysl," řekl Gurm tiše.

Charity ho ignorovala. "Co to má znamenat?" zeptala se. "Jak to..., že jsme tady?"

"Všechno proběhlo podle plánu," tvrdil Kias. "Mí bratři zaútočili na tuto pevnost, zatímco my jsme zneškodnili explozivní černou díru."

"Podle plánu?" zavřeštěl Gurm. S divokou gestikulací ukazoval na nasávající černou nicotu, která zaujala místo transmitéru. "Tomuhle ty říkáš podle plánu?"

"Prosím tě, Gurku!" řekla Charity. Ji samotné připadalo stále těžší zachovat klid. Asi vteřinu přemýšlela, jestli je to něco víc než jen Gurmova nervozita, co ji činí podrážděnou, avšak cítila podráždění naprosto zřetelně. Kias a jeho bratři si mohli tvrdit cokoliv, ale tady něco proběhlo zatraceně proti plánu.

Kias zvedl jednu ze svých čtyř rukou. "Pro vás všechny by teď bylo lepší tohle místo opustit. Bitvu jsme sice vyhráli, ale nebezpečí ještě zcela nepominulo."

"Na to můžeš vzít jed, ty ropuchožroute!" rýpnul si Gurm. Ukázal na šubající se díru v realitě. "Má vůbec někdo z vás ponětí, co jste provedli?" Aniž by vyčkal Kiasovy odpovědi, obrátil se k Charity a vysokým hlasem pokračoval: "Ti šílenci! Víš, co udělali?"

"Ne," vzdychla si Charity. Kias přistoupil o krok blíž k nim, a v tu chvíli Skudder zaznamenal v jejím hlase tón rezignace. "Ale ty nám to teď jistě povíš, jak předpokládám."

"Na to zrovna teď není..." začal Kias, avšak Charity ho přerušila: "Nech ho, Kiasi. Obávám se, že jinak by nedal pokoj nikdy." Usmála se, třebaže se jí náhle znovu zmocnila nedůvěra. Kias jim něco zamlčel. Něco důležitého, podstatného. S povzbudivým gestem se obrátila ke Gurmovi.

"Proměnili celé orbitální město v jeden jediný transmitér!" řekl trpaslík.

"To vím," odpověděla Charity klidně. "Nejsem slepá. Viděla jsem ty projektory chvíli předtím, než ta bomba vybuchla."

"Chceš snad říci, když vybuchla," opravil ji Gurm.

"Copak to nechápeš? Ona vůbec neexplodovala nad Zemí!"

"Zatraceně, co to zase má znamenat?" vmísil se do hovoru Skudder. "Kdyby tomu tak bylo, tak bychom tady asi stěží teď stáli a poslouchali ty tvoje hloupé plky. Samozřejmě že neexplodovala nad Zemí. Předpokládám, že ji poslali na nějaké místo, kde nemohla natropit žádné velké škody." Ukázala na místo, kde původně stál mezihvězdný transmitér. "Tady tímhle."

"To možná měli v úmyslu," řekl Gurm pohrdavě. "Ale přepočítali se. Nemám pravdu, Kiasi?"

Jared na něho mlčky zíral, avšak najednou měl v očích něco, co se Charity nelíbilo; výhrůžku, jakou ještě nikdy předtím u Jareda neviděla. Zřejmě však Gurmovi jeho výraz unikl, nebo mu byl naprosto lhostejný, neboť stejně nenávisťným tónem pokračoval: "Je to jen drobnost, že? Ta věc neexplodovala někde v Galaxii, nýbrž právě v okamžiku, kdy se dostala do dematerializačního pole. Je to tak?"

Třebaže by Charity nedokázala říci, proč po Gurmových slovech jí naskočila husí kůže. Podívala se na Kiasu. Jared stále ještě mlčel, ale jí se zdálo, že čte z jeho pohledu jasný hněv. "Je to... pravda?" zeptala se.

"S velkou pravděpodobností ano," odpověděl Kias. "Zřejmě část uvolněné energie unikla do transmitérové sítě, takže došlo ke krátkodobé funkční poruše. To by také vysvětlovalo zvláštní okolnosti našeho znovuzhmotnění."

"Krátkodobá funkční porucha?!" vřískl Gurk. "Vždyť byste mohli zničit celou transmitérovou síť!"

"To by snad nebylo zase tak nejhorší," poznamenal Skudder suše.

Gurk ho probodl planoucím pohledem. "No to jistě ne," dodal. "K čertu, pochopte to přece - nikdo neví, jak tyto transmitéry vůbec fungují! Ale síť je gigantická. Pokrývá jistě celou Galaxii, ne-li dokonce víc."

"No a?" zeptal se Skudder.

"No a, no a!" opičil se po něm Gurk jízlivým tónem. "Představ si dům, který je od sklepa až po půdu protkán kabely vysokého napětí. A pak si představ, když všechny tyto kabely najednou ve stejné chvíli explodují - pokud na to tvoje fantazie stačí. Tady ti blázni mohli vyhodit do povětří celou Mléčnou dráhu! Malé problémy při našem znovuzhmotnění? Ztraceně, taky se mohlo stát, že jsme se nemuseli mít ani kam vrátit!"

"Přeháníš," řekl Kias klidně. "Pravděpodobnost katastrofy, jak ji popisuješ, byla velice malá."

"Ale byla nenulová?" zeptala se Charity vyděšeně.

Kias udělal chlácholivé gesto. "Trpaslík má pravdu, co se týče velikosti transmitérové sítě," vysvětloval. "Věc takového rozsahu je velmi odolná vůči zatížení. A k tomu, aby se zhroutila celá transmitérová síť, by bylo zapotřebí mnohonásobně větší energie. Došlo jen k několika krátkodobým poruchám, to je vše."

"Tak?" štěkl Gurk. "A jak nazveš tady toto?" Vztekle ukázal na průchod do nicoty, který se stále ještě točil nad černým blokem, na kterém stával dřív transmitér.

Charity sledovala směr, kterým ukazoval - a teprve nyní jí došlo, že pohyb, který pozorovala uvnitř toho černého víru, není žádný přelud. To, na co se dívala, byla temná vlna hyperprostoru, oně všezahrnující dimenze, kterou vedly všechny tajuplné transmitérové trasy. Do onoho škubajícího se otvoru v reálném prostoru proudila celá oblaka dýmu a mizela v ní. Když se pak podívala ještě pozorněji, rozeznala cosi jako mlhu, oddělující se od země a rovněž mizející ve víru: prach a mikroskopicky malé úlomky trosek rovněž, jakoby shrabovány, klouzaly do průrvy v časoprostorové kontinuu. A pak najednou, jako by teprve optické potvrzení faktu umožňovalo, aby to ucítila, zaznamenala průvan: docela lehký, avšak neustávající průvan, proudící do černé nicoty jako do nějakého okna k nekonečnu.

"On... on ještě pracuje!" zamumlala vyděšeně.

"Správně!" řekl Gurk. "Ještě pracuje, alespoň jedním směrem. Avšak nikde nevidím knoflík, kterým by se dal vypnout."

Trvalo několik vteřin, než Charity skutečně pochopila, co chtěl Gurk těmito slovy říci. "Ty... si myslíš, že toto transmitérové spojení je..."

"To už není transmitérové spojení, nýbrž díra do kosmu!" přerušil ji Gurk. "Díra, do které se může propadnout celá ta vaše pěkná planeta, jestli se vám nepodaří ji ucpat. A já nemám tušení, jak by to šlo."

Charity se obrátila a s pohledem, ve kterém se mísilo zděšení s nevírou, zírala na Kiase.

"Dokážete to uzavřít, nebo snad ne?" zeptala se.

"Samozřejmě," odpověděl Kias. "Provedeme analýzu a problém vyřešíme - jakmile bude definitivně svržena vláda Moronu nad touto planetou."

"Pak jenom doufáme, že to bude brzy," řekl Gurk jízlivě. "Velice brzy." Uchichtl se, ale znělo to dost křečovitě. "Není vám na tom něco nápadné?"

Charity, Stone i Skudder se současně znovu zadívali na vířící nicotu v zadní části haly. Ten pohled byl nepříjemný, tak cizorodý a bizarní, že z něho začala Charity pociťovat přímo tělesnou nevolnost. Přesto se přiměla téměř celou minutu na to hledět, aby se nakonec opět otočila ke Gurkovi a zavrtěla hlavou. "Ne. Co?"

"Zvětšuje se to," řekl Gurk téměř vesele.

4

Strašlivý pocit, že je naprosto vymazán a na jiném místě pak opět z ničeho nic poskládán, byl vystřídán dvěma okamžiky, naplněnými ještě větší hrůzou. Hrůza prvního okamžiku spočívala v tom, že necítil ani své tělo, ani jeho okolí, takže byl na tu zcela nepatrnou chvíli skálopevně přesvědčen, že je mrtev. Druhý nával hrůzy se dostavil, když si uvědomil, že sice mrtev není, nicméně že nic nevidí. Žil, mohl se pohybovat, cítil pod sebou chladnou, tvrdou podlahu i ledový vzduch, který se mu otíral o tvář, avšak před doširoka vytřeštěnými očima neměl nic než absolutní čern. V tu chvíli mu představa, že je slepý, připadla mnohem horší než smrt. Pak uslyšel vedle sebe Netin hlas, který s hlasitým zaklením nadával, že je tu taková tma.

Úleva byla tak veliká, že Hartmann se slyšitelným vydechnutím klesl znovu na zem a na chvíli zavřel oči.

Cosí v jeho blízkosti zašramotilo a náhle ucítil vedle sebe nějaké tělo. Vzápětí se Net zeptala: "Hartmanne? Jste to vy?"

"Ano," natáhl ruku, nahnatal její prsty a krátce a silně je stiskl.

"To ještě není důvod, abyste mi lámal ruku," řekla Net.

Hartmann polekaně povolil stisk, váhavě se posadil a pokoušel se očima proniknout skrz tmu, která je obklopovala. Bez úspěchu. Avšak všiml si, jak podivně lehce se pohybuje. Jeho tělo jako by vážilo mnohem méně než obvykle.

"Je... je tu ještě někdo?" zeptal se váhavě.

"Já." Kylvův hlas se ozval odkudsi zleva, zněl stísněně a Hartmannovi prozrazoval, že megaman je zraněn. "Ale na vašem místě bych byl potichu, dokud nebudeme přesně vědět, kde jsme."

Hartmann si ušetřil odpověď. Namísto toho se opatrně posadil, sáhl do pravé kapsy své blůzy a vytáhl z ní

maličkou kapesní baterku. Po třech marných pokusech o rozsvícení se musel smířit s tím, že baterka bohužel přestála pád na zem méně šťastně než on. Jediným výsledkem posouvání přepínače bylo jen tiché cvakání. Zklamaně baterku zase schoval, sáhl znovu do kapsy a vytáhl poloprázdný balíček cigaret a zapalovač. Maličký žlutý plamínek sice trochu světla poskytl, to však stačilo právě jen tak na to, aby viděl svoji vlastní ruku až skoro k lokti. Syčení plynu jako by temnotu naplnilo jakýmsi šeptavým, přízračným životem. Hartmann pohnul zapalovačem do strany, až se ve světle objevil Netin блýdý obličej. Zamžourala do náhlého světla, zatímco Hartmann uviděl, že je poraněná. Její obličej byl блýdý, místy pak ztemnělý zaschlou krví a také na její bundě se tvořila ošklivá skvrna.

Zapalovač v jeho ruce se rozpálil tak, že musel zvednout palec a plamínek zhasit. Stejně bude muset plynem šetřit. Jak to vypadalo, byl tento maličký zapalovač pro tuto chvíli jejich jediný zdroj světla.

"Kyle?" zeptal se.

"Tady jsem." Hlas megamana přicházel odněkud ze tmy. "Pojďte sem. Potřebuji vaši pomoc."

"Pomoc?" Hartmann byl zmatený, avšak současně taky trochu poplašený. K čemu pro všechno na světě potřebuje někdo jako Kyl jeho pomoc? Pomalu se obrátil, zvedl zapalovač nad sebe a nechal ho svítit dost dlouho, dokud před sebou nerozeznal jakýsi stín. "Počkej tu," řekl, obrácen k Net, zatímco po rukou a po kolenou lezl pryč. Opět se cítil jaksi... lehčí!

"Ani mě nenapadne," odpověděla Net. "Zrovna si udělám menší procházku, než se vrátíš."

Hartmann se usmál - ani ne tak Netině odpovědi, spíš tomu, jak stejně on i ona jaksi samozřejmě přešli k důvěrnému tykání.

Ještě jednou použil zapalovač a potom jeho hledající prsty na něco narazily. Kylův obličej. Nechal na něm ruku o zlomek vteřiny déle, než bylo třeba. Cítil, jak je Kylova kůže horká a suchá, třebaže byla pokryta tenkou vrstvou potu. Cítil také, jak rychlý a nepravdivý je jeho tep. Hartmann se vyděsil. Až dosud považoval Kyla za nezranitelného. Ale snad i ty nadpřirozené regenerační schopnosti megamana se musely jednou vyčerpat.

"Co je vám?" zeptal se Hartmann.

"Jsem zraněn," odpověděl Kyl. "Ale na tom nezáleží. Můžete vstát?"

"Jistě," odpověděl Hartmann. "Vy jste zraněn? Kde? Je to zlé?"

"Mám něco s nohama," odpověděl Kyl. Hartmann znovu zvedl zapalovač a chtěl se nad ním naklonit, avšak v tu chvíli ho Kyl uchopil za zápěstí a držel ho v tak železném stisku, až sebou Hartmann trhl bolestí.

"Říkal jsem přece, že na tom nezáleží," řekl znovu Kyl. "Kromě toho nevěřím, že byste to skutečně chtěl vidět."

"Ach," řekl Hartmann pouze.

"Vstaňte," opakoval Kyl. Tentokrát Hartmann bez odporu poslechl.

"Jděte k transmitéru," přikázal mu Kyl. "Nachází se přímo za mnou. Musíte se pokusit zapnout ho. Udělal bych to sám, ale nemohu vstát."

Hartmann jako slepec natáhl obě ruce před sebe, udělal krok a ucítil pod prsty hladký kov. Chtěl znovu zažehnout zapalovač, avšak Kyl ho ostře okřikl. "Nechte toho! Plyn vám nevydrží věčně a vy možná budete světlo ještě zatraceně potřebovat."

"Předpokládám, že vy dokážete vidět i ve tmě, ne?" zeptal se Hartmann.

"To ano," odpověděl Kyl klidně. "Vy ne?"

Hartmann to vzdal. Kyl měl zřejmě pravdu - kromě toho nemělo smysl se s ním hádat. S povzdechem zapalovač znovu schoval a zeptal se: "Co mám dělat?"

"Na levé straně je ovládací skříňka," odpověděl Kyl. "Cítíte ji?"

"Ano."

"Dobrá. Stiskněte obě horní tlačítka. Současně a co nejvíc můžete."

Hartmann poslechl. Ozvalo se kovové cvaknutí.

"Zkuste to ještě jednou," řekl Kyl. Mýlil se Hartmann, anebo skutečně slyšel v megamanově hlase něco jako paniku?

Poslechl a zkusil to ještě jednou. A ještě jednou. Marně.

"Toho jsem se bál," zamumlal Kyl. "Zatraceně!"

"Čeho jste se bál?" V Hartmannovi počínal narůstat hněv. "Sakra, Kyle, přestaňte si hrát na tajuplného."

"Transmitéry, Hartmanne," řekl Kyl tiše. "Nefungují už."

"Samozřejmě že už nefungují!" rozhorlil se Hartmann. "Sám jste přece viděl, jak je ti vaši přátelé vypnuli. Pravděpodobně nechtěli, abychom se dostali z pevnosti."

"Přál bych si, aby tomu tak bylo," mumlal Kyl. "Ale mýlíte se. Transmitér se nedá vypnout. Nikdy ne úplně."

Hartmann chvíli mlčel. Zmocnil se ho velice nepříjemný pocit. "Ale tento je vypnutý," zamumlal nakonec.

"Já vím," odpověděl Kyl. "Věděl jsem to už předtím. Já..." odmlčel se, tiše a nejistě se zasmál. Chvilí shledával správná slova. "Kolikrát se něco dělá, jen abychom se ujistili, že... Mám na mysli, jen aby... aby si člověk nemusel něco přiznat. Obávám se, že celá síť se zhroutila."

"Celá síť?"

Hartmann přeslechl Netiny kroky a hrozně se polekal, když najednou zazněl její hlas právě vedle něj. "To myslíte - všechny transmitéry? Všechny na celé Zemi?"

"Možná nejen na Zemi."

Třebaže věděl, že je to naprosto nesmyslné, zvedl Hartmann ještě jednou ruku a stiskl obě tlačítka. "Snad... je jenom tenhle rozbitý," zamumlal. "Myslím... že snad... snad je zkratovaný nebo něco takového."

"Tyhle přístroje se nedají rozbit," řekl Kyl klidně. "Nikdy."

"No dobrá!" řekla Net prudce. "No tak se ta zatracená transmitérová síť zhroutila! A co je na tom zlého?"

Pokud si dobře vzpomínám, tak jsme letěli na severní pól právě z toho důvodu, abychom tu zatracenou věc vyhodili do vzduchu!"

To sice nebylo tak docela pravda, jak taky Hartmann dobře věděl, avšak Kyl se nenamáhal ji opravit.

"Obávám se, že to není tak jednoduché," řekl vážně. "Vzpomínáte si, co se dělo, než jsme uprchli?"

"Vzpomínám si na všechny ty vaše kecy, Kyle," odpověděla Net prudce. "Co jste myslel tím, že se hyperprostor rozpíná? Co to k čertu má být?"

"Jen účelový pojem pro něco, čemu nikdo ve skutečnosti nerozumí," odpověděl Kyl. "Nadřazené kontinuum, které..."

"Prosím vás, nechtě si učené přednášky, Kyle," přerušil ho Hartmann nervózně. Najednou už nebyl schopen vydržet na jednom místě. Třebaže si to sám sobě nechtěl přiznat - měl strach. To, co Kyl říkal, ho naplňovalo hrůzou takřka panickou. "O jaké bombě jste to předtím mluvil?"

"O té zbraň, kterou chtěli kapitán Lairdová a Skudder zneškodnit," odpověděl Kyl.

"Předpokládám, že se jim to podařilo," řekla Net. Její hlas zněl nervózně. "Kdyby ne, tak bychom tu sotva byli."

"Je mi líto, ale obávám se, že se mýlíte," řekl Kyl. "Ta zbraň se nedá zneškodnit. Je konstruována tak, že pokud je již jednou aktivována, pak neodvratně vybuchne."

Net zalapala po dechu a třebaže ji Hartmann nemohl vidět, pocíťoval, jak se její zděšení rychle proměňuje v hněv.

"A tys to věděl?" zeptala se. "A přesto jsi je nechal jít? Tys věděl, že..."

"Byla to jediná možnost," přerušil ji Kyl. "Jeden z nás musel nahoru do kosmické stanice. Je mi líto, že jsem vám musel zamlčet pravdu."

"Zamlčet pravdu?!" Net skoro vykřikla. "Ty... ty jsi ji a ostatní poslal na jistou smrt - a říkáš tomu zamlčet pravdu?"

"Není jisté, že jsou mrtvi," řekl Kyl. "Právě naopak - měli reálnou šanci dostat se odtud. Jsem si skoro jist, že to dokázali."

"Co se tam stalo?" zeptala se Net vzrušeně. "Před pěti vteřinami jsi tvrdil, že se ta bomba nedá zneškodnit! To je zase nějaká nová lež?"

"Ne," řekl Kyl. "To je pravda. Vytvořili jsme transmitérové pole, které mělo teleportovat tu zbraň na místo, kde by nemohla natropit žádné škody."

"Mělo?" zeptal se Hartmann zaraženě.

Kyl se na několik vteřin odmlčel. "Obávám se, že jsme nebyli dostatečně rychlí," připustil. "Je to jenom domněnka, ale po tom, co jsem viděl v Černé pevnosti..." Hlasitě se nadechl. Když pak začal znovu mluvit, jeho hlas se změnil a zněl teď věcně, takřka odměřeně. Byl to však nucený klid a nedokázal zcela zakrýt jeho skutečné pocity.

"Transmitéry využívají nadřazené dimenze," řekl, "kterou nazýváme hyperprostor. Víme o ní málo; v podstatě sotva něco víc, než že existuje. Už jen to slovo je vlastně pojem, který má postihnout něco, co je nepostižitelné. Ale já se obávám, že bomba musela explodovat právě v okamžiku, kdy se ocitla v této dimenzi. Muselo dojít k něčemu jako... ke zkratu."

"A tento zkrat ochromil všechny transmitéry?" zeptal se Hartmann. Nepodařilo se mu, aby jeho hlas zněl tak pevně, jak si přál. Dosud nezapomněl na ty strašlivé scény, které viděl v transmitérové hale Černé pevnosti. Stejně jako ten děsivý pocit, který se ho při nich zmocnil. V podstatě Kylovu odpověď vůbec nepotřeboval. Všichni až příliš dobře cítili, že se děje něco nepředstavitelného.

Kyl odpověděl až po chvíli. "Snad," řekl. "Ale já se obávám, že to ještě není vše. Energie výbuchu musela být mnohem větší, než jsem předpokládal. To by mohlo znamenat, že byla stržena hranice mezi dimenzemi."

"Hranice mezi dimenzemi... aha," opakoval Hartmann.

"Ale teď raději hleďte východ," navrhl Kyl, jenž chtěl zřejmě změnit téma. "Nechci vás zneklidňovat, ale..."

"Víte, Kyle, co mě zneklidňuje nejvíc?" zeptal se Hartmann, zatímco se ve tmě opatrně obracel, aby do ničeho nevrátil. "Věty, které začínají slovy Nechci vás zneklidňovat."

Kyl se nuceně zasmál. Hartmann slyšel, jak se Net pohybuje jen pár kroků od něho; vzhledem ke snížené zemské přitažlivosti se pohybovala stejně nejistě a opatrně jako on sám. Nad příčinou této snížené gravitace se zatím ještě nechtěl zamýšlet. Samozřejmě je možné, že se nacházejí v nějaké části moronského světa, kde byla přitažlivost zemská redukována. Ale existovalo ještě jiné vysvětlení, a to...

Ne, na tuto možnost se v tuto chvíli zdráhal být jenom pomyslet. Opatrně tápal tmou dopředu, dokud jeho prsty nenarazily na překážku.

Trvalo to skoro půl hodiny, během které spotřeboval skoro všechnu zásobu plynu v zapalovači, ale nakonec přece jen objevil dveře - nebo alespoň něco, o čem Kyl tvrdil, že to dveře jsou.

Hartmann o tom pochyboval. Dveře neměly žádný určitý tvar, mohla to být stejně dobře i ledabyle zalátaná díra ve stěně, kdyby nebyly okraje pečlivě opatřeny silným těsněním z umělé hmoty a panty. Kdokoli je vytvořil, musel mít značně nedbalý poměr k euklidovské geometrii - a skutečně dlouhé nohy, neboť jejich spodní okraj se nacházel dobrého půl metru nad podlahou.

"Na levé straně musí být otevírací zařízení," řekl Kyl, když mu Hartmann pověděl o svém objevu.

Hartmann zvedl zapalovač. Plamínek byl již sotva větší než jeho nehet a vydával velmi málo světla.

"Máte to?" Hartmann nechal plamínek zhasnout a druhou rukou ohmatával hladký kov před sebou. Musel se postavit na špičky, aby konečně dosáhl na maličký ovládací panel. "Ano. Dva knoflíky. Mají takový... divný tvar."

"Já vím," odpověděl Kyl ze tmy. "Jestliže stisknete ten horní, musí se dveře otevřít. Jinak ta automatika

nefunguje."

Hartmann přiložil prst na knoflík, avšak váhal se stisknutím. "Co nás čeká na druhé straně?" zeptal se nedůvěřivě.

"To bych taky rád věděl," odpověděl Kyl. "Dost možná, že nic. A možná taky smrt." Tiše se zasmál. "Zkuste to, Hartmann. Vy budete první, kdo to zjistí."

"Skvělé," zavrčel Hartmann. "Jen tak dál, Kyle, a nebudu si už jistý, jestli si skutečně přejete dostat se odtud živý."

Kyl se znovu zasmál, zatímco Hartmann vztekle udeřil pěstí do tlačítka. Současně uskočil dva kroky nazpět a zvedl pušku do pohotovostní polohy.

Asi vteřinu se nedělo nic a Hartmann se již počal smířovat s myšlenkou, že nejen osvětlení, ale také veškerá ostatní technika tohoto zařízení nefunguje, pak ale zaslechl hlasité, suché cvak - a dveře rázem zajely do podlahy. Dovnitř proniklo rudé světlo a vlna zatuchlého vzduchu, páchnoucího železem.

Hartmann ustoupil o další krok zpátky, zvedl zbraň a instinktivně se přikrčil. Po čase stráveném v téměř absolutní tmě ho nyní i toto matné světlo takřka oslepovalo. Avšak současně zaslechl, že se tam venku něco pohybuje.

S bušícím srdcem čekal, až si jeho oči zvyknou na světlo. Teprve potom se odvážil přiblížit se ke dveřím a vyhlédnout ven. Net skoro neslyšně došla až k němu.

Stáli tak skoro celou minutu a zírali před sebe, dokud se Kyl nezeptal: "Co tam vidíte?"

"To se dá... těžko popsat," zamumlal Hartmann. Na patře měl najednou tak sucho, že sotva mohl mluvit. "Měl bych pro to vhodné slovo. Ale nejsem si jistý, jestli byste mu rozuměl."

"Jaké je to slovo?" zeptal se Kyl.

"Peklo," odpověděl Hartmann.

5

Zpáteční let do Evropy trval osm nebo deset hodin, třebaže použili jednoho z moronských kluzáků. Ale nemohli letět rovnou přes Atlantik, vzali to skutečně bláznivou oklikou, při které letěli s výjimkou Nové Kaledonie a Andorrey pravděpodobně přes každý zapadákov. I přesto byl jejich kluzák několikrát napaden; jednou se přitom dostal do skutečně vážné tísně, že by se pravděpodobně zřítíl, kdyby jej v poslední chvíli nepodpořila flotila, řízená Jaredem.

Charity se toto všechno ovšem dozvěděla až na druhý den, neboť sotvaže nastoupili na kluzák a opustili Černou pevnost, upadla okamžitě do hlubokého spánku, ze kterého se probudila až pozdě večer následujícího dne; s nepříjemnou pachutí v ústech, bolestí hlavy a vzpomínkou na děsivé, zmatené, nesmyslné sny, které měla za sebou.

Opatrně se posadila; bolest v hlavě jako by pulzovala. Zatočila se jí hlava, palec a ukazovák si přitiskla co nejvíc na zavřená víčka, až se jí před očima roztančily barevné stíny, a zadržela dech, dokud nezačal záchvat závratí polevovat. Potom se víc než opatrně pohnula.

Alespoň se už zase nacházela v prostředí, které znala; byla ve stejném pokoji pod velitelskou úrovní bunkru v Eifelské vrchovině, kde bydlela už předtím, takže když se s napolo zavřenými očima vlekla do koupelny, nenarazila si ani hlavu, ani nezakopla o žádnou nečekanou překážku. Hlava jí třesla, jako by v ní měla trpaslíka, který jí tam s narůstající vervou bubnoval na tympány. Potřebovala skoro hodinu, kdy si pouštěla studenou vodu střídavě na obličej, ruce a šiji, dokud neměla konečně pocit, že už je alespoň částečně při sobě. A tento nepříjemný zážitek jí s konečnou platností vysvětlil, proč tak rychle usnula a proč se probudila až po tak dlouhé době. Nebylo to poprvé, co na ni použili nějaký uspávací prostředek, avšak poprvé, co dostala takovou dávku, která by uzemnila argentinského plemenného býka.

První napůl ještě nejasný pohled do zrcadla jí přinesl další nepříjemné překvapení. Že vypadá tak mizerně, jak se cítí, ji nikterak zvlášť nepřekvapilo, ale co ji šokovalo, byly její vlasy. Měla v nich jeden pramen úplně šedivý.

Chvilí pozorovala mrzutě v zrcadle svůj obraz, pak na něj vyplázla jazyk, otočila se a vyšla z koupelny. Oblečení, které na sobě měla při svém návratu, bylo také pryč, stejné jako improvizovaný kosmický oblek a její zbraně, zato však našla něco, co ji právě tak překvapilo, jako ji způsobilo takřka dětinskou radost: na židli vedle postele ležela čistá, pečlivě složená tmavomodrá uniforma Space Force, správné velikosti, se správným hodnotným označením, ba dokonce s malíčkou jmenovkou, na které stálo: Laird, Ch. Cptn. Pouzdro na zbraň bylo bohužel prázdné a někdo si dokonce dal tu práci, aby vyjmul z generátoru osobního štítu malíčkou atomovou baterii.

Oblékla se, pak odběhla nazpět do koupelny a chvíli vychutnávala pohled na sebe do zrcadla. Její bledý obličej, kruhy pod očima a šedivý pramen ve vlasech rušily sice trochu celkový dojem, ale celkově nevypadala na šestadvacetiletou ženu nejhůř.

Když chtěla vyjít z místnosti, zažila druhé nepříjemné překvapení tohoto dne: dveře nešly otevřít.

Charity snad šestkrát s narůstajícím hněvem zmáčkla knoflík, než jí došlo, že mechanismus zámku je elektronicky uzamčený. Nikoli porouchaný. Kontrolka svítila uklidňující zelenou barvou.

"Sakra, co to má znamenat?" řekla našťavaně. Prudce se obrátila, přistoupila k interkomovému přístroji vedle dveří a stiskla volací tlačítko. Obrazovka se okamžitě rozsvítila, jako by kdosi na druhém konci čekal jen na to, až se ohlásí. Hleděla do bezvýrazných fasetových očí mravence.

Okamžik zůstala Charity jako ochromená úděsem - třebaže po tom všem, co se přihodilo, vlastně musela s něčím takovým počítat. Teprve pak se zeptala nejistě: "Kias?"

Mravenec se pokusil napodobit lidské zavrtění hlavou. "Mé jméno je Tipa, kapitáne Lairdová," řekl. "Jednotka Jaredů, kterou znáte pod jménem Kias, se právě nenachází na velitelském stanovišti."

"Chci mluvit s Kiasem," dožadovala se Charity.

Tipa se pokusil pokrčit rameny. "To není třeba," řekl. "Dokážu splnit veškerá vaše přání stejně jako Kias a

kdokoliv..."

"Nachází se jednotka Jaredů, kterou znám pod jménem Kias, v tomto bunkru?" přerušila ho Charity.

Pochybovala, že Tipa pochopil sarkasmus v jejím hlase, nicméně po krátkém zaváhání přikývl.

"Ano."

"Tak pohni tím svým kostnatým zadkem a zavolej ho k monitoru!" dožadovala se Charity. "Nemám chuť se bavit s mravencem, který se jmenuje Tipa a má strach se hnout z místa, aby se náhodou nerozsypal."

"Ale já vás ujišťuji, že..."

Charity vypnula přístroj, chvíli hledala v paměti a pak vyfukala na klávesnici čtyřmístné číslo. Tentokrát trvalo podstatně déle, než se obrazovka rozsvítila, nicméně číslo bylo správně: na skle se objevil obličej, patřící s nejvyšší pravděpodobností Skudderovi.

"Ahoj!" pozdravila ho Charity vesele. "Jak vidím, osvojil sis stejné špatné návyky jako já."

Skudder unaveně otevřel jedno oko a tázavě se na ni zahleděl.

"Určitě hledíš do zrcadla a smýváš si z obličeje cizince, kterého vidíš před sebou."

"Cože?" udělal Skudder. Zcela neskrývaně zív. "Ó Bože... řekni mi, děvče, cítíš se tak, jak vypadáš?"

"Myslím, že ano," odpověděla Charity. "Proč?"

"Upřímnou soustrast. Jak dlouho už jsi mrtvá?"

"Takže ty ses už taky probudil." Charity bez jakéhokoli přechodu zvážněla. "Tebe taky uspali."

"Ano. Ale to ještě není všechno." Skudder znovu zív, protřel si oči a několikrát rychle zamrkal. Zřejmě mu dělalo větší potíží udržet se v bdělém stavu než jí. "Mé dveře nejdou otevřít."

"Moje taky ne," řekla Charity. "Vypadá to, jako bychom byli uvězněni." Zvláštní - teprve teď, když to slovo řekla, uvědomila si jeho plný význam.

"Uvěznění?" Skudder znovu zív, oběma rukama si přejel přes obličej a ustoupil o krok od kamery, takže mohla nyní vidět celou horní polovinu jeho těla. S pocitem lehkého překvapení zaznamenala, že také on dostal nové oblečení. Opět měl na sobě stejný kožený oblek, ve kterém ho potkala poprvé: motorkářskou bundu a kalhoty, holínky a těžký, ocvočkovaný opasek. A třebaže mu neviděla na záda, věděla, že na nich má na bundě stříbrného žraloka s otevřenou tlamou; emblém Žraloků, jejichž vůdcem kdysi byl. Někdo si musel dát zatracenou práci, aby jim připravil tuto malou radost. A tentýž někdo toho o nich musel spoustu vědět. Vlastně přicházel v úvahu jen jeden.

"Stone."

"Cože?" zamumlal Skudder ospale.

Charity mávla rukou. "Nic. Jenom jsem nahlas přemýšlela." Prudce změnila téma. "Co myslíš, proč nás zavřeli?"

Než stihl Skudder odpovědět, objevilo se v pravém horním rohu obrazovky malé okénko, ve kterém se objevila Tipova hlava. "Mýlíte se, kapitáne Lairdová," řekl Jared. "Vůbec nejste uvězněni. Jenom v tomto zařízení došlo k jistým změnám, takže se nám zdálo lepší vás a vašeho společníka pro vaše vlastní bezpečí izolovat."

Charity zírala na mravence a najednou se přece jen rozzlobila. "Pro naše vlastní bezpečí, ano?" vyštěkla. "To je pěkné. Z toho pak vyvozují, že nás taky pro naši vlastní bezpečnost odposloucháváš, co?"

Morona to doopravdy vyvedlo z míry, vypadal skutečně překvapeně. "Obávám se, že docela nerozumím, co tím myslíte, kapitáne Lairdová," řekl.

"Nemáme moc rádi," odpověděla Charity podrážděně, "když někdo poslouchá, co si říkáme, aniž bychom o tom věděli. Pro vás to možná bude cizí slovo, ale my lidé máme něco jako soukromí a nesnášíme, když nám v něm někdo bez našeho dovolení čenichá."

"Myslím, že už rozumím," řekl Jared. "Mýlíte, že bychom měli přestat hlídat vaše interkomové spojení."

"To je vynikající nápad," řekla Charity.

"Zařídím to," slíbil Tipa. "Přejete si taky, aby bylo zastaveno sledování vašeho bytu videokamerou?"

Charity vytřeštila oči. "Cože?"

"Rozumím," řekl Tipa rychle. "Zařídím slovo soukromí do našeho vzoru jednání, kapitáne Lairdová."

Mravencova tvář zmizela z obrazovky. Asi vteřinu nato uslyšela Charity tiché cvaknutí a dveře se trochu pootevřely. A pak také zmizel Skudderův obličej z obrazovky.

Jejich pokoje ležely přímo vedle sebe, takže mu stačil jen okamžik, aby k ní mohl přijít. Ve skutečnosti byl ještě bledší a vypadal víc nemocný než na monitoru. Ruce se mu neustále třáslly a páchlo mu z úst. Co jim to, pro všechno na světě, jenom dali, čím je uspali?

Objali se zběžně, a přece jakýmsi zvláštním, teple důvěrným způsobem. Charity si zmateně přejela hřbetem ruky přes čelo a změnila si Skuddera dlouhým, velice rozpačitým způsobem, zatímco Skudder na ni hleděl takřka vyděšeně. To nebylo jen tím, že se dotkli jeden druhého - jejich vztah už dávno přerostl hranice obyčejného přátelství - , avšak Charity se dosud domnívala, že vůči Skudderovi cítí nanejvýš jen jakousi sourozeneckou lásku.

Ale nebylo tomu tak. Najednou věděla, že je to mnohem víc. Jak to, že to ještě nikdy dosud nepoznala? A jak to, že to vnímá a chápe právě teď?

Také na Skudderově tváři se objevil výraz hlubokého zmatku. Kladla si otázku, jestli to není jen reakce na její podivné chování.

"A...hoj," řekl Skudder neobratně. Pokusil se zasmát a pohyboval rukama, jako by najednou vůbec nevěděl, kam s nimi. "Nevím, jestli je k tomu správná hodina, nicméně každopádně: dobré ráno."

Co to má pro všechno na světě...? Charity ustoupila o krok zpátky a znovu si ho velice pozorně přeměřila od hlavy k patě. Kromě té bledosti obličeje a třesoucích se rukou vypadal Skudder skutečně naprosto stejně jako toho dne, kdy ho viděla poprvé. Dokonce i ta malá vrhací sekyrka, která byla mezi Žraloky jeho poznávacím znamením, mu

stejně visela u opasku. Zřejmě Jared nepovažoval tomahavk za natolik nebezpečný, aby ho Skudderovi vzali.

"Úžasné," řekla Charity. "Zdá se, že si někdo dal skutečné velkou námahu, abychom se cítili dobře."

Skudder udělal grimasu a sáhl si na bolavou hlavu. "Ano. Všiml jsem si. Jestlipak jsou tu i Stone a Gurk?"

"Podívejme se," navrhla Charity.

Vyšli z pokoje a prohlíželi postupně všechny ostatní místnosti na této chodbě. Všechny byly prázdné.

Poslední dveře, vedoucí na hlavní chodbu, byly zamčené.

Charity si ušetřila námahu mačkat otvírací knoflík podruhé - zato však do dveří prudce kopl. Více než jen trochu našťavaná se dovelkla nazpět do svého pokoje a přistoupila k interkomu. Na monitoru se objevil Tipův černý mravenčí obličej, a ještě než stačil Jared cokoli říci, Charity na něho vyjela.

"Zatraceně, ještě jednou se ptám: proč jsme zavření? Hlavně mi už neříkej, že je to jen pro naši vlastní bezpečí!"

"Taký se pomalu probouzíš, že?" zašeptal Skudder za jejími zády.

Charity ho ignorovala. "A kde jsou Stone a Gurk?" dodala vzrušeně dříve, než stačil Tipa odpovědět na její první otázku.

"Jste velmi zmatená, kapitáne Lairdová," řekl Tipa. "Chápu to stejně jako vaše momentální rozrušení."

"Jak pěkně!" řekla Charity podrážděně. "Tak s tím něco udělejte!"

"Jednotka Jaredů Kias a guvernér Stone jsou právě na cestě k vám," odpověděl mravenec. "Zodpoví vám všechny vaše dotazy."

Vypnul přístroj, zatímco Charity dál zírala na pohaslý monitor s hněvem a zároveň s úžasem.

"Rozuměl jsem správně?" zeptal se Skudder nejistě. "Řekl: guvernér Stone?"

"Taký jsem to slyšela," přikývla Charity zmateně. Pokrčila rameny. "Počkáme. Však se to dozvíme."

"To doufám," zavrčel Skudder. "A ještě snad i spoustu dalších věcí. Pokud mě ten Kias několika svými odpověďmi nepřesvědčí, udělám mu uzel na všech čtyřech pazourách!"

Charity se letmo usmála. S koleny přitáženými k tělu seděla na posteli a hleděla mimo Skuddera do prázdna. Skudder se na ni zahleděl. Vycítila jeho pohled, třebaže se na něho nedívala a náhle mezi nimi bylo jakési takřka hmatatelné napětí. Co se to s nimi stalo, zatímco byli venku ve vesmíru?

Pokoušela se vzpomenout si, ale bylo to těžké. Byl tu... jediný moment, na který si jen nezřetelně vzpomínala. Mělo to něco společného se Skudderem, ale také s ní, se Stonem, s Gurkem, s Jaredem a...

Náhle však ta myšlenka zmizela tak rychle, jako by ji někdo vypnul, a nezůstalo nic než pocit hlubokého zmatku. Tam venku se něco stalo.

"Nějak se nám museli hrabat v paměti," řekl náhle Skudder. Charity se na něho tázavě podívala a Skudder si prstem zaťukal na pravý spánek. "Nevím, jak to, ale jaksi... mám pocit, že tu je nějaká díra."

"Copak dokážeš číst myšlenky?" zeptala se Charity.

"Když je máš tak zřetelně napsané na tváři, tak ano," odpověděl Skudder. "Kromě toho mám s takovými věcmi už jisté zkušenosti."

"Ty?"

"Ne přímo," připustil Skudder. "Daniel jednou poslal pár mých mužů do jakési akce. Když se vrátili, cítili se jako teď já - nedokázali si na nic vzpomenout. Nikdy jsme nezjistili, kde byli a co tam zažili."

Skudderova slova zněla přesvědčivě. Také ona si už s podobnou myšlenkou pohrávala. A přece... Charity cítila, že tu něco nesedí. Ona přece nic nezapomněla. Ba právě naopak měla náhle takový absurdní pocit, jako by měla nějaké vzpomínky navíc.

Uplynulo dobrých deset minut, když zaslechla venku v chodbě zvuk otvíraných dveří a Stone a Kias v doprovodu dalších dvou mravenců se objevili u nich.

Charity hleděla na Daniela Stonea s málo přívětivým výrazem ve tváři. Také byl převlečený do nového, měl na sobě stejný temně černý oděv jako tenkrát, když se s ním setkali v Shaitaanu. Jeho obličej byl naprosto dokonalý. Hladce oholený, žádné stíny pod očima, žádný nezdravý lesk v očích.

"Vypadáte dobře, Stone," začala bez okolků. "Předpokládám, že vy jste nedostal na uvítanou ten samý koktejl jako Skudder a já, co?"

Stoneův úsměv zůstal beze změny. Přesto však namísto něho odpověděl Kias. "Tipa mi už říkal o vaší špatné náladě, kapitáne Lairdová. Omlouvám se za všechny nepříjemnosti, které jsme vám a panu Skudderovi způsobili."

"Nepříjemnosti?" Skudder bojovně vystrčil bradu. "Pojď se mnou ven, ty pavoučí ksichtě. Já ti tam ukážu, co jsou to nepříjemnosti."

Stone se mírně usmál, zatímco Kias pravděpodobně vůbec nechápal, o čem Skudder mluví. Charity rychle řekla: "Málem jste nás, Kiasi, zabil. Co to má znamenat? Proč jsme byli uspáni? Co se tam venku děje, že to nemůžeme vidět?"

"Bylo to nedopatření," řekl Stone. "Věřte mi, prosím, - Kias a jeho přátelé to mysleli dobře. Vy a Skudder jste byli naprosto vyčerpaní. Mysleli jsme, že vám dvanáct hodin hlubokého spánku přijde vhod." Omluvně se usmál. "Zřejmě však byla dávka trochu příliš silná."

"A ty ses zřejmě už zase velice dobře zařídil," řekl Skudder. Bezděky opět upadl do obvyklého hádavého tónu. Přistoupil ke Stoneovi a zvedl cípek jeho poněkud bláznivě vypadající pláštěnky, kterou měl oblečenu na černé kombinéze. "Raději jsi měl změnit krejčího místo pána."

"Mýlíš se, Skuddere," řekl Stone.

"Požádali jsme guvernéra Stonea, aby nám pomáhal jako poradce," řekl Kias. "Jeho zkušenosti pro nás mají velkou cenu."

"Jeho zkušenosti?" Skudder se zatvářil pohrdavě a úkosem se podíval na Jareda. "Proč jste si ho rovnou nevzali k vám? Daniela Stonea si dokážu představit velmi dobře jako Jareda."

"Nepřál si to," odpověděl Kias. "Nikdy bychom nevzali myslící individuum do našeho společenství proti jeho vůli."

"To je opravdu pěkné," řekl Skudder chladně a znovu se obrátil ke Stoneovi. "Tak co, Danieli, neměl bys chuť na menší procházku? Rád bych ti dopomohl ještě k nějakým dalším zkušenostem."

"Nech ho být, Skuddere," řekla Charity.

"Nechat?" Skudder zalapal po dechu. "Co to do tebe vjelo? Ten chlap nás všechny prodal Moronům. On..." Náhle mu samým hněvem došla slova. Vzrušeně se obrátil a s prudkou gestikulací se obrátil ke Kiasovi. "Tomu chlapovi přece nemůžete věřit! Vždyť... zradil svůj vlastní lid a teď zase zradil ty, kterým se zaprodal! Také vás při první příležitosti zradí!"

"Nás není možné podvést," řekl Kias klidně. "Ale rozumím vašim pocitům, pane Skuddere. Dohodli jsme se už s guvernérem Stonem, že se postaráme, aby váš vzájemný kontakt byl pokud možno co nejmenší. Alespoň na nějaký čas."

"To rozhodně není špatný nápad," řekla Charity. Vrhla na Skuddera pohled skoro zapřisahající, ale jemu z očí vyšlehl další blesk. Pak se znovu obrátil k vyčkávajícímu Kiasovi.

"Co se to tu vlastně děje? Proč jsme byli zamčení? A kde je Gurk?"

"V řídicí centrále," řekl Stone. Zřejmě, pomyslela si Charity naštvaně, uzavřeli ti dva tajnou dohodu, že zásadně nebudou odpovídat na tu nejpodstatnější otázku.

"A vy nejste zavření, kapitáne Lairdová. Jenom... došlo tu k jistým změnám. Proto jsem považoval za lepší nejprve si s vámi promluvit. Samozřejmě se můžete pohybovat naprosto volně a dělat si, co chcete."

Skudderova ruka sklouzla k malé sekýrce u jeho opasku. "To myslíš vážně?"

"Co se stalo?" zeptala se Charity ještě jednou. Dospěla k názoru, že pravděpodobně nejlepší bude pro tuto chvíli Skuddera prostě ignorovat.

"Nic. Všechno běží podle plánu," odpověděl Stone tónem, jenž dokazoval, že naprosto vůbec nic neprobíhá podle plánu. Asi to došlo i jemu, protože náhle se rozpačitě usmál. "Jenom jsme ten plán asi špatně odhadli."

"My?"

Stone pokrčil rameny. "Mám na mysli to, že jsme vycházeli z toho, že věc bude vyřízena, když zneškodníme tu bombu. Ale zjevně tomu tak není. Černá pevnost sice padla, ale..."

"...Moroni jsou tak nelaskaví, že i nadále kladou odpor," vyslovila Charity svoji domněnku. "Je to tak?"

"Vše probíhá, jak jsme předpokládali," řekl Kias. "Otroci Shaitu kladou houževnatý odpor. Ale my je porazíme."

Shait?

Už při zvuku toho slova Charity zamrazilo. Nikdy předtím je neslyšela, a přece jako by se dotklo čehosi hluboko v její duši a naplnilo ji pocitem ledové hrůzy.

A pak jí to došlo.

Shait.

Shaitaan.

Pocit čehosi cizího a přece tak děsivě známého, který pocitověla vždycky, když se ocitla v blízkosti Moronů. Instinktivní hrůza téměř každého člověka vůči mimozemšťanům... to všechno najednou náhle získávalo smysl, protože...

A náhle byla ta myšlenka pryč a s ní i schopnost jejího ozřejnění. Zůstala jen hrůza, s úděsem hraničící ochablost, která jí na několik vteřin znemožnila jasné myšlení.

"Co je ti?" zeptal se Skudder poplašeně. Zřejmě se jí ten úděs zřetelně zračil ve tváři.

"Nic," řekla Charity rychle. S nervózním gestem se opět obrátila na Kiasa. "Shait?"

"Vy těmto bytostem říkáte páni Černé pevnosti," odpověděl Kias. "Jsou právě tak nepřáteli pro nás jako pro váš lid. Doufali jsme, že vyřadíme při útoku na transmitérovou stanici na severním pólu vaší planety oba Shaity, vládnoucí tomuto světu, jeden ale bohužel unikl."

"No a?" zeptal se Skudder. "Kde je problém? Hledejte ho."

"Vy nechápete, co je to Shait," odpověděl Kias. "Udržují duchovní kontrolu nad všemi moronskými jednotlivci na této planetě. Dokud tento Shait existuje byt' už jen sám, neustanou dělníci a vojáci ve svém odporu. Ale my jsme přesto schopni jej zlomit jinými prostředky."

"Tak se ten Shait musí vyřídit," opět navrhl Skudder.

Stone ho změřil pohrdavým pohledem. "Geniální," řekl jízlivě. "To je aspoň nápad. Že jsme na to nepřišli sami! Ovšem teď, když jste nám řekl, co musíme udělat, už určitě máme tuto válku za pár hodin vyhranou."

Skudder nasadil k vzteklé odpovědi, avšak Charity ho zarazila varovným gestem a jediným krokem se postavila mezi něho a Stonea. "Zase tak úplná hloupost to nebyla," řekla.

"Jistěže ne!" řekl Stone naštvaně. "Půl planety po té obłudě pátrá!"

"A předpokládám, že druhá půlka se jim v tom snaží všemožně zabránit."

"Tak nějak," přikývl Stone.

"To znamená, že tedy zuří válka," řekla Charity klidně. "A pravděpodobně na celé Zemi. Co se tedy, k čertu, vlastně změnilo?"

Třebaže mluvila ke Stoneovi, odpověděl jí Kias. "Slyším ve vašem hlase jistý tón roztrpčení, kapitáne Lairdová," řekl. "Chápu to. Mluvíme tu o vaší domovské planetě. Avšak situace není tak vážná, jak by se snad na první

pohled mohlo zdát. Mezihvězdný transmitér na severním pólu je vyřazen z provozu, takže Shait je odříznut od veškerých záloh. Podařilo se nám obrátit na naši stranu dvacet procent jeho vojenských sil a zbytek mu dlouho nevydrží. Jeden jediný Shait nemá ani dostatečnou duchovní kapacitu, aby natrvalo udržel kontrolu nad celou planetou. V tomto boji nade vši pochybnost zvítězíme."

"Jistě," odpověděla Charity zachmuřeně. "Otázkou jen zůstává, co pak ještě ze Země zbude, že?"

Kias chtěl odpovědět, avšak Stone jej přerušil mávnutím ruky a rychlým, zapřísahajícím pohledem. "Tuto obavu sdílím také," řekl. "A to je taky důvod, ze kterého jsem se rozhodl přijmout nabídku Jaredů a pomoci jim zvítězit nad Shaitem. A taky důvod, proč potřebujeme my všichni vaši pomoc, kapitáne Lairdová." Podíval se na Skuddera, na vteřinu zaváhal a pak se slyšitelným přemáháním sebe sama dodal: "A také vaši, pane Skuddere."

Charity se zablýsklo v očích.

"Víte, Stone, co se mi na vás líbí ze všeho nejméně?" zeptala se. "Že už jste zase převzal velení. Pomalu se začínám ptát, jestli Skudder nemá nakonec přece jen pravdu."

"Nic jsem nepřevzal," odpověděl Stone. "Kias mě požádal, abych s vámi promluvil, to je vše. Nemusíte nám pomáhat." Udělal našťavaný pohyb směrem ke dveřím. "Jste volní. Vy i Skudder si můžete dělat, co se vám zachce. Můžete zůstat tady a pomoci nám konečně Zemi osvobodit, anebo jít pryč. Zničení Shaitu přenechejte Kiasovi a jeho lidem. Nepochybuji, že to dokáží sami. Ale pak si na nic nestěžujte!"

Charity uvnitř vřela vztekem. Ale ovládla se. Nejhorší bylo, že měl Stone pravdu. Nemohla si stěžovat na věci, které nebylo v její moci změnit.

"Dobrá tedy. Co máme dělat?" zeptala se stísněně.

Stone se sice mistrně ovládal, ale přesto Charity vycítila, jak se mu ulevilo. "V tuto chvíli ještě nic," odpověděl. "Vysvětlím vám všechno později, až si uděláte trochu přehled o aktuální situaci. Vaši bezprostřední pomoc budeme potřebovat později - jakmile Kiasovi lidé vypátrají Shaitův úkryt."

"Proč?" zeptala se Charity nedůvěřivě.

"Protože Jared se nemůže přiblížit k této bytosti na míli daleko, aniž by byl objeven," řekl Stone. "A někdo to už musí konečně vyřídít, ne?"

6

Ten výjev by skutečně mohl být ilustrací Dantova Pekla, až na to, že byl barevný, trojrozměrný a skutečný - ba byl mnohem děsivější, než by to kdy lidská fantazie dokázala vymalovat.

Hartmannovi se divoce rozbušilo srdce. Ruce i čelo mu zvlhly potem a navzdory vši snaze se mu nepodařilo setřást všechnu iracionální hrůzu, kterou ho pohled na tuto pekelnou bažinu naplňoval. Třebaže už déle než celou minutu nebyl s to odrhnout pohled od toho strašného obrazu, vycítil, že i Net, stojící vedle něho, se vede stejně. Jeho dech byl rychlý a těžký, jednou rukou pustila hlaveň pušky a chytila se jeho paže, takže cítil, jak se její prsty chvějí. Pod nimi se nacházela kruhová šachta, jejíž steny klesaly kolmo do hlubiny. Byla naplněná žhavou lávou a vzduchem, chvějícím se žářem. Žiravý zápach roztavených hornin byl tak pronikavý, že se Hartmann sotva dokázal nadechnout, zatímco z horka mu na čele vyrazil hustý pot. A přece při tomto pohledu pociťoval i jakousi zvědavost spolu se strachem z čistě hmotného nebezpečí, jež vycházelo z šachty naplněné lávou.

Instinkt mu velel obrátit se a jednoduše utéci nazpět do tmy, co nehlouběji by to šlo, ale bránil mu v tom pohled na ono groteskní stvoření, dřepící asi padesát nebo šedesát metrů od něho na kraji šachty. Hartmann to ani nikterak zřetelně nedokázal rozeznat. Slehající rudé světlo a chvění příliš rozpáleného vzduchu rozhýbávaly jeho kontury a snad ho i činily větším a přízračnějším, než jaké ve skutečnosti bylo. Navíc čpavé páry stoupající z šachty vháněly Hartmannovi slzy do očí, takže viděl jen jako přes závoj. Avšak i to, co dokázal rozeznat, bylo víc, než byl schopen strávit.

Za tím obludným obrysem se pohybovalo několik mravenců, takže alespoň přibližně mohl jeho velikost odhadnout. Bylo to obrovské odulé tělo, které se neustále nejen jako celek, nýbrž také různými směry uvnitř sebe neustále pohybovalo. Spočívalo pod párem obrovských, neustále kmitajících křídel, což onomu černému obru dodávalo jakousi podobu s obludně zmračeným netopýrem. Také hlavu to mělo ohromnou a jako by se skládala jen z očí a jiných smyslových čidel. Tam, kde by se dalo počítat s tlamou, se nacházel celý les tenkých, bez ustání se zmítajících tykadel. Jeho drápy se v rudém světle výhrůžně blýskaly.

"Co se děje?" pronikl náhle mlhou strachu, ba zděšení, která se těžce snesla na Hartmannovo vědomí, Kylův hlas.

Hartmann nedopověděl. Pohled na toho titána byl tak nepopsatelný, že byl jako očarovaný. Nedokázal odrhnout zrak. Nedokázal myslet na nic jiného, ba ani jen zareagovat na Kylovu otázku. Části svého vědomí, která neměla žádný vliv na jeho jednání, zaznamenal za sebou namáhavě, šoupavé zvuky a pochopil, že se Kyl začal plazit ke dveřím.

Teprve když se megaman za nekonečně dlouhou dobu objevil vedle něho a dotkl se jej ze strany, podařilo se Hartmannovi zavřít oči a setřást to hrozné uhranutí, jež mu obraz způsobil.

Otřásl se, jakoby bolestí, a pohlédl dolů na megamana. A tu se Hartmann teprve zděsil. Kylův obličej byl pokryt potem a neuvěřitelně sinalý. V očích měl blouznivý výraz a dýchal tak těžce, že se mu teprve na druhý pokus podařilo promluvit. Teprve nyní Hartmann pochopil, že megaman se musel přes celou místnost plazit jen po rukou a loktech.

"Pomozte mi," řekl Kyl a natáhl k němu roztřesenou ruku. Hartmann megamanovi pomohl napůl se zvednout, podepřel ho, aby se dostal hlavou nad vysoký práh dveří a mohl pohlédnout do šachty. Pozorně pak hledal v Kylově tváři stopu stejné hrůzy, kterou prožil sám, avšak vše, co uviděl, bylo jen hluboké, čisté tělesné vyčerpání.

Chvilí trvalo, než mu Kyl přikývnutím naznačil, že už viděl dost. Hartmann povolil své sevření a Kyl vyčerpaně klesl podél stěny zpět na zem. Opět trvalo téměř celou minutu, než zase nabral dost sil, aby byl schopen promluvit. Hartmannův pohled spočinul na jeho ohořelých nohách. Nechápal vůbec, jak ještě může být Kyl naživu, navzdory všem těm neuvěřitelným změnám, které Moroni na jeho těle provedli. Konec konců i on byl jen člověkem z masa a kostí a také jeho schopnost přemáhat poranění a snášet bolest musela mít své hranice.

"To je on," zamumlal Kyl.

"Kdo?" zašeptal Hartmann. Náhle mu i zvuk jeho vlastního hlasu připadal cizí a skoro se vyděsil nad mírou strachu, kterou v něm slyšel. Měl pocit, že odpověď na svoji otázku zná dopředu.

"Pán Černé pevnosti," zamumlal Kyl. "Byli dva, Hartmanne. Tohle je ten druhý. Rozumíte?"

Hartmann pohlédl na megamana naprosto nechápavě, pak udělal pohyb, jenž byl zároveň přikývnutím, pokrčením ramen i zavrtěním hlavou. "Obávám se..., že tak docela ne," řekl.

Kyl zavřel oči a na okamžik zůstal sedět bez hnutí a s cukajícím obličejem. "Ne," zašeptal. "Jak byste taky mohl."

Hartmann měl pocit, že v tuto chvíli se toho od Kyla už víc nedozví, a vzhlédl nahoru k Net. Stále ještě stála bez sebemenšího hnutí s očima rozšířenými hrůzou a zírala do hlubiny; ani nezareagovala, když se dotkl jejího ramene. Teprve když stiskl tak, že ji to muselo až zabolet, procitla z očarování, zavřela oči a přidřepla vedle Kyla.

Také ona zůstala na nějaký čas sedět naprosto bez pohnutí, než konečně opět nadzvedla víčka. "Můj ty Bože," zašeptala. "Co to je?"

"Nevím," přiznal Hartmann. Hlavou kývl směrem ke Kylovi. "On říká něco o pánu Černé pevnosti. Nejsem si ale jistý, jestli jsem mu skutečně rozuměl."

"Tohle... monstrum?" zašeptala Net zděšeně. "Ty myslíš, že to... to tam... patří k moci, která řídí Moron? Ale vždyť je to jenom nějaká nestvůra."

Hartmannovy prsty si nervózně pohrávaly s hlavní pušky. Velmi dobře chápal, co chtěla Net svými slovy vyjádřit. Pohled na kreaturu byl tak úděsný, že zřejmě už samotný by mnohému stačil k zešílení. A nic mu nebylo platné, když si říkal, že vnější podoba žádné živé bytosti nemusí přece vůbec nic vypovídat o její inteligenci anebo záměrech; avšak to tam dole, to byla obluda. Také on nebyl naprosto schopen identifikovat si tuto obludu se zástupci lidu, jenž dobyl stovky planet a vytvořil věci jako transmiéry, kosmické koráby a vůbec všechny ty moronské technické senzace. Pohled na toto monstrum, o jehož existenci neměli dosud ani nejmenší ponětí, a přece jim nebylo naprosto neznámé, vzbuzoval hluboký strach.

"Musíme to zničit," řekl náhle Kyl. Hartmann se na něho zadíval. "Jestli... jestli to unikne, tak bylo všechno marné," pokračoval Kyl.

"Jak to?"

Kyl zaváhal. Hartmann viděl, jak těžko se mu odpovídá na Netinu otázku. "Oni jsou Moron," řekl. "Rozumíš tomu?"

"Ne... úplně ne," řekla Net bezradně.

"Dělníci, vojáci, a dokonce i inspektoři," vysvětloval Kyl pomalu, jako by si každé slovo rozmýšlel třikrát, než je vysloví, aby mu neuklouzlo něco, co by raději neřekl, "ti všichni jsou pouhé nástroje. Jsou to skutečně jen velká, silná zvířata. Bez Shaitů nejsou ničím. Pokud zničíme toho tam dole, bude po válce. Pokud ne, potáhne se možná až do nekonečna."

Hartmann stále ještě nereagoval, zato však Net náhle křečovitě sevřela svoji zbraň oběma rukama a pokoušela se vstát. Ve tváři měla stejně nepopsatelný strach jako Hartmann, avšak současně téměř stejné velké odhodlání.

"Ne, tak ne." Kyl bývalou poušťářku zadržel důrazným gestem ruky. "To by nemělo smysl."

"Jak tedy?"

Odpovědi jí byl tichý, neveselý smích. "Mohla byste snad z dálky takových padesáti metrů puškou zastřelit mě?"

Hartmann na něho asi vteřinu nechápavě hleděl, ale pak pochopil, co má Kyl na mysli. "Vy tedy myslíte, že to je... stejně odolné jako vy?"

Kyl zavrtěl hlavou. "Mám pocit, že mě to ještě převyšuje asi té míry jako já vás," řekl. Když uviděl zděšení v Hartmannově tváři, opět se stejně trpce zasmál. "To oni přišli na způsob, jak vytvářet živé bytosti jako jsem já," pokračoval s lehkou výčitkou. "Myslíte, že by tu techniku používali jen u cizích?"

"Toho druhého ale tví lidé přece taky zabili," namítla Net zamyšleně.

Kyl rozhodně zavrtěl hlavou. "Nezabili," opravil ji. "Zničili."

Hartmann si s mrazením v zádech vzpomněl, v jakém stavu byla mrtvola Morona. Krysy Jaredů ji roztrhaly doslova na kusy. Avšak dosud věřil, že k tomu došlo jen z krvežíznivosti nebo z nějaké prastaré nenávisti mezi oběma znepřátelenými druhy.

"Kromě toho by to nebylo nic platné," pokračoval Kyl. "I kdybyste ho mohli zabít touto zbraní. Musím to udělat já. Já nebo jiný Jared. Zničit pouze jeho tělo by nemělo žádný smysl."

Také tentokrát dal Hartmann raději přednost zarytému mlčení. Avšak Kyl zřejmě tušil, co se mu honí v hlavě a přikývl. "Jsme si podobní víc, než si myslíte," řekl, "alespoň v některých ohledech."

Net mávla rukou, jako by chtěla jeho slova odstrčit stranou. "A co tedy máme dělat?" zeptala se skoro naštvaným tónem. "To tě máme k němu donést?"

"To jistě ne," odpověděl Kyl. Podíval se dolů na svoje nohy a oči se mu znovu naplnily bolestí. Při pohledu na něho pocítil Hartmann ve stejné míře soucit a jakýsi zvláštní neklid. Samozřejmě už slyšel o megamanových neuvěřitelných regeneračních schopnostech, a třebaže sám ještě nikdy nebyl svědkem takového počínání, hraničícího

s čarováním, dosud jej vůbec nenapadla myšlenka, že by něco takového mohlo být jiné než bezbolestné.

"Také on musí být zraněný," pokračoval Kyl po chvíli. "Anebo velmi rozrušený."

Hartmann se na něho tázavě zahleděl.

Megaman s objasňujícím gestem ukázal na sebe. "Normálně cítí moji blízkost. Nikdy bych se k němu nemohl přiblížit natolik, abych se ho mohl dotknout rukou."

"A to je třeba?"

"Ano," přikývl Kyl.

Net vstala a podívala se ven. Hartmann k ní vrhl krátký pohled, ale jelikož nedávala najevo žádné známky znepokojení ani nervozity, koncentroval svoji pozornost opět výhradně na Kyla. Megaman dál zíral do prázdna.

"Nemyslíte, že už je konečně čas na nějaké vysvětlení, Kyle?" zeptal se Hartmann tiše.

"Vysvětlení?" Kyl zamžoural a Hartmann si v duchu kladl otázku, jestli je vskutku tak dobrý herec - anebo skutečně nechápe, co má Hartmann na mysli.

"Vysvětlení," přisvědčil Hartmann. Udělal prudký pohyb rukou. "Sakra, Kyle - pořád mluvíte o věcech, z nichž rozumím sotva polovině. Já přece vůbec nevím, co jste vlastně zač. Vyprávíte mi něco o Jaredů a Shaitu a hyperprostoru a..." Chvilí zoufale shledával slova. "Žádáte ode mě, abych život svůj a Netin a vůbec každého člověka na této planetě dal v sázku, abych udělal něco, o čem vůbec nevím, proč to mám dělat!"

Sám cítil, jak jeho slova znějí těžkopádně. Vůbec neřikaly to, co chtěl říci.

"Rozumím vám, Hartmanne," řekl Kyl klidně. Vzdychl si. "Snad máte pravdu. Měl bych vám to vysvětlit, vám a kapitánu Lairdové a všem ostatním. Ale času je příliš málo, všechno to probíhá tak rychle... Slibuji vám, že se dozvíte pravdu, jestli... jestli to tu přežijeme."

"Ne," řekl Hartmann rozzlobeně. "Hned. Nebo vám, Kyle, přísahám, že si i s Net půjdeme po svých a vás tu necháme ležet."

Kyl se na něho pronikavě zadíval - a náhle se tichounce zasmál. "Ale kam byste vlastně chtěl jít, Hartmanne?" zeptal se. Hartmann ho praštil, co mu síly stačily. Kylova hlava odletěla nazpět a narazila do zdi, zatímco Net na něj zůstala překvapeně hledět, avšak neřekla nic, jen sraštila čelo.

"To stačí, Kyle," řekl Hartmann. Prudce oddechoval. Ruka ho bolela, jak prudce jej udeřil, a Kylovi z koutků úst vytryskla krev. Pochyboval, zda megaman jeho úder vůbec cítil - ale to stejně nehrálo roli. Důležitý byl důvod, a tomu Kyl rozuměl nade všechnu pochybnost.

"To, Hartmanne, nebylo nutné," řekl Kyl po chvíli.

Hartmann vztekle zaťal pěst, zvedl ruku - a pak s vyčerpaným povzdechem zase nechal ruku klesnout. Náhle si připadal nevýslovně hloupý a bezmocný. "Mrzí mě to," zamumlal. "Já... přestal jsem se ovládat."

"Nemusíte mě bít," řekl Kyl, zatímco si hřbetem ruky utíral krev ze spodního rtu. Na vteřinu se zadíval na krvavou skvrnu na své ruce a sraštil čelo, jako by nechápal, co to je.

"Už jsem řekl - mrzí mě to," opakoval Hartmann, který už zase cítil, jak v něm narůstá hněv.

"Ne, Hartmanne, to není pravda," řekl Kyl. "Nemrzí vás to. Ale máte strach. Velký strach. Ze mě." Minula další vteřina, během níž na Hartmanna mlčky hleděl znepokojivě důvěrným způsobem. "Proč?"

"Nechte toho, Kyle," zašeptal Hartmann. "Omluvil jsem se vám. Co ještě chcete?"

"Abyste se mě přestal bát, Hartmanne." Kyl zvedl ruku a ukázal nahoru na dveře. "Díval jste se na tu nestvůru a bál jste se jí jako smrti - právem. Ale já nevidím tento strach ve vašich očích poprvé. Máte strach i z nás. Z Jaredů. Ale to nemusíte. My nejsme jako Shait."

"To nevím!" odsekl Hartmann popuzeně. Nechtěl to říci. Vlastně ani nevěděl, co říci, až do chvíle, kdy ta slova vyslovil. Ale byla v něm, vyjádření hrůzy, které se nedokázal zbavit od prvního okamžiku, kdy se poprvé setkal s Kylem a s Jaredem. Náhle, jako by se v jeho vědomí otevřely nějaké dveře a on už nebyl s to je sám zavřít, z něho ta slova vytryskla sama od sebe. Vzrušeným gestem ukázal nahoru ke dveřím. "Nevypadáte tak odporně, že? Vy nejste nestvůry. Ó, to ne! Vy sídlíte v lidských tělech - anebo v těch, která se vám právě hodí! Ale nejsou to vaše vlastní slova, Kyle, že zevnějšek jedince nemusí vůbec nic prozrazovat o jeho skutečných úmyslech a o jeho podstatě? Kdo mi zaručí, že nejste to samé, co oni? Kdo mi zaručí, že vám pomáhám Zemi osvobodit a ne ji jen dobýt pro vás namísto pro Shaity?"

Nevěděl, jakou má čekat reakci, zda zlost, nebo jen blahovolnou shovívavost. Ale všechno, co četl v Kylových očích, byl jen výraz hlubokého smutku. A přece ani tento cit ho nedokázal úplně přesvědčit. Nevěděl, kdo je tato bytost, o níž věděl sotva víc, než jak se jmenuje.

"To mě mrzí, Hartmanne," řekl Kyl. "Nevěděl jsem, že se nás bojíte tak moc. Kdybych to tušil, tak bych snad... jednal jinak."

"Vy - anebo ta věc, která vás má ve svém držení?" vyrazil ze sebe Hartmann takřka nenávistně.

Výraz smutku v Kylových očích se ještě víc prohloubil. "Rozumím vám, Hartmanne," řekl. "Deset let svého života jste nás považoval za své nepřátele. Bojoval jste proti nám. Posílal jste své lidi, aby nás ničili. A viděl jste, jak se ti muži nevrátili a naopak se stali součástí našeho společenství. Nemohu vám zazlívát, že nás nenávidíte. I když není proč."

"Tam venku se něco děje," řekla Net. Hartmann polekaně vzhledl k ní nahoru, avšak nevstal, nýbrž se obrátil znovu ke Kylovi.

"Kdo jsou ty bytosti?" zeptal se. "Chci to vědět! Ted!"

"Abyste tomu rozuměl," odpověděl Kyl, "musel byste rozumět podstatě Jaredů."

"A tu nemohu pochopit, dokud sám nejsem jeho součástí, že?" vysmíval se Hartmann.

Kyl přikývl a pak řekl vážně. "Pokusím se vám to vysvětlit. Já..." Zaváhal. Zase měl Hartmann takřka jistý

pocit, že Kyl zoufale shledává slova, aby vysvětlil něco nevysvětlitelného. Téměř dokázal sledovat boj, který se megamanovi odehrával v hlavě. A pak docela náhle pochopil naprosto jasné: Ať už se Kyl stal čímkoli, když se spojil s mutovanou mravenčí královnou v Kolíně - část z něho zůstala člověkem. A to právě ta část, která zaváhala, když měl přednést nějakou dostatečně přesvědčivou lež nebo další polopravdu.

Jenom nevěděl, zda je v Kylovi ta zbývající lidská část dost silná na to, aby mu mohl důvěřovat.

"Hýbe se to," řekla Net nervózně. Její prst na spoušti pušky se zachvěl. "Myslím, že... to jde." Na vteřinu zaváhala, pak dodala: "Mohlo by to... přijít sem? Má to křídla."

"To nejsou křídla," řekl Kyl, aniž by spouštěl Hartmanna z očí. Znovu se k němu obrátil a pokračoval: "Mohl bych vás přinutit, abyste udělal, co po vás žádám, Hartmanne. Stačil by jediný dotek a vy i Net byste dělali všechno, co bych chtěl."

Zvedl ruku, a třebaže Hartmann jeho pohyb předvídal a pokoušel se mu předejít, nebyl dost rychlý. Kylovy konečky prstů se dotkly lehce jeho paže a v tu chvíli jako by se přes Hartmannovo vědomí převalila černá vlna a pohltila jej. Jako by záplavová vlna zhasla plamínek svíčky. Hartmannova vůle byla sražena a rozdrčena; něco příšerně silného nad ním náhle viselo jako podpatek obra, chystajícího se rozšlápnout brouka, jenž leží na zádech a bezmocně třepe nožičkami. A náhle uviděl Hartmann ještě jednou ve vši zřetelnosti, co se přihodilo s mravenčími vojáky z Černé pevnosti.

Ale drtivé došlápnutí, na které čekal, nepřišlo. Po takřka nekonečné vteřině odtáhl Kyl ruku zase zpět a v témže okamžiku zmizel i černý vír z Hartmannovy hlavy.

S vyděšeným heknutím odskočil Hartmann nazpět a ruku, které se Kyl dotkl, si přitiskl k sobě, jako by se spálil.

"Mohl bych to udělat," řekl Kyl ještě jednou. "Ale neudělám. Chtěl jsem jen, abyste to věděl, Hartmanne."

"Namouduši velkorysý!" posmíval se Hartmann. Ale posměch mu ve vlastních uších nezněl právě přesvědčivě. Zděšeně zíral na Kyla. Jeho strach z megamana tím ani nenarostl, ani se nezmenšil, ale zdálo se, jako by náhle nabyl jiné kvality. Trásl se na celém těle.

"Co ještě musím udělat, abyste mi důvěřoval?" zeptal se Kyl tiše.

Aniž by byl schopen tomu pohybu zabránit, ustoupil na dva kroky od Kyla. Výraz smutku v Jaredově tváři ještě víc narostl. Zřejmě pochopil, že udělal chybu.

"Kdo jste, Kyle?" zeptal se Hartmann tiše. "Co jsou Jaredové? Co jsou skutečně?"

A Kyl mu to řekl.

Nikdy by to sice nepřiznala, ale v podstatě byla Charity skoro ráda, že Skudder a ona nemohli prostě jen tak po svém probuzení opustit pokoje a vyrazit si na procházku po bunkru. Byl by to šok. Takto je už Kias a Stone dopředu upozornili, než došli na konec chodby a nastoupili do výtahu.

Během posledních dní, které ona a Skudder strávili v tomto bunkru, připadala jí tato stavba čím dál tím víc strašidelná. Obrovské podzemní město, zbudované pro více než deset tisíc obyvatel, bylo opuštěné. Nikdy nemělo mnoho obyvatel; z původních šesti set mužů a žen zůstaly čtyři sta, pak dvě stě a nakonec méně než padesát. Množství, které se v takřka nekonečných chodbách a halách beznadějně ztrácelo, takže měl člověk pocit, jako by se pohyboval v jakési přemrštěně veliké hrobce, kterou už dávno opustil veškerý lidský život.

Nyní však samým pohybem bunkr div nepraskal ve švech. Většinou to však nebyl lidský život.

Nad bunkrem převzal vládu Jared. I na této krátké cestě nahoru potkávali desítky mravenců, a taky množství jiných bytostí, přeměněných v Jaredy. Někteří z nich byli i lidé. Mnozí na sobě dosud měli olivově zelenou uniformu bundeswehru, avšak jediný pohled do jejich malátných tváří a prázdných očí dal Charity dostatečně najevo, že pouze vypadají jako lidé. Byla tu také ještě další stvoření, mezi nimi i taková, jaká Charity ještě nikdy v životě neviděla - a vlastně ani vidět nechtěla. Skoro se jí až ulevilo, když konečně vstoupili do velitelské centrály bunkru.

Také tady na ně čekalo šest nebo osm Jaredů - dva muži v uniformách Hartmannovy uspané armády a jinak mravenci, kteří se horlivě věnovali nějakým přístrojům nebo se domlouvali mezi sebou svými vysokými, cvrlikavými hlasy. Monitory na stěně za Kramerovým obrovským psacím stolem byly propojeny, takže z nich byl jeden velký obraz, skládající se z dvanácti dílků. Před ním stála malá holohlavá postavička a jako očarovaná jej sledovala. Také Charity na okamžik strnula v půli kroku, když její pohled padl na monitorovou stěnu.

Venku byla noc, avšak nikoli tma. Obloha na severu planula temně rudým, krvavým světlem a v takřka pravidelných rozestupech na druhé straně horizontu prudce vyšlehávalo oslnivé světlo.

"Panebože!" zašeptal Skudder. "Co je to?"

Gurk se otočil od obrazovky a posměšně se po něm ohlédl. "Ahoj, rudochu!" řekl šťastně. "Už jsi vypinkaný?" Ukázal na obrazovku. "Impozantní, co? Přitom to nejlepší jsi už propásl. Několik těch věcíček jsme tu měli pěkně blízko. To jsem měl skutečně nahnáno." Uchichl se. "Tohle zařízení ale opravdu není špatné. Ale bojím se, že naši noví přátelé s ním neumějí nijak zvlášť dobře zacházet."

Skudder se zachmuřeně na trpaslíka zadíval. "O čem to, k čertu, vůbec mluvíš?"

"Útočí na nás," řekla Charity bezvýrazně, zatímco došla až vedle Gurka a dál hleděla upřeně na obrazovku s narůstající hrůzou. Byl to obraz přímo brutální krásy. Rudá a černá se mísily v jedinou přízračnou, pulzující zář, která působila, skoro jako by byla živá. To rudé světlo tam venku byla zář z rozžhavených skal a hořící země, jakož i z výbuchů za obzorem...

"Bez starosti," řekl Stone, jenž zřejmě jako by odhadl její myšlenky. "To jsou jen taktické hlavice. Většina z nich exploduje příliš vysoko v atmosféře, než aby nám způsobily nějakou škodu."

A jakoby na důkaz jeho slov šlehl náhle přes obrazovku tenký, krvavě rudý světelný záblesk a o zlomek

vteřiny později někde za horizontem opět zaplanulo oslnivě bílé světlo.

"Sakra, Stone, to jsou atomové bomby!" řekla Charity zděšeně. "Vůbec mě nezajímá, jestli jsou ty bomby malé nebo velké. Útočí na nás!"

Stone nedotčeně přikývl. "A co jste čekala? Vědí, kde jsme. Pokusí se nás dostat - stejně jako bych to udělal já, kdybych věděl, kde se schovává ten Shait."

Charity stiskla rty. Stoneova volba slov se jí příliš nelíbila a soudě podle jeho pohledu, měla tento pocit velmi zřetelně zapsaný na tváři. "Jak dlouho to už trvá?" zeptala se stísněně.

Stone pokrčil rameny. "Tři hodiny. Ale nevěřím, že bychom měli důvod k nějakým obavám. Brzy jim dojde munice."

"Jak jste přišel na toto?"

"Naprosto jednoduše," odpověděl Stone. "Znám jejich vojenské možnosti. Alespoň z větší části. Nemají žádné atomové a vůbec nukleární zbraně. Neptejte se mě, proč. Možná to nějak souvisí s jejich vlastní přecitlivělostí na radioaktivní záření."

"A čím jste vy sám potom tenkrát bombardoval Kolín?" zeptala se Charity.

Stone sebou trhl, jako by ho z něčeho nic kopla do holenní kosti. Avšak hned se zase vzpamatoval. "Kořist," odpověděl. "Staré zásoby USA a NATO. Totéž, čím po nás teď házejí. Pár starých řízených střel, z nichž polovina nefunguje." Udělal rukou odmítavé gesto. "Věřte mi, vím, o čem mluvím. Celé tři roky jsem po celé Zemi tyto věci hledal, kde se dalo. Mnoho jsme jich ale nenašli. Buď byly dobře schované, nebo se už tenkrát v boji proti Moronům všechno spotřebovalo."

"Přála bych si, abych vám mohla věřit," zamumlala Charity.

Stone se zatvářil uraženě. "No tak!" řekl. "Zdá se, že zapomináte, že právě tak jako vy jsem tu i já jako na střelnici; ani ne metr od vás." Zamrkal, zatímco Charitin pohled se zachmuřil ještě víc. "Skutečně mám velmi málo důvodů vás obelhávat."

Na jeho tváři se objevil evidentně chtěný, leč povzbudivý úsměv. "Osmdesát procent těchto raket bylo namířeno na Kolín. Zoufale se snažili zasáhnout hnízdo. Věřte mi - kdyby měli něco účinnějšího, už by to použili."

Charity stále ještě váhala. Così na Stoneově řeči ji iritovalo. Avšak trvalo jen chvíli a věděla, co to je. "Vy sám jste mi přece vykládal, že kolonii Jaredů nikdy nezničí."

Stone přikývl. "Dokud měli jinou volbu, pak tomu bylo tak," řekl. "Ale nyní ji už nemají. Shait je na planetě uvězněn, dokud nepracuje transmitter. A nevypadá to, že by začal v dohledné době fungovat. Má už jen jednu jedinou volbu - buď opustit všechna dosavadní pravidla, nebo zahynout."

"Guvernér Stone má pravdu," vmísil se do toho druhý hlas.

Charity se obrátila a pohlédla do obličeje asi třicetiletého, tmavovlasého muže, který až dosud stál mlčky skloněný nad terminálem. Měl na sobě zmuchlanou uniformu bundeswehru a tričko s nápisem Uncle Scrooge For President. "Tahle základna je bezpečná. Dokážeme se ubránit všemu, s čím na nás útočí. V nejhorším případě sneseme dokonce i plný zásah, pokud nebude zrovna megatunový." Usmál se od ucha k uchu. "Ale raději bych to nezkoušel." Charity si muže znovu pozorně prohlédla. Něco ji v jeho pohledu mátl. A pak to náhle věděla. "Vy nejste Jared!" řekla překvapeně.

Tmavovlasý roztáhl ústa k úsměvu ještě širšímu. "Já? Ani mě nenapadne." A ještě jednou se zašklebil.

"Dovolíte, abych se představil?" S přehnanou horlivostí zsalutoval. "Seržant John Harris, Royal Navy. Odvelen k jednotce NATO Backfire před..." Usilovně několik vteřin přemýšlel a pak pokrčil rameny. "No jo, zhruba před šedesáti lety, myslím." Na tváři se mu objevil zamyšlený výraz. "Co myslíte - je nějaká šance, že se někdy dočkám doplacení žoldu za tu dobu?"

Charity se proti své vůli musela usmát. Avšak jen na chvíli, vzápětí zase zvažněla. "Nemyslím, že bychom se znali."

Harris horlivě přikyvoval. "Teprve před dvěma dny mě strčili do mikrovlnky, abych se rozmrazil," řekl. "Avšak za tu dobu jsem o vás toho už slyšel spoustu, kapitáne Lairdová." Otočil se ke Skudderovi. "A o náčelníkovi taky."

Ve Skudderově tváři se objevil náznak zlosti, pak si ale všiml Harrisova šklebu a náhle se usmál taky.

"Před dvěma dny?" ujistila se Charity. "Tady?"

Obrátila se ke Kiasovi. "Já jsem myslela..."

Kias její otázku zodpověděl ještě dřív, než ji vyslovila celou. "Všichni nepatří k Jaredům," řekl. "A několik málo se jich ještě nachází ve spacích komorách. Harris byl jeden z nich."

Charity však nebyla příliš přesvědčena. Viděla přece ty zničené spací komory. A v tu chvíli si opět vzpomněla na něco, nač už téměř úplně zapomněla: na hrůzu v očích toho mladého vojáka, jenž tiskl tvář na sklo a zoufale žádonil o pomoc.

Zaplašila tu vzpomínku. "Je jich tu ještě víc?" zeptala se, obracejíc se zpět ke Stoneovi.

"Sto padesát... dvě stě," řekl Stone a pokrčil rameny. "Většinou jsou zranění nebo nemocní. Bez šance na znovuprobuzení. Kromě seržanta Harrise..." Opět chvíli přemýšlel. "Snad čtyřicet nebo padesát."

"Spolu se zbývajícími vojáky generála Hartmanna byste mohli postavit vojsko snad o sto členech," řekl Kias. "Privítali bychom, kdybyste nad nimi převzala velení, kapitáne Lairdová. Nevěřím, že by plně důvěřovali nějaké jednotce Jaredů."

Charity si přeměřila mravence ledovým pohledem. "Byla bych ti maximálně vděčná, kdybys přestal lidské bytosti označovat slovem jednotka," řekla chladně. "A co se týče toho velení - co na to říká Hartmann?"

Na několik vteřin zavládlo nepřijemné ticho. Dokonce i Gurk uhnul pohledem, když se na něho podívala.

"Co je s Hartmannem?" zeptala se Charity znovu. "Kde je, Stone?"

Stone hleděl stranou, zatímco Kias začal vysvětlovat: "Generál Hartmann a jeho společníci se nevrátili z akce proti Černé pevnosti." Charity rázem zachvátila ochromující hrůza. "Jeho společníci?"

"Kyl a ta malá divoká kočka," řekl Stone. "Myslím, že se jmenuje Net."

"Nevrátili se?" Charity se usilovně snažila ovládnout se. "Takže jsou... mrtvi?"

"To není jisté," odpověděl Kias. "Alespoň jednot..." Odmlčel se a rychle se opravil: "Kyl je stále ještě naživu. Protože naposledy byl viděn právě spolu s generálem Hartmannem a Net, dá se předpokládat, že také oni ještě žijí. Kdyby došlo k ukončení Kylovy tělesné existence, věděli bychom to."

Vypadalo to, že i sám Stone je tím překvapen. "On ještě žije? Pak ale tedy víte, kde je."

"Obávám se, že ne," odpověděl Kias se zřetelným zaváháním.

"Co to má znamenat?" zeptala se Charity.

Kias chvíli otálel a pak řekl: "Nedovedu to přesněji vysvětlit. Kyl žije, avšak nedaří se nám s ním navázat kontakt. Jako by tomu něco bránilo. Nebo jako by byl strašně daleko."

"Strašně daleko," opakovala Charity a pronikavě se zahleděla na Jareda. "Jak daleko musí být nějaká ta vaše... jednotka, abyste s ní už nemohli navázat kontakt?"

"To taky nevím," připustil Kias. "Abych řekl pravdu, něco takového se ještě nestalo. V každém případě musí být opravdu hodně daleko. Mimo tuto planetu."

"Ach," vydechla Charity tiše. "Ty myslíš, že se mu... stalo to, co nám? Dostal se do transmitérového pole a odtamtud někam do Galaxie?"

"Není to jediné možné vysvětlení," odpověděl Kias. "Část moronské flotily mohla uniknout výbuchu explozivní černé díry. Dost možná se Kyl nachází na palubě některé z jejich lodí."

Charity zírala na Jareda, až nakonec, poprvé za celou dobu, co tuto podivnou životní formu znala, odvrátil zrak. "Máš ještě víc špatných zpráv?" zeptala se vážně.

"Nepovažuji to za nutně špatné zprávy," vmísil se do řeči Stone. Rukou se rozmáchl ke stropu. "Ať už je Kyl kdekoli, je jedním z nich. A po všem, co o něm vím, jsem si jist, že mravencům život zatraceně ztrpčí, ať už lítá kdekoli."

"Ty to přece musíš vědět," řekl Skudder jízlivě. "A kdybych byl na tvém místě, Danieli, modlil bych se, aby se už nikdy nevrátil nazpět. Nemyslím si, že ti řekne něco zrovna příjemného."

Stone chvíli hleděl nejistě na indiána a pak prudce změnil téma. S vyzývavým gestem ukázal na Kiase. "Slyšela jste jeho nezištnou nabídku, kapitáne Lairdová. Přijímáte ji?"

"Vtipálku!" odpověděla Charity. "Snad abych vám ještě nakonec poděkovala, že jste mi dal dvacet vteřin na rozmyšlenou, co?"

"Obávám se, že nebudeme mít o mnoho víc času," řekl Stone.

Charity se na něho zachmuřeně podívala. A skutečnost, že měl zase jednou pravdu, nezměnila nic na jejím vzteku. Místo aby přímo odpověděla, obrátila se a znovu sledovala monitorovou stěnu. Rudým žářem hořící skály a tavící se země se nikterak nezměnily. Ten pohled ji naplňoval zděšením, bolestí a hlubokým smutkem zároveň. Hleděla na svět tam venku, na zneuctěnou, napůl zničenou planetu, která už před půl stoletím zažila jednu nukleární smrt' a teprve pomalíčku se z toho začínala vzpamatovávat. A náhle jako by zase všechno začínalo od začátku. Tentokrát snad alespoň zůstane to atomové peklo omezeno jen na malou část planety. Avšak pomyšlení na to, že se právě teď nachází v samotném středu této malé části, bylo pro ni přamálo povzbuzující.

"Jak si to představujete?" zeptala se a znovu se otočila ke Stoneovi. "To jako mám vzít pušku, vyjít ven a střílet na každého Morona, kterého uvidím?"

Ve Stoneových očích se netrpělivě zablsklo. "Vždyť jsem vám to už přece vysvětloval," řekl. "Bitva mezi Jaredem a Morony se nás netýká. Nemůžeme na jejím průběhu nic změnit, ani kdybychom chtěli."

"Ale my nechceme, že?" zeptal se Skudder jízlivě.

Stone ho doslova probodl pohledem. "Jsou jich miliony, Skuddere," řekl. "Ne-li miliardy. Vůbec nehraje roli, jestli máme sto nebo sto tisíc vojáků. Byli bychom jednoduše rozdrčení, kdybychom se pokusili postavit se mezi ně. Vás potřebujeme, abyste... zničila tu věc. A snad ještě na jednu nebo dvě další akce."

Vrhl směrem ke Kiasovi skoro omluvný pohled. "Jedno je bohužel pravda, při veškerém respektu k našim novým spojencům: Oni neumějí příliš dobře zacházet s naší technikou. Sám jsem to viděl."

Charity se zkoumavě zahleděla na asi půl tuctu mravenců, kteří postávali u nejrůznějších pultů a pracovali u terminálů tak rychle a obratně, že sotva stačila sledovat jejich prsty, které se jen mihaly.

Stone chápal, co svým pohledem sleduje. "Nenechte se tím zmýlit," řekl. "Kias vám to potvrdí: nemají žádný smysl pro tuto techniku. Je možné přivést je k tomu, aby dělali jisté činnosti, tak jako můžete naučit psa, aby vám chodil pro noviny. Ale jakmile dojde na složitější operace, jsou skutečně bezradní."

To, co Charity viděla, jako by Stonea usvědčovalo ze lži. Současně ale věděla, že má určitě pravdu. Ona sama dost často a dost dlouho bojovala proti tvorům, jako byli tito, aby věděla, že jsou sotva víc než zvířata. Kdyby tomu bylo jinak, pak by sotva dokázali lidé půl století vzdorovat nepředstavitelné převaze invazorů z vesmíru.

Přesto však po další chvíli přemýšlení zavrtěla hlavou. "Bylo by to nesmyslné, Stone," zamumlala. "I kdybych chtěla - nemohu táhnout s třiceti nebo čtyřiceti muži do války. Ani se stovkou. Sám jste byl kdysi voják stejně jako já. Víte to."

"Dostanete tolik mužů, kolik budete chtít," odpověděl Stone. "Stále ještě máme zde v bunkru na čtyřicet vycvičených vojáků. A každý z nich se k vám dobrovolně připojí. Myslím si, že ještě jednou tolik bychom jich dokázali probudit ze spánku. Během krátké doby vám mohu opatřit ještě mnohem víc lidí."

Charity na něho tázavě pohlédla a Stone ukázal na Jareda. "Kias rozeslal lodě do všech částí světa, aby pátrali po dalších, kteří přežili." Usmál se způsobem, který se Charity nijak zvlášť nelíbil. "Nezapomínejte, že jsem měl dost

dobrý přehled o aktivitách takzvaných rebelů. Řekněte ano a já vám během pár dnů přivedu pět set dobrovolníků, kteří půjdou s Morony bojovat i holýma rukama, když jim to poručíte."

"To by taky asi museli," řekl Skudder. Rukama udělal všeobjímající gesto, zahrnující snad celý bunkr. "Já jsem přece taky jeden z těch takzvaných rebelů. Snad nejsem žádný hlupák, nicméně tady tomuhle vůbec nerozumím. A to jsem tady na této základně už nějaký čas."

Stone přikývl. "Chápu, co máš na mysli. Ale to není problém."

"Guvernér Stone má pravdu," řekl Kias. "Pokud přijmete naši nabídku, pak tento problém v krátké době vyřešíme." Na chvíli zaváhal.

"Potřebujeme vás, kapitáne Lairdová."

"Ano," poznamenal Skudder. "Jako kanónenfuťr."

"Je to stejně tak váš svět jako náš," řekl Kias tiše.

"Chyba," opravila ho Charity chladně. "Je to mnohem víc náš svět než váš. Doufám, že na to nezapomenete, až bude po všem."

Kias mlčel a také Stone na ni chvíli zmateně hleděl, nakonec se však jeho tvář rozjasnila. "Takže přijímáte?"

"Ne," odpověděla Charity. "Budu o tom přemýšlet."

7

Trvalo dobrou hodinu, než poslední mravenec zmizel z šachty, a dalších dvacet minut, než se Hartmannovi a Net spojenými silami podařilo zvednout Kyla nahoru do dveří a dostat ho dolů z deset metrů vysoké zdi. Naštěstí byla přitažlivost na tomto podivném místě sotva poloviční než normálně.

Hartmann počítal každou vteřinu s tím, že se dveře na druhé straně ohněm naplněné šachty otevřou a vyplivnou desítku mravenců nebo dokonce tu úděsnou kreaturu, kterou Kyl nazval Shait. Ale ani jedno, ani druhé se nestalo. K smrti vyčerpání, ale jinak bez problémů dosáhli podlahy, opatrně Kyla složili na zem a sami klesli vedle něho.

Vnitřní stěna dveří se nacházela asi půldruhého metru nad podlahou - vnější pak dobrých deset. Ať už tuto stavbu budoval kdokoli, zřejmě byl s geometrií na válečné noze. Anebo měl velice podivnou stavbu těla.

"Podivné," řekla Net po chvíli.

Hartmann unaveně zvedl hlavu a pohlédl na ni. Její obličej byl bledý a také dech měla rychlý a přerývaný. Třásla se vyčerpáním.

"Co?"

Net pohybem hlavy ukázala na Kyla. "Že ztratil vědomí."

Namísto přímé odpovědi vrhl Hartmann významný pohled na Kylovy nohy. Přízračný samohojivý proces už započal, nicméně přesto bylo zranění příliš hrozné. "Buď ráda," řekl. "Musí být skoro šílený bolestí."

"To nemyslím." Net rázně zavrtěla hlavou a bezděčným gestem si odhrnula pramen vlasů z čela. "Znám Kyla. Víím, co dokáže vydržet. Na vlastní oči jsem viděla, jak byl doslova roztrhán na kusy - a hodinu nato byl už zase na nohách." Zatvářila se ustaraně. "Něco s ním není v pořádku."

"Snad... záleží na druhu zranění," odpověděl Hartmann zamyšleně. Když na něho Net tázavě pohlédla, dodal: "Tohle mu způsobil transmitér. Třeba je to tím."

"Mohla to být taky střelná rána," řekla Net. "Byl poslední, kdo procházel transmitérem. A kolem pobíhalo stále ještě dost Moronů, kteří neměli nic lepšího na práci, než po nás střílet."

Hartmann přesvědčeně zavrtěl hlavou. Přinutil se několik vteřin prohlížet Kylovy strašlivě zřízené holeně, dokud mu nebylo jasné, jak je to nesmyslné. Vše, čeho tím dosáhl, bylo, že se mu udělalo špatně. Rychle zase pohled odvrátil.

"Něco takového jsem ještě nikdy neviděl. Dost možná přístroj vysadil právě v okamžiku, kdy jím procházel." Pohnul rukou. "Skočil, vzpomínáš si? Možná že ho to nějak... špatně poskládalo."

Viděl, jak sebou Net při té představě poplašeně trhla. "Možná," řekla po chvíli. Nervózně si jazykem přejela přes spodní ret. "Myslíš, že... říkal pravdu?" zeptala se konečně.

"Ta jeho historka o Shaitu a Moronu?" Hartmann pokrčil rameny. "Nevím." Po několika vteřinách se však opravil: "Ale ano. Věřím tomu."

Nedokázal si své přesvědčení zdůvodnit, ale Net měla pravdu. S megamanem nebylo něco v pořádku. Kyl se začínal měnit.

"Co to tady vlastně je?" otázal se Hartmann a svoji otázku doplnil širokým gestem. Samozřejmě že ani Net nemohla vědět, kde se nacházejí. To, co Hartmann na první pohled považoval za jícen sopky, naplněný magmatem, se při podrobnější obhlídce ukázalo být okrouhlou šachtou, jejíž stěny byly rozhodně příliš hladké, než aby byly přírodního původu. Tuto šachtu někdo vyrobil. Hartmann si lámal hlavu, z jakého důvodu. Dal Net pohledem na vědomí, že by měli vyrazit dál. Tohle nebylo pravděpodobně nejlepší místo, aby tu zůstali sedět a dumali o tajemstvích moronské technologie. Stejně mu každou minutou připadlo neuvěřitelnější, že dosud nebyli objeveni.

Kyl se sténáním procitl, zrovna když ho opatrně zvedali. Avšak stále ještě nebyl schopen mluvit. V tu chvíli tomu byl Hartmann skoro rád. Naposled, když s ním Kyl mluvil, prozradil mu málo potěšující novinku.

Obešli šachtu v uctivé vzdálenosti a došli až k východu, masivním ocelovým dveřím, které vážily bezpochyby několik tun. Hartmann kývnutím hlavy ukázal na členitý stroj bezprostředně vedle a Net pochopila. Opatrně položili Kyla do krytu tohoto stroje a Hartmann se chystal opět napřímít, aby se vydal ke dveřím.

Net ale byla rychlejší. Než si stihl uvědomit, co má v úmyslu, nahrbena vyběhla a se zbraní připravenou ke střelbě se přiblížila ke dveřím a dotkla se místa na stěně vedle nich. Zřejmě musela velice dobře pozorovat, jak to dělali mravenci, neboť dveře se otevřely a Net zmizela ve tmě za nimi.

Hartman ji pozoroval zděšený a zároveň naštvaný. Na chvíli uvažoval o tom, že se rozběhne za ní a přivede ji zpět, pak si ale uvědomil, jak by to bylo nesmyslné. Když sklopil oči, viděl, že Kyl otevřel oči a dívá se na něho. "Je pryč?"

"Net?"

"Může nás slyšet?" zeptal se Kyl.

"Těžko." Hartmann si přidřepel vedle něho a pozoroval Kyla dlouhým, zkoumavým pohledem. "Jak se cítíte?"

"Čekal jsem na příležitost, až s vámi budu moci mluvit o samotě," řekl Kyl.

Hartmann tím nebyl ani překvapen. "Ano? Proč?"

"Protože jsem chtěl, abyste mi něco slíbil," řekl Kyl. Řeč mu stále ještě činí potíže, pomyslel si Hartmann vyděšeně. Megamanův stav se nikterak nezlepšoval - ba očividně se zhoršoval.

"A co to má být?"

Kyl sebral všechny síly k odpovědi. "Pokud bych ho nedokázal zničit, musíte mě zabít, Hartmanne," řekl.

Hartmann se ani nijak nevyděsil. Skoro jako by tato slova očekával. "Myslím, že by to v takovém případě svedl on sám naprosto dostatečně."

"Nerozumíte." Kyl namáhavě zavrtěl hlavou. "Musíte mě zabít. Nesmím se ... v žádném případě dostat živý do jeho moci. Je to důležité, rozumíte? Ne pro mě. Pro vás. Pro vaše přátele. Pro celou vaši planetu, Hartmanne. Kdybych se ocitl v Shaitově moci, bylo by všechno stokrát horší, než je to teď."

"Vy myslíte, že on by pak byl... jako vy," usoudil Hartmann.

"Ne on. Jeho válečníci." Kyl se chrčivě nadechl a pokusil se napřímít, ale neměl k tomu dost sil a s tichým povzdechem klesl zpátky. "Až dosud jsem vám to neřekl. Ale existuje důvod, proč má Jared na Zemi nad Morony tak velkou převahu."

"Vy jste ten důvod."

Kyl vypadal skutečně překvapeně. "Odkud to víte?"

"Intuice," odpověděl Hartmann. "Viděl jsem, jak vaši lidé zatočili s mravenci. A dokážu si sečíst dvě a dvě." Nevezele se zasmál. "Zřejmě jste, Kyle, zapomněl, že jsem deset let s Jaredem bojoval. Celou tu dobu nebyla kolonie Jaredů v Kolíně pro Morony ničím jiným než drobnou patálií. Je to tak? A pak jste se objevil vy a náhle takřka přes noc vyhnali okupanty z planety."

Udělal krátkou, přesně odměřenou pauzu, než položil otázku, ze které měl největší strach: "Jsou všichni jako vy? Je z nich teď celá armáda megabojovníků?"

"Ne tak docela," odpověděl Kyl slabě. "Královna zčásti asimilovala moje schopnosti a nyní je předává dál svým poddaným. Ti jsou nyní desetkrát tak silní jako Moroni a neporovnatelně houževnatější a chytřejší."

Hartmann se nevezele usmál. "Kdyby to nebylo tak hrozné, musel bych se tomu smát," řekl. "Vlastně si vykopali svůj vlastní hrob, když vás zavolali, abyste vyřídil Charity a její přátele." Zavrtěl hlavou a vrátil se k původnímu tématu. "A teď máte strach, že by Shait mohl udělat něco podobného, kdyby se vás zmocnil." Hartmann hleděl mimo Kyl kamsi do prázdna, "Dokázal by to?"

"Nevím," připustil Kyl. "Řekl jsem vám všechno, co o Shaitu vím. Není to mnoho. Ale už jen pouhá možnost... Rozumíte, Hartmanne? Ještě nikdy předtím v historii Moronu nevstoupila královna Jaredů do symbiózy s megabojovníkem. Dosud ani nevěděli, že je to možné. Kdyby se o tom Shait dozvěděl, pak se převalí celou Galaxii smršť, proti které byla všechna dosavadní válečná tažení Moronu jen pokojnou procházkou."

Megaman mluvil velice tiše a Hartmann opět pocíťoval ledové mrazení. Stále ještě nehleděl na Kyla, i když k němu mluvil. "Je vám vůbec jasné, co jste mi tu právě řekl, Kyle?"

"Ano." Následovalo zasípání. "Kdyby se měly splnit mé obavy, vlastně byste mě měl zabít na místě hned teď. Pochopil bych to - a akceptoval."

Hartmann dlouho mlčel. Potom se s energickým zavrtěním hlavy s nuceným úsměvem obrátil znovu k megamanovi. "Jak to vypadá, nejsem si vůbec jist, jestli odsud vyvážneme živí, Kyle."

Kyl zůstal vážný. "Musíte mi to slíbit, Hartmanne."

Hartmann přikývl. "Udělám to."

"A..." Kyl na nepatrný okamžik zaváhal. "Lepší by bylo, kdybyste pak zastřelil i Net a sebe sama, dokud bude čas. Věřte mi - smrt by byla lepší než to, co by vás čekalo, kdyby se vás zmocnil živých."

Po tom všem, co mu Kyl předtím o Shaitu řekl, mu Hartmann věřil na slovo. A přesto udělal trochu naštvané gesto. "Na muže, kterého údajně nelze zabít, trochu moc mluvíte o umírání. Co je to s vámi? Sebral vám snad transmittér všechnu odvalu?"

"Já nevím," řekl Kyl. "Něco... tu už není. Nevím, co to je."

"Něco tu už není? Co to má znamenat?"

Kylovi zacukalo v obličejí, Hartmann nedokázal poznat, jestli to měla být odpověď na jeho otázku, anebo projev bolesti. "Cítím se... jako by část mé bytosti nebo vědomí nebo čeho byla pryč," řekl. "Něco chybí. Nemohu říci co, ale ... je to pryč."

Dveře se otevřely a Net se vrátila.

Hartmann přivítal poušťářku málo přívětivě. "Co to bylo k čertu za divadýlko?" vyštěkl. "Zbláznila ses?"

Net zmateně zamrkala. "Nic se mi nestalo. Ale je dobré vědět, že je tu někdo, kdo si o mě dělá starosti."

"To jsem si tedy dělal!" vyprskl Hartmann. Sám pochopil, že jeho tón je všechno možné, jen ne přiměřený.

Ale bylo to spíš děsem, kterým ho naplnila Kylova slova a který si nyní vylil na Net.

K jeho úžasu nereagovala vůbec nijak podrážděně, spíš bezradně, zmateně. "Tam venku nic není," řekla.

"Jenom krátká chodba a něco na způsob šachty. Mravenci žádní." Pokrčila rameny. "Samozřejmě jsem se mohla zmýlit,

ale skoro mám pocit, že celé tohle zařízení je opuštěné." Pak shlédla dolů na Kyla. "Jak je mu?"

Kyl opět zavřel oči a předstíral bezvědomí; snad do něj opravdu znovu upadl. Hovor ho velmi vyčerpal.

"Pořád stejně," řekl Hartmann. "Jsi si jistá, že poblíž nejsou žádní Moroni?"

"Ne, nejsem," odpověděla Net. "Ale však se rozhlédni kolem! Jestliže to všechno tady není vypnuté, pak nevím, co to znamená."

Hartmann neřekl nic, ale v duchu jí dával za pravdu. Hala obsahovala nesčetné stroje podivného tvaru, avšak co byl schopen poznat, byly všechny vypnuté. Jediné světlo byla krvavě červená mihotavá záře, vycházející z šachty. A taky neslyšeli sebeslabší zvuk. Dosud vycházeli z toho, že všechny tyto přístroje nějak utrpěly při katastrofě na severním pólu, ale nemuselo tomu tak být. Vůbec si nebyli jisti, jestli se ještě nacházejí v blízkosti severního pólu - v podstatě ani nevěděli, jestli ještě vůbec jsou na Zemi.

Před Hartmannovým vnitřním zrakem vyvstala strašlivá vize: viděl opuštěnou kosmickou stanici na nějakém pustém asteroidu, která sloužila jen a jen k tomu, aby tu Shait nastoupil na čekající kosmickou loď a pak ji opustil, aby na věčné časy bloudila kosmem.

"Tak dobrá," řekl. "Pojď!"

Vzali Kyla mezi sebe a nesli ho, aniž se probral. Net otevřela dveře. Za nimi se nacházela krátká chodba z železných plátů, která po sotva deseti metrech ústila v šachtu o průměru asi pět metrů, přesně jak Net říkala. Pravděpodobně to byla výtahová šachta.

Hartmann se předklonil a s mrazením nahlédl do černé hlubiny, která se šklebila pod nimi. Odkudsi zdola vycházelo bledé, narudlé světlo. Opatrně položil Kyla na zem, rukou se zachytil kovové stěny a naklonil se, co se jen odvážil, aby se podíval nahoru.

Uprostřed šachty viselo tenké, stříbřité kovové lano, které se v těžko odhadnutelné výši ztrácelo v rudém oparu. Za normálních okolností by Hartmann vůbec neuvažoval o možnosti výstupu nahoru; tím spíš, že neměl vůbec představu, jak dlouhé lano je. Ale okolnosti opravdu nebyly normální. Až příliš pečlivě si prohlédli halu, aby věděli, že žádný jiný východ tu není.

"Tak dobrá," zamumlal, zatímco se prudkým trhnutím zase vrátil do chodby. "Zkusíme to."

Net vytřeštila oči. "Zkusíme co?"

Hartmann kývnul hlavou nejprve ke Kylovi, potom směrem k lanu. "Umiš přece dobře šplhat, ne?"

Net vytřeštila oči ještě víc. "Zbláznil ses? To přece nemyslíš vážně!"

"I kdyby," odpověděl Hartmann. "Máš nějaký lepší nápad?"

8

Od doby, kdy tu Charity byla naposledy, se tu nic nezměnilo. Místnost se stále nacházela ve stejném, naprosto zpustošeném stavu, do jakého ji uvedl útok Jaredů. Lůžka byla popřevrácená a polámaná, prostěradla a podušky roztrhané, kontrolní přístroje na konzolách byly rozbité a veliká, jednostranně zrcadlová okna v bočních stěnách roztržštěná. Jen na ty tři řady úzkých pryčů si Charity jaksi nevzpomínala. Lůžka tam byla právě tak nedotčena jako postavy, které na nich ležely.

"Netěšte se předčasně, kapitáne Lairdová," řekl Stone, který si zřejmě špatně vyložil její mlčení. "Jen menšina z nich se vůbec kdy ještě probudí. A jestli se probudí, tak budou jen duševní a tělesné trosky. Jared je nenechal na pokoji bez důvodu."

"Já si tedy rozhodně nepřipadám jako duševní troska," řekl Harris dotčeně.

"Ve vašem případě to bylo něco jiného," odpověděl Stone. "Váš kontrolní komputer ukazoval narušené alfavlny. Chyba byla v přístroji; ne ve vašem mozku."

Harris protočil oči, až zašilhal, a začal hlasitě funět. "Babababa," koktal. "Jajajajajá sesese cccítím uuuuž dodododocela ppprima."

Skudder se zasmál, zatímco ve Stoneově tváři se objevil zřetelně naštvaný výraz. "Nechte toho blbnutí!" řekl příkře. "Nemáme čas na takové šaškárny."

Charity dávala Stoneovi za pravdu; přesto se však na Harrise přátelsky usmála, než se zase obrátila ke spícím postavám.

Skudder, Stone, Harris a ona nebyli jedinými návštěvníky zde dole. Mezi lůžky se pohybovaly hubené čtyřruké postavy; mnozí zdánlivě jen bloumali, jiní, vybavení malými, komplikované vyhlížejícími přístroji, se tu a tam sklonili nad některým ze spáčů, anebo pracovali na malých komputerech vedle lůžek. Ten pohled naplňoval Charity opět odporem, kterému se nedokázala bránit. Stone jí také vysvětlil, co tu Jaredové dělají: prohlíželi Hartmannovu spící armádu a nejspíš se přece jen ještě pokoušeli některé spáče probudit. V Charity se všechno vzpíralo proti tomuto obrazu. Zdálo se jí prostě nepatřičné, že stejné kreatury, které dobyly jejich domovský svět, zotročily jej a devadesát procent jeho obyvatelstva vyhladily, se nyní měly starat o duševní a tělesné dobro těchto pár přeživších. A třebaže si říkala, že ti mravenci před ní již jen vypadají jako Moroni, ale dávno jimi již nejsou, nic na jejich pocitech to nezměnilo.

Charity stejně jako každý jiný člověk jen málo chápala, jaká je skutečná podstata Jaredů. Vždycky z nich měla trochu strach, avšak od návratu na Zemi pociťovala ještě hlubší hrůzu. Jako by náhle poznala, že její strach má svůj důvod. Aniž by uznala Stonea za hodná dalšího pohledu, opustila své místo a přistoupila k jednomu lůžku. Z druhé strany pryčů stál mravenec a pracoval na komputeru. Charity ho změnila zběžným pohledem a pak se podívala na spící postavu. Byla to mladá žena s tmavými, po vojensku na krátko přistřiženými vlasy a s tváří, která by jistě byla pěkná, kdyby neměla umrlčí barvu a výraz zděšení a bolesti. A pak se jí znovu vrátila jedna vzpomínka. Náhle Charity viděla podobný, téměř ještě dětský obličej, který se zděšeně tlačil na sklo, ústa, která znovu a znovu volala její jméno a

žadonila o pomoc.

S vyzývavým gestem se obrátila k Moronovi na druhé straně postele. "Co je s tou dívkou?"

Mravenec se na ni zadíval a odpověděl sledem vysokých, pískavých tónů, zatímco Stone, stojící za ní, řekl: "On nemá žádný překládací komputer. Ale pokud jsem rozuměl, má ta žena poškozený mozek. Nevěří, že by se mohla zase probudit."

"Ale žije!" řekla Charity s pohledem na svítící kontrolní přístroje vedle postele.

Stone svažil čelo. "Jestli se to dá nazvat životem," řekl zachmuřeně. "Snad by pro ni bylo lepší, kdyby se ta věc jednoduše vypnula."

Charity se obrátila a v očích se jí zablýsklo, avšak očekávaný výbuch hněvu nenastal. Po několika vteřinách řekl Stone, jako by četl její myšlenky: "Já jsem to zařízení nebudoval, kapitáne Lairdová. Já to nebyl, kdo všechny tyto mladé lidi přemluvil, aby se zúčastnili této šílenosti."

Charity na něho nejprve chvíli hleděla, pak se beze slova obrátila na podpatku a vyběhla z místnosti. Skudder a Harris ji následovali, zatímco Stone ještě zůstal stát s mravencem a pomocí gestikulace oběma rukama se s ním domlouval.

Charity se zastavila, až když téměř došla k výtahu. Cítila se zmatená. Myšlenky se jí hlavou honily jedna přes druhou.

"Co je to s tebou?" zeptal se Skudder, když ji dohnal. Rychle oddechoval. Poslední metry za ní běžel.

"Nic," odpověděla Charity a chtěla se odvrátit a nastoupit do výtahu, ale Skudder ji chytil za paži a zadržel.

"Nelži mi!" řekl. "Něco s tebou není v pořádku. Už od včerejška od večera!"

Vzpomínka na včerejší večer zhoršila Charity náladu ještě víc. Ještě dlouho mluvili se Stonem a Kiasem a pak se ještě pokoušela mluvit s Gurkem. Charity rozhodně nezapomněla, co Gurk říkal o transmitéru na severním pólu, který se vymkl kontrole. A taky si dobře pamatovala, co spolu se Skudderem viděli na vlastní oči. Avšak trpaslík byl nezvykle mlčenlivý a všechny její otázky odbýval lakonickou poznámkou, že to je věc Jaredů. Potom se pod nějakou záminkou vytratil. Od té doby ho už neviděla. Kupodivu tomu byla Charity skoro ráda.

Třebaže měli Skudder a Charity za sebou spánku skoro šestnáct hodin, byli velmi unavení. Po útrapách předchozích týdnů jejich těla vyžadovala víc než jen pár hodin uměle vyvolaného spánku, proto sami brzy odešli, aby si ještě trochu promluvili spolu. Skudder se velice snažil. Byl galantní jako nikdy předtím. A také nyní, třebaže již opět dával jasně najevo svůj indiánský temperament, choval se velmi zdrženlivě. S mírným násilím se vymanila z jeho sevření, nastoupila do výtahu a natáhla ruku, aby stiskla knoflík k velitelské úrovni, nakonec jej však přece jen nestiskla. "Já... nevím, co to se mnou je," řekla, aniž by se na Skuddera podívala. Bezradně zavrtěla hlavou. "Cítím se tak... divně. Jaksi... neskutečně."

Skudder se na ni tázavě zadíval.

"Sama si to neumím vysvětlit," řekla Charity, "ale mám pocit, že tu něco nesedí." Udělala gesto směrem, odkud přišli. "Přisahat bych na to nemohla, ale jsem si skoro jistá, že všichni ti lidé tam posledně ještě nebyli."

"To zařízení je hrozně velké," řekl Skudder. "Snad prostě jen snesli do té místnosti všechny aspoň trochu nadějnější případy."

Toto vysvětlení znělo sice věrohodně, ale nemusela to být pravda. Charity to připadalo, jako by byla v zajetí snu, ve kterém sice ví, že sní, ale přesto se nedokáže probudit.

Harris dorazil k výtahu jako poslední. Dvě se za ním zavřely a výtah se takřka neslyšně rozjel nahoru. Nikdo z nich neřekl ani slovo, dokud kabina nezastavila a oni nevystoupili.

Charity chtěla jít hned do svého pokoje, avšak Skudder ji znovu nepřiliš šetrným hmatem zastavil.

Ukázal do chodby nalevo. "Co je zas?" zeptala se podrážděně.

"Chtěl bych ti něco ukázat - jestli mi věnuješ trochu svého drahocenného času," odpověděl stejně podrážděným tónem.

Beze slova přikývla a šla za ním. Také Harris je následoval, třebaže ho ani Skudder, ani Charity nevyzvali, aby se připojil. Dvěma dalšími chodbami a po krátkém kovovém schodišti se dostali do místnosti, která předtím musela sloužit k uskladnění materiálu. Co tu z něho zůstalo, bylo navrženo na nepořádnou hromadu, která dosahovala až ke stropu a vypadala, jako by se měla každou chvíli sesunout. Vedle hromady stála zhruba desítka kovových postelí, které se podobaly těm, které viděli dole v hibernačních komorách.

Charity stála jako ochromená a zděšeně, vytřeštěnými očima hleděla na půl tuctu nahých postav, které ležely na pryčnách. Byli to čtyři muži a dvě ženy. Třebaže nebyli oblečení, nebylo vidět jejich tváře, neboť je měli přikryty hrozně vyhlížejícími kuklami, které jim někdo nasadil na hlavy. Mezi lůžky sem a tam pobíhala asi desítka mravenců.

"Co se to tu k čertu děje?" zeptala se Charity nechápavě. Několika rychlými kroky došla k jednomu lůžku a zastavila se.

Byl to pohled současně zvláštní a hrozný. Na pryčně ležel muž, volně připoutaný, aby se ve spánku nepohyboval, nebo aby si nevytrhl jehly, které mu vězely v žilách. Na obličej měl tu podivnou věc s dlouhými, zakřivenými nožkami, které se mu přimykaly ke krku, zátylku a spánkům. Celá ta věc vypadala jako obrovský zkamenělý pavouk.

Charity natáhla ruku k tomu zlověstnému čemusi, avšak neodvažovala se toho dotknout. Namísto toho se obrátila a chytila prvního mravence, který se jí namanul. "Co to tu je?" rozkřikla se na Jareda. "Co to znamená? Co se děje s těmi lidmi?"

Strnulý pohled hmyzí kreatury Charity prozradil, že vůbec nerozuměla jejím slovům. Naštvaně nechala mravence být, znovu se obrátila k nehybné postavě na lůžku a chystala se jí tu zlověstnou masku z obličejce sundat. Avšak náhle ji za předloktí uchopila útlá chitinová ruka a ocelovou silou ji zadržela. Současně řekl chrčivý počítačový

hlas: "To byste neměla dělat, kapitáne Lairdová. Nehledě na to, že byste toho muže poranila, mohlo by to mít taky negativní následky pro jeho duševní stabilitu."

Charity našťavaně hleděla na Kiasovu ruku, Jared pochopil a skoro až příliš ve spěchu odtáhl své prsty. Teprve pak se obrátila a pohlédla mravenci do obličeje. Kias byl zřejmě celou tu dobu zde v místnosti, ale nejprve se jí nedal mezi ostatními těmi kostnatými černými postavami poznat. Pro ni pak vypadal stejně jako ti druzí.

"Co to tu děláte?" řekla ještě jednou. Jen stěží se ještě ovládala.

"Guvernér Stone vám slíbil, že se postará o posílení vaší skupiny," odpověděl Kias. Všema čtyřma rukama současně ukázal na různé přičny. Pohled na něho byl přitom tak bizarní, že Charity nějakou chvíli činilo potíže sledovat jeho slova. "Toto jsou první dobrovolníci. Právě procházejí rychlokurzem ve vaší řeči, kapitáne Lairdová. Bohužel je na této planetě spousta různých jazyků. Kromě toho jim předáváme jisté znalosti ohledně zacházení s technikou a zbraněmi této vojenské základny."

Chvilí trvalo, než Charity pochopila tuto rozvláchnou řeč. Nebo alespoň než uvěřila, že rozumí. "Kurz?" zeptala se užasle.

"Přímé elektrochemické přenášení vědomostí při vyloučení vědomí školené osoby," vysvětloval Kias.

"Chápu, že vás pohled na ně děsí, ale tato procedura je dlouhodobě ověřená a naprosto bez rizika." Opakoval své podivné gesto. "Tyto jednotky procitnou a budou disponovat znalostmi, kterým by se obvyklou cestou museli učit několik týdnů, možná dokonce měsíců."

"Jak může něco takového fungovat?" zeptal se Skudder zmateně.

"Něco na způsob učení v hypnóze," obrátila se Charity ke Skudderovi, aniž by spouštěla oči z Kiasa. "U nás také před lety probíhaly pokusy vyvinout podobné procedury. Podstata spočívá v tom, že se učíš vlastně ve spaní." Kloubem ukazováku si poklepala na spánek. "Rychle, jistě a především bez námahy."

Soudě podle Skudderova výrazu ho toto vysvětlení spíš ještě víc zmátlo, avšak jeho odpověď dokazovala, že zdání klame. "To je pěkné, když se ve spaní naučíš létat s letadlem a obsluhovat počítač," řekl. "Ptám se jen, co všechno se k tomu ještě nabalí."

"Obávám se, že vám zcela nerozumím," řekl Kias.

"Ó, já si myslím, že rozumíš velice dobře," zavrčel Skudder. "Já osobně bych měl vážné námitky proti tomu, kdyby se mi někdo hrabal ve vědomí."

"Ujist'uji vás, že naše počínání se omezuje čistě jen na přenášení vědomostí," řekl Kias. "Není v naší moci manipulovat s vůlí jednotlivce. A také by odporovalo našim etickým zásadám dělat něco takového."

Skudder se chystal odpovědět, ale Charity ho rychlým pohybem umlčela a znovu obrátila Kiasovu pozornost k sobě. "Chtěla bych mluvit se Stonem," řekla. "Hned. Řekni mu to! Budu ho čekat ho ve svém pokoji!"

"Guvernér Stone..."

"Guvernér Stone," přerušila ho Charity chladně, "si jistě vyšetří pár minut ze svého tak drahocenného času. A když ne, pak mu připomeň, že jsem dosud ještě neřekla, že převezmu velení nad tou armádou, pro kterou už tak pilně..." Na okamžik zaváhala, přičemž vrhla dlouhý, skoro znechucený pohled na nehybnou postavu před sebou, "...shromažďuje dobrovolníky."

"Vyřídím mu to," řekl Kias.

"Udělej to," odpověděla Charity chladně a prudce se odvrátila od lůžka. "A raději nezapomeň. Jinak by se mohlo stát, že by se guvernér Stone na tebe velice rozzlobil."

Vyřítla se z místnosti a teprve po pár krocích se opět zastavila, aby ji mohl Skudder dostihnout, aniž by musel utíkat. Za ním opustil bývalé skladiště také Harris, aby se k nim připojil.

Když došel až k ní, Charity se na něho osopila: "Vy nemáte co na práci, Harris? Nebo vám snad guvernér Stone přikázal, abyste na nás dohlížel?"

Harris jen pokrčil rameny a rychle zmizel.

Skudder za ním zmateně hleděl a pak se s tázavým pohledem v obličeji obrátil na Charity. "Co to do tebe najednou vjelo? Chtěl prostě jen být přátelský."

Charity šla dál a odpověděla až po chvíli. "Já vím. Ale nepotřebuji, aby za mnou někdo pořád běhal jako psíček, když navíc vlastně ani nevím, co je zač!"

"Jak to myslíš?"

"Myslím, že..." Charity se odmlčela uprostřed věty, jako by jí došlo, že už na Skuddera skoro křičí, třebaže on nemá na její zlosti žádnou vinu. Charity jen našťavaně zavrtěla hlavou a pokoušela se uklidnit. V jejím pokoji zavřel Skudder za sebou dveře, opřel se o ně a vyčkávavě si založil paže na prsou. "Nuže?"

Charity stále ještě neříkala nic, nýbrž jen beze slova přistoupila k terminálu, který stál na psacím stole a naťukala kód databanky bunkru. Skudder došel se svráštělým čelem až za ni, zatímco ona ťukala jedním prstem do klávesnice.

"Víš ještě, jak se Harris jmenuje křestním jménem?" zeptala se.

Skudder zmateně přikývl. "John, myslím - proč?"

Charity udělala čárku za jméno Harris, které se objevilo na obrazovce, pak naťukala "John" a s jakýmsi zachmuřeným uspokojením přikývla, když se stalo přesně to, co očekávala - totiž nic.

"Prozradila bys mi laskavě, co to děláš?" zeptal se Skudder se zjevnou netrpělivostí.

Charity našťavaně ukázala na monitor. "Podívej se sám, Skuddere. Na této stanici není žádný John Harris. Počítač by to věděl."

Skudder chvíli mlčel. "Zkus to s Jonathanem," navrhl pak.

Charity mu sice mohla namítnout, že počítačový program by jí automaticky nalistoval všechna podobně

znějící jména, ale učinila mu po vůli. Bez výsledku. V počítači nebyl zanesen žádný muž jménem Harris.

"Hm," udělal Skudder a svažil čelo. "A co to znamená?"

"Že v tomto bunkru žádný John Harris není. Ať už je ten chlap kdokoli - lže, anebo si vzpomíná na něco, co není pravda."

"Takže ty máš taky strach, že by jim mohli předávat falešné vzpomínky," řekl Skudder.

Nežli mohla Charity odpovědět, ozval se nějaký hlas ode dveří: "Chápu sice vaše obavy, ale ujišťuji vás, kapitáne Lairdová, že jsou naprosto neopodstatněné."

Charity se zadívala na Stonea s naprosto neskrývaným vztekem, až guvernér strnul uprostřed kroku a jeho úsměv najednou vypadal tuze nejistě, i když statečně mluvil dál.

"Ujišťuji vás, že nemáme co skrývat."

"Stone!" řekla Charity nevraživě. "Nenaučili vás zaklepat, než vstoupíte do cizího pokoje?"

Stone přešel její slova bez povšimnutí. "Chtěla jste se mnou mluvit?" Dech se mu zrychlil, ruce se mu lehce třáslly. Musel utíkat, aby tu byl co nejrychleji. "Co se to tu děje, Stone?" zeptala se Charity přímo. Ukázala na obrazovku. "V posádce tohoto zařízení není žádný John Harris."

Stone překvapeně zvedl obočí, beze slova došel až k ní a vrhl pohled na obrazovku. Náhle se jeho obličej rozjasnil. "Už chápu," řekl. "Pokoušela jste se dostat k jeho osobním datům, abyste zjistila, co je vlastně zač. Počítač vám neodpověděl." Tiše se usmál. "Co jste čekala?"

"Já jsem..."

"Přece nestačí jen tak jednoduše si zapnout hlavní počítač v takovémto zařízení a očekávat, že komukoli poskytne jakoukoli informaci, kapitáne Lairdová," vpadl jí Stone do řeči lehce káravým tónem. "Samozřejmě mají k těmto datům přístup jen oprávněné osoby."

"A to já nejsem?"

"Ovšemže ne." Stone si vzdychl, pátravě se rozhlédl kolem sebe a pak se bez vyzvání usadil do křesla. "Nebo ještě lépe řečeno: zatím ještě ne. Záleží na vás, jestli se to změní."

Charity na něho zírala. Bylo to absurdní, avšak v tuto chvíli ji ze všeho nejvíc popouzela samozřejmost, s jakou se posadil.

"Myslím, že je na čase, abychom si objasnili jednu věc," řekl Stone poněkud jiným tónem.

"Taky se mi zdá."

Stone si zhluboka vzdychl. "Dovolte mi, abych vám něco vysvětlil, kapitáne Lairdová," řekl. "Nejsem váš nepřítel. Nikdy jsem nebyl. Stáli jsme na různých stranách, ale já jsem dělal jen to, co jsem považoval za nejlepší."

"Pro sebe?"

"To taky," připustil Stone s nečekanou otevřeností. "Ale hlavně pro zbytek lidstva. Chtít se stavět silou proti invazorům z Moronu mi připadalo jako úplné šílenství!"

"A přece jsme si nevedli tak špatně," řekl Skudder posměšně.

Stone vybuchl. "Jsi tak pitomý, nebo to jen děláš, náčelníku? To si opravdu namlouváš, že vy byste dokázali porazit Shaity?"

Zadíval se na Skuddera. V indiánově tváři se zračil hněv - ale také dotčenost, která Charity překvapila.

"Byli to Jaredové," pokračoval Stone. "A nebylo to nic jiného, než přímo fantastická náhoda, že skok proběhl právě v tuto chvíli. Ty a to tvoje rebelské bratrstvo..." Ani se nesnažil skrývat, jak je mu ten výraz směšný. "...jste nikdy nebyli pro pány Černé pevnosti nic víc, než pouhá lapálie. A totéž platí, kapitáne Lairdová i o vás, jakkoli to asi nerada slyšíte."

S povzdechem vydechl a s očekáváním se podíval na Skuddera a Charity. Když se odpovědi nedočkal, nuceně se zasmál. "Jednou to muselo být řečeno."

"Dobrá," řekla Charity. "Takže teď jste to řekl. A co dál? Máme poděkovat vašim novým přátelům za to, že nás nechali naživu?"

"To by bylo zbytečné," odpověděl Stone vážně. "Během posledních dní jsem velice často mluvil s Kiasem, kapitáne Lairdová. Věřím, že říkal pravdu. Vím stejně málo jako vy, co to vlastně Jared je. Myslím, že jejich podstatě nedokáže opravdu porozumět nikdo, kdo k nim nepatří. Ale taky věřím, že jsou poctiví. Stojí na naší straně. Dokud jsou na této planetě Moroni, jsme spojenci, ať se nám to líbí, nebo ne."

"A jakou úlohu jste přitom přisoudil nám?" zeptala se Charity.

"Velice důležitou," odpověděl Stone. "Doufal jsem, že jste to už pochopila sama od sebe."

"Dosud jsem pochopila jen tolik, že hledáte pár prostáčků, kteří budou za vás tahat horké kaštiny z ohně," řekla Charity.

"To taky," Stone se usmál. "Třebaže vaši formulaci považuji za poněkud ukvapenou. Ale máte pravdu - je tu pár věcí, které Jared nemůže dělat. Ale to je v podstatě vedlejší." Lehce se v křesle předklonil dopředu. "Váš skutečný úkol, Charity, je mnohem důležitější. Je to snad vůbec nejdůležitější úkol, který může Jared nějaké lidské bytosti na této planetě v tuto chvíli přepustit."

"Ano?" zeptala se Charity. Opět v ní začínal narůstat nepříjemný pocit. "A jaký?"

"Dáváte lidem naději," řekl Stone. "To je to, co lidé tam nahoře v tuto chvíli potřebují nejvíc."

"Já?" Charity se pokusila zasmát, avšak nepodařilo se jí to.

"Vy," přikývl Stone vážně. "Neznám nikoho, kdo by se pro to hodil víc. Vy sama to možná tak jasně nevidíte, nebo snad ani nechcete, ale během těch pár měsíců od vašeho objevení jste se už stala něčím jako legendou."

"Nesmysl!" řekla Charity prudce.

"Je to pravda," trval na svém Stone. "Vy a pár vašich přátel jste byli první, kteří zahájili skutečný odpor proti

invazorům. Vy jste bojovala a všem těm lidem venku jste ukázala, že se proti nim bojovat dá. Už jen to je důležité!"

Charity byla zmatená. Stone mluvil velmi naléhavým, vážným hlasem a jí se jaksi zdálo, že cítí, že jeho slova obsahují pravdu, třebaže se v první chvíli pokoušela je znevažovat. Přesto řekla: "To... je přece nesmysl, Stone. Za co mě máte? Za nějakého nového mesiáše?"

"Nehraje roli, za co vás mám já. Důležité je jen to, co ve vás vidí ti lidé tam venku. I když to není pravda, oni spojují vítězství nad Morony s vámi, kapitáne Lairdová, nikoli s Jaredem. Nežádám po vás, aby se vám ta myšlenka líbila, ale žádám vás, abyste splnila svoji povinnost vůči lidstvu!"

"Tím, že je obelžu?"

"A i kdyby!" Stone udělal zavrhuující gesto. "Celé světové říše byly vybudovány na lži! Pomozte nám, Charity. Pomozte lidem tím, že jim dáte, co potřebují!"

"Ale jak bych mohla?" zeptala se Charity. Obrátila se, jako by pocítovala bolest, avšak v podstatě už věděla, že je ztracena. "Sám jste to, Stone, řekl! Ať už budu mít sto nebo sto tisíc mužů - jakmile se vmísíme do boje, budeme prostě rozdraceni."

"Nikdo to po vás nežádá," odpověděl Stone vážně. "Velké bitvy přenechte Jaredů a vy vybojujte vítězně těch pár malých. Vyberu pro vás pár cílů, které můžete dobýt bez velkých ztrát. Důležité nejsou nějaké velké vojenské úspěchy. Důležité je, abyste těm lidem ukázala, že se mohou bránit a zvítězit!"

"A to má být všechno, Stone?" zeptal se Skudder. Ukázal na Charity. "Myslím, že i kdybys měl pravdu: což jsi nám sám před pár hodinami nevykládal, že se Jared hravě vypořádá s těmi druhými mravenci?"

Stone přikývl. "To je taky pravda," řekl. "Ale to nic nemění na věci, že tento boj může trvat celá léta, když se jim nepodaří najít Shaita. Co je ti milejší - lidstvo, které se brání, nebo takové, které se nechá vybit? A ještě něco..." Na chvíli zaváhal. "Jednou to všechno skončí. A já se budu cítit mnohem lépe, když budu se zbraní v ruce stát na straně vítěze."

"Nedůvěřujete Jaredů?" zeptala se Charity.

Stone rychle odpověděl: "Ale ano, důvěřuju jim. Ale obávám se, že tento svět už nikdy nebude tím, čím byl. Dokonce i když Jared v této válce zvítězí, aniž by celou planetu obrátil v trosky a popel, nadále budou v tomto světě dva druhy inteligence. A bylo by mi milejší, kdyby si byly rovný."

Charity několik nekonečně dlouhých vteřin mlčela. Pak ještě jednou zavrtěla hlavou, ale už skoro proti svému vlastnímu přesvědčení. "Myslím, že mě, Stone, přeceňujete," řekla. "Nejsem taková, za jakou mě považujete."

"Ale ano," odporoval Stone. "Těch šest dobrovolníků, jejichž... školením jste byla tak zděšena, to dokazuje, kapitáne Lairdová."

Charity se na něho překvapeně, tázavě podívala a Stone s výmluvným gestem pokračoval: "Včera večer jsem osobně letěl do Paříže, abych tam promluvil s lidmi. Tamější moronská základna je vyklizena; lidé jsou volní. Těchto šest je jen začátek. Mohl jsem jich s sebou vzít rovnou šest set, kdybych chtěl. Ale oni nešli za mnou. Kouzelné heslo znělo Charity. Zeptejte se jich, až se probudí. Potvrdí vám to."

"To taky udělám," slíbila Charity

"A vaše odpověď?"

Charity hleděla do země. Myšlenky se jí honily hlavou jedna přes druhou. Nemohla. Nechtěla. Ale mlčela.

"Mohu si vaše mlčení vykládat jako souhlas?" zeptal se Stone, když ani po minutě nijak nereagovala.

Charity si hluboce vzdychla a zašeptala: "Copak mám na vybranou?"

9

Výtahová šachta byla hluboká něco přes sto metrů. I přes zmenšenou gravitaci a navzdory tomu, že v pravidelných odstupech se ve stěnách nacházely malé výstupky, na kterých si mohli odpočinout, Hartmannovi připadalo skoro jako zázrak, že to dokázali.

Ruce ho bolely, jako by mu je někdo rval z loktů. Na celém těle neměl prakticky jediné místočko, které by ho nebolelo. Zvedl opatrně pravé oční víčko, uviděl před sebou rozmazanou světlou skvrnu a teprve po jistém soustředění rozeznal Netinu tvář.

V první chvíli si vůbec nebyl jistý, jestli je poušťářka ještě naživu. Když s obrovským vypětím sil k ní natáhl ruku a konečky prstů se dotkl její tváře, ucítil, že její kůže je studená jak led.

Hartmann znovu zavřel oči. Asi minutu sbíral další síly a pak se otočil na druhou stranu, aby se podíval na Kyla. Zdálo se, že právě megaman je z nich tří při síle nejvíc. Samozřejmě, pomyslel si Hartmann, konečně byl šachtou nahoru vyneseno.

"Všechno v pořádku?" zeptal se Kyl.

Hartmann se přinutil k nepodařenému úsměvu. "Ano," řekl nevrle. S námahou a potácejí se jako opilý se posadil. Vrhle ustaraný pohled na Net, aby se přesvědčil, že je pouze vyčerpaná a nijak těžce zraněná. Zděšené sebou trhl, když uviděl její ruce. Ocelové lano jí místy sedělo maso až na kost. Krev jí temnými, třpyticími se pramínky stékala až k loktům.

S bušícím srdcem se Hartmann podíval na svoje vlastní ruce. Nenabízely o nic pěknější pohled než ty Netiny, a jak už tomu často bývá, teprve nyní, když uviděl svá poranění, ucítil i bolest. Se sténáním sevřel roce v pěst a se zapotácením se posadil.

Konečně na třetí pokus se mu podařilo dostat na nohy. Nejistě se otočil a přešel zpátky ke kraji šachty, kterou právě vylezli nahoru. Teď už si nebyl jist, jestli je to skutečně výtahová šachta. Ani tady nahore nebyla žádná kabina, jen toto sice tenké, nicméně velice pevné lano ze stříbřitých kovových vláken. Ale pokud to není výtahová šachta, tak co potom?

Opatrně se obrátil a podrobil své okolí první, zběžné prohlídce. Místnost byla nízká, ale velmi velká. Na stěnách se tísnila celá řada velkých, podivně vyhlížejících strojů a přístrojů, mezi tím však také aparatury, jejichž konstrukce mu připadala jaksi podivně povědomá, třebaže nedokázal říci, proč. Přístroje byly všechny mimo provoz. Hartmann neměl ani potuchy, co by to mohlo znamenat. Kde to k čertu jsem?

Když se na to zeptal Kyla, dočkal se jen pokrčení ramen. Pak se znovu podíval na Net a vydal se na druhou stranu haly. Bylo to snad čtyřicet nebo padesát metrů, nižší gravitace mu také pomáhala, ale i tak musel nejméně pětkrát odpočívat. Když konečně dosáhl cíle, opřel se se zavřenýma očima na několik minut o stěnu, aby načerpal nových sil. Stále ještě byl tak unavený a vyčerpaný, že by se nejradyji rovnou natáhl na podlahu a spal. Současně však cítil, jak se mu síly začínají pomalu vracet.

Hartmann počal stěnu vedle dveří pečlivě prohlížet a náhle zažil překvapení, když pochopil, proč bylo pro Net tak snadné otevřít předtím dole dveře do haly: Ve stěně vedle dveřních rámců se nacházela dvě velká tlačítka, zřetelně označená nápisy "OPEN" a "CLOSE".

Místnost za dveřmi byla úplně prázdná. Okrouhlým, trochu příliš velkým oknem padalo dovnitř stříbřité, bledé světlo. Hartmann se nejprve pečlivě rozhlédl na všechny strany a pak teprve přešel k oknu. Dlouhou dobu tu stál bez hnutí jako ochromený a hleděl na bizarní černobílou krajinu na druhé straně okna.

Ted' už nemohl mít pochyby.

Vlastně dosud Hartmann dělal skutečně všechno, aby zavřel oči před pravdou a obelhal sám sebe. Namlouval si, že se nacházejí někde v nitru Země a že ta nápadně snížená gravitace je vytvořena uměle, snad aby se vytvořily pro Shaita nebo pro mravence přijatelnější životní podmínky. Ale pro to, co uviděl za oknem, již neměl žádné vysvětlení.

Strmé kopce s vršky jakoby odříznutými ostrým nožem a neméně strmé hřebeny se zvedaly proti nočnímu nebi, jež bylo temnější, než cokoli dosud Hartmann kdy viděl. Obrovské trhliny a průrvy se táhly po povrchu země, tu a tam objevil i nějaký velký kráter. Nebyly tu žádné barvy, jen šedá ve všech představitelných odstínech. Ne - jakýkoli pokus zavřít oči před pravdou by byl prostě směšný.

Je to tak, nejsou už na Zemi.

Hartmann potřeboval několik minut, aby strávil toto poznání. Potom se prudce otočil a odvrátil se od okna. A přece to, co spatřil, ho vzápětí vyděsilo ještě víc než mrtvá krajina. Uviděl duchy, kteří se náhle neslyšně objevili za ním na druhé straně místnosti, okamžik na něho hleděli beze slova, aby se pak všichni ve stejnou chvíli obrátili a odešli.

Nepoužili však ani dveře, ani jiný, skrytý východ.

Prostě se ztratili ve stěně.

První Charitino nasazení se uskutečnilo již po dvou dnech a proběhlo úplně jinak, než očekávala.

I nadále zůstala Stoneovi dlužná přímou odpověď, ale oběma jim bylo jasné, že se v podstatě už dávno rozhodla, protože okolnosti mluvily samy za sebe. Poté co překonala svůj počáteční zmatek natolik, aby si dokázala Stonova slova promyslet v relativním klidu, musela přiznat, že jí vlastně nezbývá nic jiného, než souhlasit. Jedinou alternativou by skutečně bylo jen sbalit si věci a jít a svět přenechat na milost Jaredů.

Skoro celý příští den strávila tím, aby si udělala alespoň všeobecný přehled o situaci. Alespoň v jednom bodě se Stoneova předpověď vyplnila: raketové bombardování polevilo ještě v průběhu noci a nakonec ustalo skoro úplně. Tu a tam ještě zachytily radarem naváděné rubínové lasery v bunkru ojedinelou raketu, avšak žádná z těchto střel se nedostala ani do blízkosti základny nebo Kolína. Ovšem tím byla zásoba dobrých zpráv vyčerpána.

Válečné tažení Jaredů proti odrodilým bratřím běželo na plné obrátky; avšak ani z poloviny ne tak dobře, jak by si to kolektivní inteligence přála. Kias sice Charitiny otázky odvracel s úžasnou obratností, avšak Charity nebyla slepá. Během dvou dní, které uplynuly od jejich návratu na Zemi, se zřejmě rozpoutaly prudké boje na celé planetě; boje, ze kterých Jared vycházel většinou vítězně, avšak přesto nepostupovali zdaleka tak rychle, jak se o tom snažil Kias při jejich prvním rozhovoru Charity a Skuddera přesvědčit. Moroni se už sice nepokoušeli zničit vojenskou základnu v Eifelské vrchovině ani hnízdo zmutované královny v Kolíně atomovými zbraněmi, ale to neznamenal, že by své útoky zastavili. Při jedné z mála příležitostí, kdy Charity nepozorovaně vstoupila do centrály bunkru a Stone nestačil vypnout monitory dost rychle, takže se mohla podívat, jak to vypadá venku, uviděla, že se to vysoko na nebi jen henží stříbřité lesklými bojovými kluzáky, které se pokoušely proniknout elektronickou bariérou kolem bunkru, aby mohly vysadit zásahové komando a snad se dokonce sebevraždě jako živé bomby vrhat na cíl. Charity neřekla nic. Stále si ještě nebyla zcela jista, zda Stone stojí skutečně na její straně. Ale jestli jí lhal, pak tedy perfektně a měl připravenou věrohodnou odpověď na každou myslitelnou otázku.

Charity tedy Stoneovi věnovala jen letmý pohled a zamířila ke Gurkovi, jenž byl ponořen do diskuse se dvěma Jaredy, gestikuluje horečně rukama i nohama. Od jejich návratu viděla Gurka všehovšudy snad jen pět minut a během této doby se vyhýbal každé konkrétní odpovědi na jakoukoli otázku. Musela si klást otázku, co se to najednou s trpaslíkem stalo.

V první chvíli se Charity domnívala, že ji bude Gurk jednoduše ignorovat, ale pak zaregistrovala varovný týp v jeho očích, když udělal jakési komplikované gesto ke svým spolubesedníkům s rohovinovými tvářemi a obrátil se k ní. V jeho obličejí se zračila netrpělivost. "Co chceš?" zeptal se nevrle. "Mám spoustu práce. Můžeme si promluvit později."

"Ne," odpověděla Charity. "Ted'." Pohybem hlavy ukázala přes rameno zpátky ke Stoneovi. "Bude ti to milejší tady nebo venku?"

"Nemám před Stonem žádné tajemství," odpověděl Gurk. "Ale myslím, že tobě to bude venku milejší," dodal a prošel kolem ní ke dveřím. Charity ho následovala. Cítila Stoneův pohled. Vypadal zmateně, snad také trochu ustaraně.

"Tak co je?" zeptal se Gurk netrpělivě, sotva se ocitli na chodbě a Charity za sebou zavřela dveře. "Co chceš

vědět? A pospěš si, prosím, mám spoustu práce."

"Právě o to jde," odpověděla Charity, zatímco se jen stěží ovládala. "Jaké tak strašně důležité věci máš na práci? Jsme zde už tři dny a já jsem tě za celou tu dobu neviděla víc než pět minut."

Gurk se zašklebil. "Nestěžovala sis náhodou, že ti kolikrát lezu na nervy?"

Charity vztekle mávla rukou. "Neuhýbej," řekla. "Víš naprosto přesně, o čem mluvím."

Gurk se chystal ke své obvyklé odpovědi, ale nakonec si to rozmyslel, několik vteřin mlčel a velice zamyšleně na ni hleděl. "Opravdu mám málo času, Charity," řekl. Ukázal ke dveřím do centrály. "Potřebuji moji pomoc, ať už tomu věříš nebo ne."

"Věřím," odpověděla Charity. "Chci jenom vědět, jakou pomoc."

Gurk si založil ruce za zády a začal v malém kruhu obcházet po chodbě sem a tam. "Jde o transmittér," řekl vážně.

Charity se zděsila. "Něco s ním není v pořádku?"

Gurk se nevesele zasmál. "Není v pořádku? Ty žertuješ! Vidělaš přece tu věc, ne?"

"Jistě, ale nechápu..."

"Není žádný důvod k znepokojení," přerušil ji Gurk rychle. "V první chvíli jsem reagoval snad trochu přemrštěně. Zdá se, že trhlina v časoprostorovém kontinuu se stabilizovala."

"Zdá se?" zeptala se Charity nedůvěřivě.

Gurk pokrčil rameny a v bezradném gestu rozhodil rukama, aby je hned vzápětí opět založil za záda.

"Přiznávám, že trochu těm věcem rozumím - konečně měl jsem dost času se tím zabývat a pozorovat to. Nejsem ale žádný odborník na transmittéry. V každém případě to přestalo narůstat. Bohužel se to však nezmenšuje."

"A co to znamená?" zeptala se Charity. Cítila zneklidnění, které si v první chvíli nedokázala vysvětlit, které v ní však s každou vteřinou narůstalo.

"Kdybych to věděl, byli bychom už o pěkný kus dál," přiznal Gurk. "Domnívám se, že jsou dvě možnosti: buď se to jednoho dne uzavře samo od sebe, nebo to zůstane tak, jak to je."

"Nebo to znovu začne růst," navrhla třetí možnost Charity.

Gurk neochotně přikývl. "Jistě... To je možné, ale velmi nepravděpodobné." Zaregistroval její pramálo přesvědčený pohled a s nervózním úsměvem dodal: "Trčím tu na této téměř zničené planetě stejně jako ty, Charity. Proto bych s těmi věcmi rozhodně nežertoval. Domnívám se, že pravděpodobnost, že Země bude zasažena obrovským meteoritem a zničena, je právě tak vysoká, jako že trhlina v časoprostoru se začne náhle zase zvětšovat, až Zemi pohltí." Na chvíli zaváhal. "Co mi dělá starosti, je však úplně jiný problém."

"A jaký?"

"Představa," odpověděl Gurk s povzdechem, "že naši přátelé z Moronu jednoho dne najdou způsob, jak znovu obnovit svoji moc. Oni nebo ten Shait, pokud ho včas nevyřídíme. Při vši dobré vůli má však Jared sklon přeceňovat se. A svého protivníka podceňovat." Znovu pokrčil rameny. "Samozřejmě že nemám nejmenší tušení, jak to tam venku v Galaxii teď vypadá. Snad se zhroutily veškeré transmittéry, snad ale jen tento nebo několik málo v blízkosti této sluneční soustavy. Kdyby se zbláznily všechny, to bychom měli štěstí, protože pak by měli Moroni na dalších pět set let co dělat. Ale jestli se porouchal jenom tento..." Znovu rozhodil rukama. "Nebudou jen nečinně sedět a čekat, co přijde. Naopak jsem si jistý, že si už teď zuřivě lámou hlavu nad tím, jakým způsobem by se k nám zase vnutili na přátelskou návštěvu."

"Pak tedy tu zatracenou věc zničte!" řekla Charity. "Vyhoďte ji do vzduchu! Vypalte do ní pár atomových raket, nebo to zaříďte nějak jinak!"

Gurk zavrtěl hlavou a trochu se usmál. "Tak jednoduché to bohužel není," odpověděl. "Vím, že sis myslela, že jsem ztratil rozum, když jsem se vrhl na Kiasu, ale měl jsem své důvody, abych tak reagoval." Náhle jeho hlas velice zvážněl, takže při jeho dalších slovech běhal Charity mráz po zádech. "Ti blázni to nechtějí brát na vědomí, ale měli jsme veliké štěstí, Charity. My všichni. A nejen tento svět. Taky se mohlo stát, že by celý vesmír vylétl do vzduchu."

"Přeháníš," řekla Charity.

"Ani v nejmenším," odpověděl Gurk stejně vážným, ba zapřísahajícím tónem. "Nežádej po mně, abych se pokusil vysvětlit ti něco, čemu sám sotva rozumím, ale struktura prostoru a času je velmi, velmi choulostivá záležitost. Stěny mezi dimenzemi jsou tenké, Charity. Kdyby nebyly, nebyly by možné transmittéry hmoty. A tato bomba měla miliónkrát víc energie, než je zapotřebí ke zřízení transmittérového spojení. Mohlo dojít k řetězové reakci, která by nejprve zničila tuto planetu, pak tuto sluneční soustavu, pak celou tuto galaxii a nakonec snad i celý vesmír."

"Ty... přeháníš," řekla Charity rozechvělým hlasem. "Kdyby... kdyby to bylo možné, pak by se to už stalo."

"Jak to?" zeptal se Gurk vyjeveně.

"Protože je vesmír nekonečný, Gurku. A nepředstavitelně starý. Věřím, že všechno, co je možné, se stává a taky se už někdy stalo."

K jejímu překvapení se Gurk na několik vteřin nad tím vážně zamyslel. Pak se zase usmál. "A kdo říká, že se to už nestalo?" zeptal se. "Přemýšlela jsi už někdy o tom, co bylo před tou událostí, kterou vaši vědci nazvali velkým třeskem? A kdo kdy skutečně vyzkoumal, co to vlastně bylo?"

Na to už Charity odpověď neznala. A po chvíli Gurk pokrčil rameny, oběma rukama udělal bezradný pohyb a ukázal na dveře za sebou. "A teď už skutečně musím zpátky. Slibuji ti, že ti řeknu víc, jakmile ten problém vyřešíme."

Charity se už nesnažila ho zadržet, jen beze slova hleděla za ním, dokud nezmizel. Pak se také ona obrátila a šla nazpět do svého pokoje, kde na ni čekali Skudder a Harris.

Ještě než vstoupila do místnosti, zaslechla přes zavřené dveře Skudderův smích. Oba muži seděli u stolu a hráli partii šachu, avšak to byla zřejmě jen záminka, aby mohli sedět proti sobě a bavit se, protože rozestavení figurek se

nezměnilo od chvíle, co Charity téměř před hodinou místnost opustila. Trošku užasla nad tím, jak rychle se Skudder a Angličan spřátelili; vlastně to vůbec nebylo u Skuddera zvykem, aby během pár dní pocítil k nějakému člověku takovou důvěru. V Harrisově případě se choval jinak. A Charity konečně taky. Byl sympatický, a na tom nemohla nic změnit ani nedůvěra, kterou vůči němu na krátkou dobu pocítila. Stále si ještě myslela, že s Harrisem a ostatními, kdo údajně z Hartmannovy spící armády přežili, není něco zcela v pořádku. Ale i kdyby, nebylo to nic, co by oni udělali, nýbrž něco, co bylo uděláno jim.

Zahnala tyto myšlenky, zběžně se na Skuddera usmála a přešla kolem obou do kuchyňského koutku, aby si nalila šálek kávy. Neměla žízeň, avšak měla v ústech sucho z dlouhého mluvení. Předtím, než šla nahoru ke Stoneovi, strávila půl hodiny s dobrovolníky, které viděla před dvěma dny poprvé. Položila jim spoustu otázek - a dostala spoustu překvapivých odpovědí. Co Kias tvrdil o zkušenosti Jaredů s předáváním vědomostí, které by normálně mohli získat za celé měsíce, ne-li roky, během několika hodin spánku, zřejmě odpovídalo pravdě. Ačkoli čtyři muži a dvě ženy se narodili a vyrostli v kolonii v Paříži a za celý svůj život neviděli ani tak jednoduchý přístroj, jako je televizor, nyní dokázali perfektně zacházet s veškerými zbraněmi a vozidly, které na základně byly. Charity si byla jista, že kdyby se jich ještě déle vyptávala, sama by se od nich ještě mohla mnohému přiučit.

Pochybnosti ohledně úderné síly její improvizované jednotky to však zmírnilo jen částečně. Jedna věc je totiž něco znát. A jiná dělat.

Usrkla kávy, pomalým krokem došla ke stolu a v důvěrném gestu položila Skudderovi levou ruku na rameno. Právě tak samozřejmým, téměř neuvědomělým pohybem sáhl po jejích prstech a stiskl je. Charity se mírně usmála. To byla jedna z trochu pozitivních změn, které ji během uplynulých dvou dnů potkaly. Mezi nimi už nebyl žádný falešný ostych. Dosud sice o tom se Skudderem nemluvila, avšak byla si jista, že to prožívá stejně: během jejich pobytu v hyperprostoru se s nimi oběma něco stalo. Bylo to, jako by na docela malý okamžik splynuli v jedno. Už si na to nevzpomínala. Cítila jen jakousi vzpomínku na vzpomínku, ale už jenom tento pocit měl v sobě jakési nepopsatelné teplo a hloubku. Na kratičkou chvíli, vynykající se času, spolu sdíleli víc, než kteříkoliv lidé před nimi, každý z nich cítil a sdílel veškeré myšlenky toho druhého, jeho nejtajnější přání a touhy, ale i úzkosti.

"Jak se vyvíjí partie?" zeptala se, když Harris sáhl po pěšákovi a pak zase ruku stáhl nazpět, aniž by se figurky jen dotkl.

"Obávám se, že nikterak dobře," řekl Harris.

Skudder zavrtěl hlavou.

"Nevěř mu ani slovo. Schválně mě nechává vyhrát."

"Nemohu se nějak soustředit na hru," přiznal Harris s omluvným úsměvem. "Popravdě řečeno - celý ten čas přemýšlím o tom, jak bych mohl mluvit s guvernérem Stonem mezi čtyřma očima." Tázavě se zahleděl na Charity.

"Nemohla byste mi s tím pomoci?"

Charity znovu usrkla kávu a pokrčila rameny. Protáhla obličej; káva chutnala odporně. "Přijde na to, proč."

"Spočítal jsem si to," odpověděl Harris. "Můj žold činil tenkrát asi dvě stě liber týdně. Za sedmapadesát let to činí od oka sto třicet tisíc liber, které mi armáda dluží. Rád bych věděl, kdy a jak je dostanu."

Celou vteřinu hleděla Charity na Harrise naprosto vyjeveně, pak si ale všimla posměšného třpytu v jeho očích a nahlas se rozesmála. Také Skudder se smál, zatímco Harris s úžasným divadelním talentem zachovával nejprve naprostou vážnost, ba dokonce vykouznil ve tváři výraz poněkud dotčený.

"Vůbec nechápu, co je tady k smíchu," řekl. "To je spousta peněz."

"Vaše starosti bych chtěla mít," zavrtěla Charity hlavou a znovu se napila té ohavné kávy. Chvilí přemýšlela, jestli třeba není něco s vodou. Ale pravděpodobně bude chyba spíš v ní samé. Už ráno se probudila s bolestí hlavy a odpornou pachutí v ústech a v podstatě se celý den necítila moc dobře. Pravděpodobně během posledních týdnů přetížila své tělo až moc. Dokonce i hrdinka z povolání potřebuje tu a tam oddech.

"Vy máte přece zcela jiné starosti," řekl Harris, když se k němu znovu obrátila.

Charity si dříve, než odpověděla, vyměnila krátký pohled se Skudderem. Kladla si otázku, jestli snad Hopi neřekl Harrisovi o jejím podezření. "Starosti je snad trochu přehnané označení," připustila. "Já..."

Chvilí shledávala slova a pak se uchýlila k téměř rozpačitému úsměvu. "Je toho nějak moc najednou," řekla. "A všechno se seběhlo příliš rychle. Pravděpodobně to nepochopíte, Harris. Ale je mi tak nějak zatěžko najednou vidět v Jaredů naše spojence."

Harris přikývl. Vzal pěšáka, avšak neudělal tah, nýbrž si začal s malou figurkou pohrávat v prstech. "Proč bych to neměl chápat?" zeptal se.

"Protože jste teprve před pár dny vyšel z hibernačního tanku," odpověděla Charity. "Pro vás tu musí být všechno nové a strašlivé, tak jako pro mě tenkrát, když jsem se probudila."

Harris přikývl. "Pocítil jsem obrovskou hrůzu, když jsem poprvé uviděl ty pavoučí ksichty," řekl.

"Tak jako já," odpověděla Charity. "A přesto je tu rozdíl. Vidíte, Harris - nyní už několik měsíců bojuji proti těm bytostem. Skudder je celý svůj život zná jako své nepřátele. Já jsem je viděla, jak zabíjeli lidi a srovnali celá města se zemí. Pronásledovala jsem podobné bytosti, jako je Kias, a ony pronásledovaly mě. A musela jsem přihlížet, jak byli mí přátelé zabíjeni. Vím, že je to nesprávné a snad dokonce hloupé. Ale nemohu překročit vlastní stín. Potřebuji čas, abych pochopila, že mají být najednou našimi přáteli."

Harris naslouchal a přitom otáčel malíčkovou kostěnou figurkou v prstech. "Mají být?" zeptal se.

"Jsou," opravila se Charity a pokrčila rameny. "Nebo alespoň našimi spojenci."

"Vy jim nedůvěřujete," konstatoval Harris.

Charity prudce zavrtěla hlavou. "Tak to není," řekla. "Vím, že jim mohu důvěřovat. Jaredové nelžou. Jsou to úhlavní nepřátelé Moronů. A já dokonce i věřím, že dodrží své slovo a vrátí nám náš svět, když se jim podaří porazit

Morony. Je to jen..."

Odmlčela se, pak zase pokrčila rameny a vzdychla. "Vidíte? Nedokážu to vyjádřit slovy. Snad je chyba někde ve mně. Necítím se prostě dobře od té doby, co jsme zase tady."

"Možná i to je důvod," usoudil Harris a prudce postavil figurku zpět na pole, odkud ji předtím vzal. "Nejsem sice žádný psycholog, ale věřím, že si dokážu představit, co se ve vás děje, kapitáne Lairdová. Asi totéž, co ve mně, když jsem poprvé vyjel výtahem nahoru a uviděl všechny ty... bytosti, které ovládly bunkr. Cítím se podobně jako vy - opravdu věřím, že stojím na naší straně. Ale nevěřím, že bychom někdy mohli být skutečnými přáteli."

A náhle jako by Charity něco pochopila. Že lidé a Jaredové budou snad jednoho dne vedle sebe žít na Zemi jako rovnocenní partneři. Že se snad naučí navzájem se respektovat jakožto rozumem obdařené a odpovědné bytosti, že se z nich budou moci stát spolubojovníci, snad dokonce i spojenci. Nikdy však přátelé. Byli prostě příliš rozdílní. Najednou Charity věděla, že Jared je něco docela jiného, než za co jej dosud považovala. Nevěděla sice, odkud to ví, ale byla si jista a ani na vteřinu o tom nezapochybovala. Snad to nezáleží ani na Jaredů, ani na Moronech. Snad je to prostě jen tak, že bytosti, které vznikly rozdílným způsobem, narodily se pod různými slunci a vyrostly v rozdílných světech, prostě nemohou koexistovat. A možná, že by i mohly koexistovat, ale v uctivé vzdálenosti a aniž by si jeden druhého pustil příliš blízko. Ta myšlenka ji uvrhla v hluboký zmatek a ten pocit se jí musel zřetelně zračit ve tváři, neboť náhle se na ni Harris zadíval velice ustaraně a Skudder se zeptal: "Co je ti?"

"Nic," odpověděla Charity rychle. Přinutila se k úsměvu. "Jenom jsem si něco... uvědomila. Ale není to důležité."

Pokoušela se ty myšlenky zahnat a změnila téma, přičemž se s tázavým gestem obrátila znovu k Harrisovi.

"Máte v úmyslu dohrát tu partii do konce?"

"Cože?"

"Před chvílí jsem mluvila s našimi rekruty." Schválně položila na to slovo důraz a Skudder znovu srahl čelo a zmateně se na ni zadíval. "Zdá se, že Kias říká pravdu. Teoreticky jsou připraveni stejně dobře jako vy nebo já. Ale cítila bych se lépe, kdybych je jednou mohla vyzkoušet v praxi." Dívala se přitom na Skuddera, jako by činila nabídku zvlášť jemu. "Požádala jsem Kiase, aby nám dal k dispozici jeden vrtulník."

"K čemu?" zeptal se Skudder.

"Jen malý letecký výlet," odpověděla Charity a udělala rukou uklidňující gesto. "Neměj obavy - nemám v úmyslu poslat je do boje, abych pak těm, kteří přežijí, řekla, co dělali špatně. Prostě bych jen ráda viděla, jak se budou chovat, až budou mít v ruce skutečnou řídicí páku."

"Považuješ to za šťastný nápad?" zeptal se Skudder. "Ptám se," pokračoval lehce posměšným tónem, "ptám se jen pro případ, že byste, kapitáne Lairdová, zapomněla - tam venku zuří válka."

"Nikoli v okruhu deseti mil od nás," odpověděla Charity. "A dál nemíním letět. Chtěla bych prostě jen už zase konečně něco dělat." Sledovala Skudderovu reakci a poznala, že tento argument ho plně přesvědčil. Ještě asi vteřinu váhal, ale pak přikývl. "V pořádku," řekl. "Půjdu s tebou." Znovu se obrátil k šachovnici, vzal do ruky svého střelce a udělal tah. "Dovolíš, abychom naši partii dohráli?" Pak se obrátil k Harrisovi a s úšklebkem dodal: "Třemi tahy mat, Johně."

Harris srahl čelo a beze slova zíral na šachovnici. Jak se posléze ukázalo, Skudderovi jeho předpověď příliš nevyšla. Udělal ještě pět tahů a pak dal Harris mat jemu.

10

Hartmann dal Net pravici znamení, aby se držela zpátky. Druhou rukou odjistil svou pušku a současně zapnul zaměřovací automatiku, přičemž se opatrně sunul kupředu po kolenou a loktech. Srdce mu bušilo těžce, avšak velmi pravidelně, ruce se mu přestaly třást; vlastně poprvé od chvíle, co se probrali ve tmě transmitérove místnosti a začali s průzkumem tohoto zlověstného světa. Hartmann znal tento prapodivný klid. Upadal do něj pokaždé, když se nacházel v nějaké nebezpečné situaci. Sotva pět metrů od něho stál jeden mravenec, otočený k němu zády. Během těch nekonečných minut, co jej Net, Kyl a Hartmann pozorovali, se nepohnul ani jednou. Hartmann se modlil, aby tak neučinil ještě alespoň dalších deset nebo patnáct vteřin. Tolik bude potřebovat, aby překonal nekrytý úsek a mohl se schovat v úkrytu za bloky strojů na druhé straně chodby.

Ten mravenec byl vůbec první Moron, na kterého narazili od chvíle, kdy opustili halu a výtahovou šachtu. Byl jediný, kterého viděli. V obrovské hale, do které chodba vedla, musely však být těchto kreatur ještě stovky. Vzduch naplňovalo hvízdání a pískání jejich téměř ultrazvukových hlasů, zatímco Hartmann zaznamenal už na druhé straně dveří onen typický, ostrý, pro ně typický pach. Nejprve se chtěl obrátit, ale kam by šli? Chodba, kterou přišli, vedla do této obrovské, na dvě úrovně rozdělené skalní haly a nebyla na ní ani jedna odbočka, ani jedny dveře. A na to, aby se vlekli celou tu cestu zpátky, aby zase sešplhali po ocelovém laně dolů, k tomu neměl žádný z nich už dost sil.

Hala byla rozdělena na dvě rozdílně vyvýšené plošiny. Většina mravenců se zřejmě zdržovala dole na větší z nich. Viděli jen tohoto jednoho Morona, který tu zřejmě stál na stráži, neboť ve dvou ze svých čtyřech paží držel paprskomet. Ale buď nebylo jeho úkolem hlídat chodbu, kterou sem přišli, anebo ani tyto hmyzí bytosti nebyly zcela prosty zvědavosti, neboť místo aby hleděl na dveře, byl k nim otočen zády a se zjevným zájmem shlížel dolů, co se děje v hale pod ním.

Hartmannova dění tam dole zajímalo neméně než mravenčího hlídače, a proto se rozhodl podstoupit riziko a přiblížit se k okraji platformy, aby se podíval dolů.

Urazil asi dvě třetiny cesty, když tu se náhle mravenec pohnul. Hartmann strnul. Bezděky se jeho prst přimkl ke spoušti pušky. Současně doufal, že Net nebude nervóznější než on, neboť seděla za ním ve stínu dveří a mřela na Morona, aby ho zastřelila, jakmile by Hartmann objevil.

Ale měl štěstí. Moron opět znehybněl, čímž zachránil život nejen sobě, nýbrž zřejmě i Hartmannovi a oběma jeho druhům.

Hartmann si oddechl, plížil se dál a opatrně se zvedl, když se dostal za kovový blok. Náhle se mu roztřáslly ruce a srdce se mu rychle rozbušilo. Ale trvalo to jen pár vteřin, pak se Hartmann opět ovládl. Oddechl si, opřel se o kovový špalek a překvapeně sebou trhl.

Kov byl teplý. Lehce vibroval, a když se ho Hartmann dotkl, získal podivný pocit, jako by zaslechl ve své hlavě vysoký, zpěvavý tón. Automaticky natáhl ruku, avšak neodvážil se dotknout bloku ještě jednou.

Zatímco se plížil dál, cítil Hartmann nepřijemné svedení mezi lopatkami. Ten pocit jistě zná každý voják, jenž se už někdy plížil nepřátelským územím a věděl, že má v zádech ozbrojeného protivníka. Ani myšlenka, že má Net Morona zřejmě neustále na mušce své laserové zbraně, mu příliš nepomáhala.

Hartmann potřeboval několik minut, aby prošel labyrintem strojů a podivných kovových bloků a dostal se až k okraji plošiny. Opatrně se posunul po břiše kupředu, ještě jednou se pro jistotu rozhlédl napravo i nalevo a pak se podíval dolů.

Třebaže se na tento pohled připravoval, na okamžik mu to, co viděl, vyrazilo dech. Pod ním se rozprostírala hala, měřící v průměru nejméně pět až šest set metrů, jejíž podlaha byla do posledního kousku místa zastavěna moronskými černými, podivně tvarovanými stroji. Nesčetní mravenci pobíhali mezi těmito stroji sem a tam, tahali různé bedny, obsluhovali ovládací pulty nebo dělali jiné činnosti, jejichž smysl Hartmannovi unikal. Největší část jeho pozornosti však upoutal obrovský blok z matného černého kovu, jenž se tyčil uprostřed místnosti - a nad nímž se volně vznášel ve vzduchu stříbrný prstenec o průměru asi třiceti metrů!

Druhý mezihvězdný transmittér, pomyslel si zděšeně. Tato velká podzemní hala se svými stroji nebyla ničím jiným než takřka dokonalou kopií Černé pevnosti na severním pólu, kterou předtím napadli. Všechno to bylo marné, pomyslel si. Brána ke hvězdám není uzavřena.

Teprve pak pochopil, že ani tento transmittér nefunguje. Nechrtil modré plameny jako jeho protějšek v Černé pevnosti, a také nehmotné vzdouvání a kypění uvnitř prstence chybělo. Alespoň v tuto chvíli nebyl ničím jiným než obrovským, neužitečným prstencem ze stříbrného kovu.

Bezprostředně před monolitickým blokem, nad kterým se vznášel transmittér, ležel vrak moronského kluzáku. V první chvíli se Hartmann domníval, že vyletěl z transmittéru a zřítíl se, přičemž se poškodil, avšak pak poznal, že na této lodi je něco mnohem divnějšího. Nebyl to již plochý disk, byl podivným způsobem zdeformován, jako by někdo odřízl část jeho pláště a pak jej zase připojil tak obratně, že nikde nebylo vidět žádný spoj.

Desítky mravenců dělaly cosi na lodi nebo v lodi. Ležela na boku, neboť pilot zjevně neměl vůbec čas vysunout podvozek. Veliký východ v podlaze byl otevřen a nepřetržitý proud Moronů se neustále pohyboval dovnitř do lodi a zase ven. Hartmann viděl, že s sebou nosí spoustu malých, komplikovaně vypadajících nástrojů. Někteří byli vybaveni přilbami, na kterých byly upevněny krátké anténky; zjevně aby mohli s někým udržovat kontakt na delší vzdálenost. Zřejmě nebyly všechny přístroje této podzemní základny mimo provoz.

Hartmann se pomalu sunul zase zpátky k chodbě. Net na něho zběžně zamávala a udělala uklidňující gesto, zatímco se Hartmann s bušícím srdcem plížil nekrytým úsekem ani ne pět metrů za zády hlídajícího mravence. Moron se ani teď nepohnul. Zjevně byl děním v hale právě tak fascinován jako Hartmann zmaten. Snad i trochu vyděšen.

Poslední metry překonal Hartmann takřka během. Net se chtěla začít vyptávat, ale prudce jí naznačil, aby byla zticha, ukázal do chodby a běžel dál.

Nechali Kyla kus vzadu, takže ležel v bezpečí za první zákrutou. Už byl zase při vědomí a tázavě jim hleděl vstříc. Net porušila mlčení jako první.

"Tak co?" zeptala se netrpělivě. "Co jsi objevil?"

"Spoustu věcí," odpověděl Hartmann. "Ale nebude se ti to líbit. Hala se jen hemží mravenci." Rozhodně zavrtěl hlavou. "Nemáme šanci tudy projít."

"Co dělají?" zeptal se Kyl.

Hartmann pokrčil rameny, pak několika slovy vypověděl, co všechno viděl. Hleděl Kylovi upřeně do očí, zatímco popisoval podivným způsobem přestavěnou plochou loď, a zdálo se mu, že sebou megaman trochu trhl.

"Domnívám se, že sem dorazili zároveň s námi," uzavřel svoji řeč. "Jenom chvilku předtím, než transmittér vysadil. Jinak si nedokážu tu..." Horečně shledával slova a zatímco pokračoval, nedokázal potlačit mrazení, "...proměnu vysvětlit."

Kyl přešel otázku, ukrývající se za Hartmannovými slovy. "Druhý transmittér?" zeptal se.

"Nemějte obavy," řekl Hartmann. "Nefunguje. Každopádně teď ne."

"Ale není mimo kontrolu jako ten na Zemi?" ujišťoval se Kyl.

"Ne," odpověděl Hartmann a pokrčil rameny. "Alespoň mi to tak nepřípadalo. Viděli jste, co ta věc na Zemi natropila, když to začalo bláznit. V hale však nejsou žádné stopy poškození."

"Kdyby se jim podařilo uvést ho do provozu, pak bylo všechno marné," řekl Kyl.

"Tak tomu musíme zabránit," řekla Net.

"Obávám se, že zase tak jednoduché to nebude," odpověděl Hartmann. Vážně se zahleděl na poušť ařku, ale vše, co v jejích očích četl, byl jen výraz přesvědčeného odhodlání.

"Pravděpodobně byste to nepřežili," řekl Kyl.

Net přikývla. "Já vím. Ale totéž přece platilo i pro to, co jsme udělali na Zemi, ne?" Trochu ztlumila hlas. "Pokud to je skutečně druhý mezihvězdný transmittér a oni ho uvedou do provozu, pak zahynuli zbytečně nejen Charity a Skudder, ale také všichni ostatní,"

"Neřekl jsem, že jsou mrtví," řekl Kyl.

"Ne," odpověděla Net hlasem plným hořké jízlivosti. "Prostě když vybuchla ta zatracená bomba, stáhli hlavu mezi ramena a zalezli do nějaké díry, co?" Když chtěl Kyl odpovědět, odbyla ho takřka pánovitým gestem a ještě ostřejším tónem pokračovala: "Odsud se tak jako tak nedostaneme. Když už nás dostanou, tak jim chci alespoň natropit tolik škody, kolik se dá."

Hartmann na ni znepokojeně pohlédl. V Netině hlase bylo najednou něco, co se mu nelíbilo. Znal tento tón. Dost často ho slychával v hlase vojáků, kteří se téměř přestávali ovládat. "Nemluv takové nesmysly, Net," řekl takřka něžně. "Až dosud si vůbec nevšimli, že tu jsme."

"Ale všimnou si," odpověděla Net. "Tomu se nemůžeme vyhnout." Ukázala směrem, odkud přišli. "Zpátky nemůžeme. Co chceš dělat? Zůstat tu sedět, dokud nezemřeme hladem a žízni?"

"To samozřejmě ne," odpověděl Hartmann podrážděně. "Ale ptám se, co chceš dělat ty. Chceš prostě vylézt a začít po transmitéru házet kameny?"

"Pořád ještě máme své zbraně." Net vyzývavě udeřila plochou dlaní do hlavně své pušky, avšak Hartmann se jen zasmál.

"To přece nemyslíš vážně, že bys mohla puškou zničit tu věc?"

"Má pravdu, Net," přidal se Kyl. "Nedokázala bys ho ani lehce poškodit."

"Ale něco musíme udělat!" namítla Net.

"To taky uděláme," řekl Hartmann chlácholivě. "Ale ne hned, a především ne bez plánu." Chvilí zaváhal a pak se znovu obrátil k megamanovi.

"Ten transmitér přece musí mít slabinu," řekl.

"Ano," odpověděl Kyl lakonicky. "Tuším, že bomba o dvou megatunách by dokázala ten prstenec vážně poškodit."

Hartmann polkl našťavanou odpověď, kterou již měl na jazyku. Pokynul Net rukou, aby byla zticha, a s nuceným klidem se obrátil znovu na megamana.

"Musí existovat nějaká možnost, jak tu věc zneškodnit," řekl. Ukázal na Net. "Ona má pravdu; jestli se jim nějak podaří aktivovat ten krám, bylo všechno marné."

Kyl na něho ještě chvíli mlčky hleděl s neprůhledným výrazem, avšak přesto se Hartmannovi zdálo, že tuší, co se megamanovi honí v hlavě. Nakonec Kyl přikývl.

"Snad by tu skutečně jedna možnost byla," řekl. "Poslouchejte..."

11

Poprvé po několika dnech měla zase pocit, že se může volně nadechnout. Nebyla v bunkru déle než všeho všudy sedmdesát dvě hodiny, přesto jí však připadalo, jako by po několikaměsíčním věznění zase poprvé uviděla denní světlo.

Charity se kochala tímto pocitem natolik, až ji to samotnou poněkud mátl. Hartmannův bunkr byl jedním z mála míst, kde se cítila skoro jako doma; alespoň přibližně připomínal svět, ve kterém se narodila a vyrostla. A přece si tu během uplynulých tří dnů připadala jaksi cizí, jako vetřelec, který sem nepatří. Snad to bylo blízkostí Jaredů.

Vrtulník pomalu nabral výšku a obrátil se k severu, jak Charity pilotovi ukázala. Nemohla vidět mladému muži do tváře, protože tu skrýval za jednostranně zrcadlovým hledím neuropřílby. Přesto však jej ani na okamžik nespustila z očí. Jeho držení těla a ruce, pevně svírající řídicí páku, nesvědčily o žádné trémě, ba ani o sebemenší nervozitě, nebo o náznaku nejistoty. Vrtulník letěl pomalu a tak klidně, jako by se sunul po kolejích. Ani start nemohl být perfektnější. Bylo to prostě příšerné. Ještě před třemi dny tento muž nebyl schopen řídit ani automobil. A nyní ovládá jeden z nejkomplikovanějších a necitlivějších letounů, jaké kdy člověk postavil, a to tak perfektně, jako by celý život nedělal nic jiného. Hypnotické školení Jaredů zřejmě fungovalo tak dokonale, jak Kias tvrdil.

Charity pohledem vyzvala Skuddera, aby si sedl místo ní vedle pilota a sama v předklonu přešla do zadní části vrtulníku, kde seděli Harris a další tři kadeti a jako uhranutí hleděli z oken dolů do hlubiny. Pod nimi se odvíjel střídající se koberec lesa a zpustošených měst. Mnohá menší města a vesnice, které Moroni zničili už při svém prvním útoku před půl stoletím, byly nyní už zcela zarostlé křovím a stromy. Příroda nepotřebovala mnoho času, aby znovu dobyla ztracené pozice.

Pohled na zarůstající krajinu Charity jaksi upokojoval. Najednou pochopila, jak jsou všichni bezvýznamní. Dokonce i kdyby Moroni vybili poslední lidi na této planetě, život by běžel dál.

Náhle se pod helikoptérou objevilo další, naprosto zničené město. Většina domů vyhořela do základů a na rozervaném asfaltu se jen tu a tam leskly olejovité kaluže. Mezi opuštěnými bloky nikde žádná zeleň. Město muselo být zasaženo jadernou hlavicí, zanechávající obzvláště tvrdé záření. Snad bude trvat ještě jednou padesát let, než se sem vrátí život.

Skoro až přehnaně prudce se Charity odvrátila od okna a posadila se na úzkou nečalouněnou lavičku naproti Harrisovi. Usmála se, Harris se usmál na ni, avšak zdálo se jí, jako by cítila jeho rozpaky, neboť jeho pohled zůstal vážný. Přesto se na nic neptal, jen ukázal pohybem hlavy k pilotní kabině. "Tak co?"

"Perfektní," řekla Charity. Přinutila se k úsměvu. "Kias nepřeháněl. Lítá s tou věcí, jako by se narodil s neuropřílbou na hlavě."

Harrisovy oči se zúžily. "Proč se tedy nemohu zbavit pocitu, že se vám to nelíbí?"

Charity na něho překvapeně pohlédla. "To je to na mně tolik vidět?"

"Ano," odpověděl Harris. "Mám ten pocit už nějaký čas."

Vteřinku Charity přemýšlela, co si má o jeho odpovědi myslet, a pak pokrčila rameny. "Možná že si musím nejprve na tu myšlenku zvyknout," odpověděla. Bezděky pohlédla znovu na Harrise, pak ostatní tři kadety. Ti tři - dva

mladí muži a jedna dívka - byli mladší než ona, Skudder i Harris. Malé kovové štítky na hrudi zeleně skvrnitě uniformy, kterou jim poskytl Stone z takřka nevyčerpatelných zásob pevnosti, prozrazovaly jejich jména: Lerou, Delgard a Tribeauxová. Ti tři byli z Paříže, stejně jako pilot a dvě nebo tři desítky dalších dobrovolníků, které Stoneovi pomocníci během uplynulých dvou dní do pevnosti dopravili. Charity mluvila s každým z nich a samozřejmě trvala na tom, aby si alespoň s některými mohla promluvit dříve, než byli vystaveni školení Jaredů. Pokaždé vyslechla stejnou historii. S Gurkovou pomocí se Stoneovi podařilo získat v Paříži důvěru Svobodné kolonie. Mnozí mladí muži a ženy se hlásili jako dobrovolníci, což byla do značné míry zásluha Charity. Zřejmě už jen samotné vyslovení jejího jména stačilo, aby se z těchto polovičních dětí stali ke všemu odhodlaní bojovníci, kteří s byli nadšením ochotni položit i život, bude-li třeba.

Charity tomu nerozuměla. Ovšemže věděla, že Stone má v jedné věci pravdu: lidé vždycky a v každé době potřebovali vůdce, osobnost, ke které vzhlížejí a vůči níž mohou přistupovat s obdivem a důvěrou. Ale vždyť to vše, čeho dosud spolu se Skudderem dosáhli, bylo rozhodně příliš málo, než aby se sama cpala do této role. Její pobyt v Paříži byl jen krátký a nijak zvlášť úspěšný.

"Kam letíme?" přerušil náhle Harrisův hlas tok jejich myšlenek.

Charity pokrčila rameny. "Chtěla jsem prostě jen vidět, jak se budou chovat." Vstala. "Dobře že jste mi to připomněl. Slíbila jsem Stoneovi, že se nebudeme příliš přibližovat k městu."

"Proč?"

Charity znovu pokrčila rameny a vydala se směrem ke kokpitu. "Zeptejte se Jaredů," řekla.

Přikrčila se v nízkých dveřích do kokpitu, vyměnila si tázavý pohled se Skudderem a pak se zadívala dopředu přes přední sklo. Daleko na severu přecházela jednotvárná zelen lesů Eifelské vrchoviny v černošedé panoramě zničeného města. Stačila by již bezpochyby pouhá čtvrt hodinka, aby se dostali k řece, tedy demarkační linii, kterou by neměli překročit. Avšak ona skutečně Stoneovi slíbila, že se k městu nebudou ani přibližovat. Nedávala tento slib s těžkým srdcem. S tímto městem, s dómem a královnou Jaredů měla spojeno až příliš bolestivých vzpomínek.

Opřela se mírně rukama zezadu o opěradlo Skudderova křesla a překvapeně svažila čelo. "Co to je?"

Skudder vzhlédl a ohlédl se po ní. "Co?"

Charity ukázala dopředu. "Tam mezi stromy. Vidiš?"

Skudder se naklonil v křesle dopředu. Chvilu pak hleděl směrem, jímž Charity ukazovala. "To vypadá jako... sníh," řekl překvapeně.

"V srpnu?" zeptala se Charity pochybovačně. Pokynula pilotovi. "Změňte kurz. Chci se tam na něco podívat."

Mladý muž neodpověděl, avšak poslušně otočil vrtulník a klesal níž, přičemž se zvolna přibližoval k malé mýtině, na kterou Charity ukazovala. Po nějaké chvíli byli nad ní a zůstali viset ve vzduchu.

Je to skutečně sníh, pomyslela si Charity zmateně.

Bílé jiskření, které vzbudilo její pozornost, byl třpyt jinovatky na trávě. Jen tu a tam se z větví stromů či ze země zvedala oblaka sněhu, zvržena vichrem od rotoru.

"Ale jak je to možné?" podivil se Skudder.

Charity mlčela. Pohled na prašný sníh jen posílil její nepříjemný pocit. Ve skutečnosti vůbec nikdo netušil, co Moroni během posledních padesáti let natropili s klimatem této planety, nebo jaké účinky mohly mít ty nesčetné atomové hlavice, které při příchodu mimozemšťanů vybuchly v atmosféře. Pravděpodobně existuje ještě celá řada dalších, právě tak hodnověrných vysvětlení. A přece... Tento úkaz ji nejenže znepokojoval, nýbrž přímo děsil.

"Zaznamenejte pozici do počítače," přikázala pilotovi. "Možná se sem podíváme ještě někdy později."

Pokynula mu, aby letěl dál, avšak přesto nedokázala odtrhnout oči od té malé zasněžené mýtiny, dokud ji bylo vidět.

Letěli další tři nebo čtyři minuty těsně nad vrcholky stromů severním směrem, aniž by narazili byť jen na jediný náznak toho, že by tu v lese ještě něco nebylo v pořádku, pak se Charity obrátila a popošla o krok ke dveřím. "Tribeauxová," oslovila dívku. "Nemáte chuť převzít řízení?"

Mladá Francouzka vstala s nýmým příkřívnutím a Charity si opět stoupla za pilota. "Najděte nějaké místo k přistání," řekla.

Helikoptéra začala zpomalovat a klesat. Les byl v těchto místech příliš hustý a Charity neměla dosud dost důvěry ve schopnosti mladíka, aby riskovala přistání mezi stromy. Gestem mu naznačila, ať letí ještě dál, k místu, kde šedo zelený skvrnitý koberec lesa ustupoval spáleným ulicím.

Automaticky vrhla pohled na přístroje vrtulníku, než pilotovi dovolila konečně přistát. Geigerův měřič nevykazoval žádné nebezpečné záření.

Helikoptéra dosedla tak měkce, že Charity nepocítila žádný otřes, a pilot vstal z křesla a sundal si přilbu. Chtěl ji podat Tribeauxové, ale Charity zavrtěla hlavou.

"Vypněte motory," řekla. "Myslím, že se trochu porozhlédneme."

Skudder se na ni překvapeně zadíval, ale mlčel. Byl při tom, když Charity Stoneovi slíbila, že nikde nepřistane, že jen obletí s vrtulníkem pár koleček a pak se neprodleně vrátí. A vlastně neměla vůbec žádný důvod, aby tento slib porušila.

Vyšli z vrtulníku. Charity nechala Leroua na stráž a jako první vyskočila ven. Když se pak přesvědčila, že všichni mají osobní vysílačku naladěnou na stejnou frekvenci, poodešla pár kroků od vrtulníku a zůstala stát. Vytí motorů mezitím zcela ustalo, avšak skutečné ticho nenastalo ani pak. Od nedalekého lesa přinášel vítr šum stromů spolu se vzdáleným, neustálým burácením a duněním, znějícím jako vzdalující se bouře nebo jako silný mořský příboj. Ve skutečnosti to byla ozvěna bitvy, zuřící asi padesát mil od nich.

A přece Charity, když tu tak stála a vdechovala chladný, listím a trávou vonící vzduch, chvíli prožívala pocit příliš dlouho postrádaného míru. Poprvé od chvíle, co se vrátila zpět na Zemi, ji přestala bolet hlava a poprvé neměla

pocit, že je zavřená.

Po chvíli si uvědomila, že ostatní stojí za ní a s očekáváním na ni hledí. Krátce se ohlédla a takřka bez výběru ukázala na hromadu trosk, zarostlou plevelem a vzdálenou asi padesát metrů. Zbytky rozbité žluté světelné reklamy se odrážely ve vysoko stojícím slunci, dokonce i jedna tabulka okna zůstala celá.

"Tanta budova," řekla. "Předpokládejme, že je obsazena Morony, kteří dobře vědí, že se k nim přibližujeme. Pokuste se ji dobýt."

Skudder se na ni zadíval s ještě větším překvapením a také Harris nedůvěřivě svraští čelo, avšak všichni tři kadeti bez prodlení sňali pušky z ramen a rozběhli se k ruině. Charity je pozorně sledovala. Nepočínali si zrovna nešikovně. A přece po chvíli zavrtěla Charity hlavou a zklamaně si vzdychla. Bylo to tak, jak se obávala: ti tři sice věděli, jak se řídí vrtulník nebo tank, avšak neměli žádné zkušenosti z boje.

"Co to má znamenat?" zeptal se Skudder.

Charity neodpověděla, utvořila z rukou trychtýř a zavolala: "Delgarde! Můžete se vrátit!"

Mladý Francouz se zastavil uprostřed kroku, zmateně se na ni ohlédl, pak ale poslechl, zatímco oba ostatní se poměrně šikovně dál přibližovali k ruině.

"Kapitáne?" Delgard se zastavil před ní a s přemrštěnou horlivostí zasalutoval.

"To si odpusťte," řekla Charity s úsměvem. "Jste totiž mrtvi. Nejméně dvacet vteřin jste se vůbec nekryli."

"Ale já..."

"Moroni mají moderní zbraně, nezapomínejte," pokračovala Charity. "Křoví není zvlášť spolehlivá ochrana proti laserové pušce."

Delgard vypadal zklamaně. Zřejmě Charitino mínění nesdílel, avšak neodmlouval, jen mlčky přikývl.

"Jestli vás to utěší, Delgarde," pokračovala Charity, "ostatní si nepočínali o moc šikovněji než vy." Vzdychla. "Neberte to tak tragicky, mladý muži. Vědět, jak funguje zbraň, ještě neznamená být dobrým vojákem."

Skudder se ještě víc zachmuřil, Charity mu však vůbec nedopřála příležitost něco říci a skoro lhostejně se vydala za zbývajícími dvěma. Kdyby byli v budově skutečně moronští vojáci, pak by ti dva už taky dávno nebyli na živu. Avšak reakce na Delgardově tváři jí dala najevo, že s ním snad jednala až příliš tvrdě. Navzdory všemu nadšení a uměle získaným vědomostem nebyli ti tři stále nic jiného než rekruti, kteří právě dostávají první lekci.

Zatímco si oba mladí Francouzi dál hráli na válku, zamířila Charity k budově na druhé straně ulice. Byla vyhořelá a zarostlá křovím, avšak její fasáda přesto zůstala skoro neporušená. Zašlý žlutý nápis na rozbitých dveřích prozrazoval, že to byla kdysi bankovní filiálka.

Charity se na chvíli zastavila - a náhle se tiše usmála. Rychlým pohybem se obrátila a pokynula Skudderovi. "Dej na ně chvíli pozor!" zavolala. "Hned jsem zpátky."

Vstoupila do banky, prošla zpustošenou místností s přepážkami a takřka okamžitě našla to, co hledala. V pusté místnosti bez oken, jejíž veškeré zařízení sestávalo jen z jediného stolu a plastické židle, se tyčil veliký trezor. Charity sundala z ramene laserovou pušku, nastavila laser na nejvyšší stupeň a dvakrát krátce vypálila proti zámku. Rozpálil se do ruda a v mžiku se proměnil v kus roztaveného kovu. Charity otevřela jeho dvířka pomocí hlavě, aby si o rozžhavený kov nepopálila prsty.

Pohled do sejfů na poskládané bankovky, cenné papíry a dokumenty zasáhl Charity nečekaně hluboko. Před nepříliš dlouhým časem by jí tento obsah malého trezoru vystačil jako záruka bezstarostného života až do konce jejích dní. To, co tu před ní leželo, kdysi vládlo světem. Lidé kvůli tomu umírali nebo byli zabijeni, zrazovali své přátele a rodiny, ničili životy jim i sobě samým. A nyní to nebylo nic víc než bezcenný papír.

Pochopila, že je sama na nejlepší cestě propadnout melancholii, zahrnala proto takové myšlenky a sáhla po jednom svazku bankovek. Pečlivě odpočítala půl milionu německých marek a vyšla z místnosti.

Skudder jí hleděl zmateně vstříc, když opět vyšla na ulici, zatímco se Harrisovi na čele udělala hluboká, nechápavá vráska. S úžasem hleděl na svazek bankovek, který nesla Charity v obou rukou.

Jeho překvapení ještě pak narostlo, když mu je Charity vtiskla do dlaně. "Co...?"

"To je půl milionu," řekla Charity vesele.

Harris zíral na bankovky a byl tak zmaten, že ani nedokázal dát dohromady otázku.

"Váš neproplacený zůld," vysvětlila Charity. "Požádal jste mě přece, abych o tom promluvila se Stonem."

Harrisovi překvapením poklesla čelist, zatímco Skudder asi vteřinu zmateně hleděl - a pak se hlučně rozesmál. Po chvíli se se smíchem připojil i Harris, dřep si a opatrně položil svazek bankovek před sebe na zem. Opatrně vytáhl z balíčku jednu bankovku, složil ji v úzký pásek a pak vylovil z náprsní kapsy své uniformy cigaretu. Téměř obřadným pohybem cvakl zapalovačem, stovku zapálil a připálil si jí cigaretu.

"To jsem si vždycky přál," řekl.

"K ničemu jinému se to nehodí," usoudil Skudder. "Což dokazuje, že všechno na světě má i své světlé stránky. Alespoň této pitomosti nás mravenci odnaučili."

Vtom se zapípáním ozvala Charitina vysílačka. Zapnula přístroj a přidržela si náramkový mikrofon u úst. "Ano?"

"Tady Lerou," ohlásil se mladý Francouz, který zůstal v helikoptéře. "Hovor ze základny, kapitáne. Velitel Stone si přeje s vámi mluvit."

"Ale, opravdu?" zamumlala Charity. Nahlas řekla: "Oukej. Už jdu."

Vrátili se zpátky k helikoptéře a Charity se posadila na sedadlo vedle pilota. Teprve pak zapnula videovysílačku na přístrojové desce. Na maličkém obrazovce se objevil Stoneův obličej. Na okamžik měla pocit, jako by na něm viděla výraz zděšení, avšak když promluvil, zněl jeho hlas stejně klidně a povýšeně jako vždycky.

"Kapitáne Lairdová! Kde jste byla?"

"Trochu jsem si šla protáhnout nohy," odpověděla Charity s úsměvem. "Máte něco proti tomu?"

"Vy jste přistáli?"

"Ano," řekla Charity. I nadále se usmívala, ale snažila se, aby ten úsměv vypadal co nejvyzývavěji, jakkoli si sama říkala, že je její počínání naprosto pošetilé.

"To je dobře," řekl Stone. "Zůstaňte, kde jste. A udejte mi vaši přesnou pozici."

Charitin úsměv rázem pohasl, jako by otočila vypínačem. "Proč?" zeptala se znepokojeně.

"Několik kluzáků prorazilo," vysvětloval Stone. Prudce mávl rukou. "Není důvod znepokojovat se. Dostaneme je. Ale bude lepší, když zůstanete na zemi, dokud je naše loď nesundají."

"Kluzáky?" opakovala Charity zmateně. "Ale jak to?"

"Odkud to mám vědět?" štekla Stone. "Dělejte, jak jsem vám řekl. Ohlásím se, jakmile nebezpečí pomine."

Vypnul vysílačku ještě dřív, než se mohla Charity na cokoli zeptat. Na okamžik zůstala hledět na pohaslou obrazovku současně vztekla i vyděšeně.

Představa, že by Moroni přišli sem, byla naprosto absurdní. Na vlastní oči viděla, že stačil jen nejlehčí dotek jednoho Jareda, aby se z každého mravence stala součást kolektivní inteligence. Každý voják, kterého sem Shait vyslal, byl potenciálním bojovníkem na straně jeho nepřátel.

"Co uděláme?" zeptal se Skudder, který došel až za její záda a celý krátký rozhovor vyslechl.

"Zůstaneme tu a strčíme hlavu do písku," odpověděla Charity po krátkém přemýšlení.

Skudder vypadal, jako by očekával jinou odpověď. "Vypadal dost nervózně, všimla sis taky?" zeptal se.

Charity se obrátila k němu. "Taky tě to napadlo?"

"Něco tu neseď," poznamenal Skudder zadumaně. "Zeptám se ho hned, jakmile se vrátíme."

Charity vstala, přešla dozadu do kabiny helikoptéry a povyprávěla Harrisovi a ostatním třem, co se stalo.

"Nemyslím, že by bylo třeba se znepokojovat," uzavřela svoji řeč. "Přesto bude lepší, když budeme dělat, že je to vážné." Učinila velitelské gesto a pak ukázala na Jeana, chlapce, který řídil cestou sem. "Připoutejte se. A vy převezmete řízení."

"Vy nebudete řídit osobně?" zeptal se Harris překvapeně.

"Vůbec to nemám v úmyslu," odpověděla Charity. "Nehledě už na to, že takovouto věc řídit neumím." Jednou to už zkusila, a tento první a jediný pokus skončil skoro katastrofou.

Zatímco Skudder zůstal sedět v kabině a stejně jako Harris a ostatní se připoutal k sedadlu, přešla Charity zpět do kokpitu, dosedla na křeslo druhého pilota a pátravě hleděla na oblohu. Věděla, jak je nepravděpodobné, že by se útočící kluzáky objevily právě tady. Pravděpodobně se nedostanou ani do blízkosti města, než je komputerově naváděné laserové střely z eifelské pevnosti dostihnou a sundají z oblohy.

Jean chtěl natáhnout ruku k přístrojové desce, avšak Charity jej prudkým pohybem zadržela. "Nechte toho," řekla.

"Radar bych snad mohl..."

"... zapnout, aby zaměřili radarový paprsek a poslali nám sem raketu," vpadla mu Charity do řeči.

Jeanovy oči se rozšířily. "Něco takového je možné?"

Skoro proti své vůli se musela Charity usmát. "Už tenkrát byly u nás takové věci možné," řekla. "Vidím, že všechno vás Jaredové přece jen nenaučili." Předklonila se dopředu a dál soustředěně prohledávala oblohu směrem k jihu.

Náhle její pozornost upoutaly jakési jasné záblesky. K prvnímu stříbritému zablýsknutí se záhy připojilo druhé a třetí, takže po chvíli zahlédla celou flotilu diskovitých lodí, ženoucích se nízko nad lesem. Byly to dvě flotily. První skupina sestávala z pěti nebo šesti lodí a byla pronásledována druhou, dobře třikrát tak velkou letkou. V oslnivém světle nízkého slunce bylo záblesky z kanónů sotva vidět, avšak z lesa pod nimi každou chvíli vyšlehly plameny. Tu a tam se některá loď zakymácela pod zásahem.

Kluzáky se přiblížily divokou rychlostí a minuly je asi ve vzdálenosti dvou nebo tří kilometrů - a tu se náhle dva od formace oddělily a udělaly rychlou kličku.

Přímo k jejich helikoptéře.

Charity byla tak zaskočena, že by její reakce zřejmě přišla příliš pozdě, kdyby pilot nezaznamenal nebezpečí v témté okamžiku jako ona. Bleskurychlým pohybem si nasadil neuropřilbu, levou rukou sáhl po řídicí páce a pravou udeřil do rudého tlačítka nouzové automatiky. Přímo nad jejich hlavami zavly motory a v tutéž chvíli se zažehlo pod trupem helikoptéry několik malých, avšak nanejvýš účinných přídavných raket, které vrtulník doslova katapultovaly do výšky, takže se ocitl nad vrcholky stromů ještě dřív, než se vůbec začal otáčet rotor.

Charity se zoufala držela sedadla. Helikoptéra se potácela, naklonila se na stranu a na okamžik hrozilo, že se zřítí zpět.

Věděla, jak nebezpečný je takový nouzový start. Pravděpodobnost, že rotory nedosáhnou potřebného množství otáček, aby se letoun udržel ve vzduchu, jakmile se spotřebují přídavné rakety, byla dost vysoká.

A přesto jim všem zachránila Jeanova reakce život, neboť zatímco se helikoptéra těžkopádně nakláněla na stranu, udeřil přesně do místa, kde ještě před vteřinou stáli, celý svazek takřka neviditelných laserových paprsků a proměnil zem ve vařící lávu.

Helikoptéra se dostala do vývrtky. Listy rotoru rozsekaly vrcholek jednoho stromu, orvané listí a větve udeřily do čelního skla a na nepatrný, hrozný okamžik se stroj naklonil na druhou stranu a znovu se s vyjícími motory přibližoval k zemi. Strom za nimi se proměnil v hořící sloup, jak Moroni znovu zamířili proti nim, a náhle se kabina zalila strašným bílým světlem.

Charity si s výkřikem zakryla oči dlaněmi. Obličej jí pálil a vzduch byl náhle tak horký, že se sotva mohla

nadechnout. Přesto jí bylo jasné, že měli štěstí. Paprsek se o jejich helikoptéru jen otřel.

Uplynulo několik vteřin, než zase Charity něco uviděla. Se zasténáním sundala ruce dolů a zaznamenala, že vrtulník se mezitím již nachází dobrých padesát nebo šedesát metrů nad lesem a letí s bláznivým kličkováním, aby unikl laserové palbě obou kluzáků. Přesto se kabina znovu zachvěla pod úderý téměř neviditelných blesků. Dříve nebo později tyto paprsky musí zasáhnout i kabinu nebo rotor.

Cosí obrovského, stříbřitého se prohnalo kolem nich a vrtulník opět poklesl o deset metrů a letěl dál stejně kličkatým kurzem, když vtom se kluzák takřka na místě obrátil a znovu proti nim vypálil. Druhého útočníka nebylo právě vůbec vidět, avšak Charity neunikla oslnivá smršť, která běsnila kdesi za nimi. Pravděpodobně jim na pomoc přilétaly nějaké lodi Jaredů.

A přece se nemohli zdaleka považovat za zachráněné, pochopila Charity náhle. Jean řídil stroj s takřka neuvěřitelnou obratností, ale proti palebné převaze a rychlosti moronského kluzáku neměli žádnou šanci.

"Obráťte to!" vykřikla Charity.

Pilot k ní překvapeně otočil hlavu a na půl vteřiny zahlédla Charity v hledí jeho přilby odraz vlastního zkřiveného a hrůzou bledého obličeje. "Obrátit!" vykřikla znovu. "Zaútočte! To je naše jediná šance!"

Jako by chtěl podtrhnout platnost jejích slov, v tu chvíli se vrtulník zachvěl a opět klesl několik metrů dolů, než nad ním Jean opět získal vládu. Vzduch byl náhle cítit spáleninou a na desce před nimi se rozblikalo červené světýlko.

Moronský kluzák se opět prohnal kolem nich, udělal úzkou kličku a vracel se, avšak tentokrát se už pilot nepokoušel o úhybný manévř, nýbrž takřka na místě vrtulník obrátil - a vyřít se přímo proti obrovskému létacímu disku!

Tento manévř, jak se zdálo, pilota moronské lodi úplně zaskočil, neboť jakkoli měl v tu chvíli šanci, zaváhal s výstřelem, který by helikoptéru na místě zničil. Asi půl vteřiny se šílenou rychlostí přibližovaly oba nesrovnatelné letouny proti sobě, pak Jean sklonil stroj dolů doleva.

Ale tentokrát již nebyla jeho reakce dost rychlá. Rudé, strašlivě pronikavé světlo náhle naplnilo kokpit. Teplota nesnesitelně vzrostla. Jeho explodovalo a v zadní části stroje se ozvaly vyděšené výkřiky. Vytí motorů se náhle zajíkló, přístrojová deska žhnula a blikala, jako by byla v jenom jediném plameni.

Zatímco se jejich letoun řítí dolů do vývrtky, Charity dál sledovala útočníka. Kluzák se vznášel asi sto metrů nad nimi, ale zřejmě byl také poškozen. Jean zjevně vypálil z palubních zbraní ve stejnou chvíli jako pilot moronské lodi. Z obrovské díry ve spodní straně stříbřitého disku se valil kouř a loď již neletěla plynule, nýbrž se potácěla ze strany na stranu.

"Držte se!" vykřikl Jean. "To bude tvrdé přistání!"

Jediným skokem se před nimi objevil les. Charity právě ještě stačila ze všech sil sevřít zoufale boční opěradla svého křesla, když jejich letoun proletěl mezi vrcholky stromů. Helikoptéra se otřásla prudkým nárazem. Čelní sklo se roztříštilo a pak se vrtulník zavrtal do země tak prudce, že Charity bezmála ztratila vědomí, jak byla vržena proti záchranným pásům.

Asi vteřinu zoufale zápasila s mdlobou. Před očima se jí pohybovaly černé závoje, ústa se naplnila hořkou chutí vlastní krve. Napůl omráčená šmátrala po přezce bezpečnostního pásu, rozeplula ji a těžce dopadla na přístrojovou desku.

Pilotní kabina se zaplnila rudou září plamenů. Odkudsi vnikl dovnitř štiplavý kouř a dusil ji. Charity potřebovala takřka tři pokusy, než se jí povedlo postavit se na nohy.

Pilot vedle ní visel bez hnutí v popruzích. Charity se nad něho ustaraně naklonila, zatřásla mu ramenem, volala jeho jméno, avšak reakce se nedočkala. Když pak natáhla ruku, aby mu sundala přilbu, uviděla krev, valící se širokým proudem zpod zrcadlového hledí. Na vteřinu strnula, pak natáhla znovu ruku a zkusila mu pulz.

Nic. Byl mrtev.

Co mohla nejrychleji, vyhrabala se Charity ven z kokpitu do zadní části helikoptéry. Téměř ji přitom strhl na zem Harris, jenž se dopustil té chyby, že si rozeplnul bezpečnostní pás, aniž by se něčeho pevně přidržel. Také jeho obličej byla samá krev, avšak klel tak hlasitě a nestydatě, že Charity okamžité pochopila, že určitě není vážně zraněný.

Zřejmě i ostatní měli štěstí. Skudder s nadáváním zápasil s přezkou svého pásu, která zřejmě už nefungovala, jak se patří, zatímco Lerou, Delgard a Tribeauxová se už vyprostili a takřka komicky vyhlížejícími pohyby se snažili dostat ke dveřím, které najednou byly půldruhého metru nad nimi.

"Pryč odsud!" vykřikla Charity poněkud zbytečně. "Za pár vteřin jsou tu!"

Zatímco se kadeti dál co nejrychleji drápali ke dveřím, Charity s Harrisem se spojenými silami pokoušeli vysvobodit Skudderu z bezpečnostního pásu. Zámek se zasekl. Nakonec Harris vytáhl nůž a jednoduše popruh odřízl těsně nad Skudderovým pravým ramenem.

Podařilo se jim uniknout do písmene na poslední chvíli. Náhle se s oblohy snesl krvavě rudý oheň a proměnil helikoptéru v jedinou žhnoucí hromadu šrotu právě v okamžiku, kdy Skudder jako poslední mohutným skokem po hlavě vyletěl ven ze dveří. Dopadl dost nešikovně a s bolestným výkřikem se svalil na zem. Laserový paprsek, silný jako ruka, šlehl jeho směrem, avšak minul ho a zapálil jen nějaký strom. Charity se prudce zastavila, kličkovala nazpět ke Skudderovi, pokusila se jej zvednout, avšak namísto aby ho přitáhla k sobě nahoru, upadla sama na kolena a strnula. Na lesní průsek, způsobený havárií vrtulníku, se položil příšerný stín. Slyšela hluboké, dunivé hučení motorů kluzáku a náhle už obloha nad ní nebyla modrá, nýbrž stříbrná.

Moronský kluzák se bez hnutí vznášel deset metrů nad lesem. Z díry ve spodní straně se stále ještě valil hustý černý kouř, avšak letoun nebyl poškozen tolik, jak se domnívala. Asi vteřinu visel obrovský diskovitý předmět naprosto nehnutě nad nimi, pak začal pomalu klesat a otáčet se. Charity sledovala zděšeně vytřeštěnými očima, jak se hlaveň velkého laserového kanónu obrací přímo proti ní a Skudderovi. Jako by se zastavil čas. Věděla, že teď už je

všechno ztraceno. Všechno štěstí světa by jim teď nebylo nic platné. Z této vzdálenosti je nemohli Moroni minout.

Kupodivu už vůbec necítila strach. V poslední vteřině, která jí pravděpodobně ještě zbývala, natáhla paži a chytila Skuddera za ruku. On její stisk opětoval. Také v jeho očích nebyl žádný strach, jen hluboký, nesmířitelný vztek.

Charity na něho chtěla ještě křiknout, že ho miluje, ale neměla už dost času. Náhle ji zalilo nepředstavitelně jasné, žhavé bílé světlo, oslepilo je, a když se pokusila o nádech, sežehlo jí hrdlo.

Les se otřásl strašlivou detonací. Coši Charity zasáhlo do ramene a vypálilo jí ohnivou stopu do bundy. Najednou byl stisk Skudderových prstů tak silný, až ji to bolelo. Jak to, že ale ještě žije?

Slzícíma očima vzhledla nahoru. Kluzák se naklonil na bok a s vytím se zřítíl do lesa vedle nich. Oslnivé světlo, které ji předtím oslepilo, byla odražená energie obrovské laserové salvy, která zasáhla kluzák do boku.

Když se pak přes Charity převalila burácivá detonace, s níž se koráb zřítíl do lesa, instinktivně se přikrčila. Kluzák se zřítíl, avšak nevybuchl.

Charity se těžce převalila na záda, hřbetem ruky si vytřela slzy z očí a rozhlédla se po obloze. Nad ní se objevily dvě nebo tři další diskovité lodě. Nedaleko odtud se valil z lesa hustý kouř a mezi listy probleskovala zář ohně. Dvě ze tří lodí, kterým Charity a Skudder vděčili za záchranu v poslední vteřině, se pomalu přibližovaly k místu havárie, zatímco třetí se vznášel nad nimi. Charity zvedla ruku a zamávala na znamení, že jsou naživu, pak se s námahou zvedla a rozhlédla se po ostatních. Skudder dřepěl vedle ní a také Harris a Lerou už stáli na nohou. Delgard se choulil pár metrů odsud na zemi, zatímco Tribeauxová ležela nehybně za jakýmsi rozježeným keřem.

Charity přešla k mladé Francouzce. Ještě než k ní došla, uviděla, že tady je již na každou pomoc pozdě. Střepina z vybuchlého vrtulníku se jí zabodla přímo mezi lopatky jako kopí. S mrazením v zádech se Charity odvrátila, vrátila se nazpět k Delgardovi a podřepla vedle něj. Kadet si tiskl pravou ruku k břichu a kvílel bolestí. Rozžhavená kovová střepina mu roztrhla ruku od lokte až k zápěstí.

Charity nejistě natáhla ruku, dotkla se jeho ramene a Delgard vzhledl. Jeho tvář byla zalitá potem a mrtvolně bledá. Slzy se mu koulely po tvářích a Charity si vlastně poprvé od chvíle, kdy jej poznala, uvědomila, jak je ještě strašně mladý. Uniformy, nadšení kadetů a suverenita, s jakou dokázali zacházet se zbraněmi a technickým vybavením pevnosti, jí naprosto zastřely, z koho sestává armáda, kterou ji Stone slíbil. Byly to děti, samé děti.

Najednou se jí zmocnil prudký hněv. Hněv vůči Moronům, vůči Stoneovi a Kiasovi, ale také vůči sobě samé, že se vůbec uvolila propůjčit takovému šílenství. "Neboj se," řekla. "Dáme tě zase do pořádku, chlapečku."

Delgard na ni zíral velkýma očima, plnýma bolesti a strachu, a ona věděla, že jejím slovům stejně nerozuměl.

Se vzteklym pohybem vstala, zamávala na Leroua a ukázala na Delgarda. "Postarejte se o něho," přikázala mu. Pak strhla z ramene pušku, odjistila ji a rozběhla se směrem, odkud bylo vidět záři hořícího zříceného kluzáku.

12

Hartmann se pomalu sunul kupředu. Nervy měl napnuté k prasknutí. Vnímal i ten nejnepatrnější zvuk, i to nejmírnější zachvění půdy ve své blízkosti. Proboha, vždyť byl přesvědčen, že je schopen mravence dokonce cítit i nosem, když se k němu přiblížili. Co to s ním, pro všechno na světě, Kyl provedl?

Hartmann vlastně ani nechtěl znát odpověď na tuto otázku. Megaman se na jednom určitém místě dotkl jeho páteře, což mu na okamžik způsobilo takřka nesnesitelnou bolest. Potom jím projel pocit síly a energie, jaký ještě nikdy předtím v životě nepoznal. Bylo to, jako by se teprve teď skutečně probudil. A přesto ho Kyl varoval: po tomto titánském vzepětí sil bude následovat stejně prudký útlum. Hartmann neměl mnoho času. Snad půl hodiny, snad ještě méně. Do té doby musí dosáhnout svého cíle.

Polovina této lhůty již uplynula, avšak Hartmann se domníval, že by to mohl stihnout. Před ním ležel onen vrak prapodivně proměněného kluzáku. Ve svém momentálním stavu, domníval se Hartmann, by byl schopen tu vzdálenost překonat a zmizet uvnitř lodi během dvou vteřin.

Teoreticky.

Prakticky to znamenalo pět nebo šest kroků naprosto nekrytým prostorem. Věřil dokonce, že by dokázal dostat se do lodi a zmizet v přetlakové komoře dřív, než by prvního mravence vůbec jen napadlo vystřelit po něm, ale to by mu bohužel nebylo nic platné. Důležité bylo, aby se na palubu lodi dostal nepozorovaně.

Hartmanna až udivovalo, jak lhostejně dokáže uvažovat o vlastní smrti. Nejednou si představoval takovou nebezpečnou situaci a doufal, že je schopen ji zvládnout. Myšlenka na to, že může být v příští vteřině, pokud bude úspěšný, mrtev, se ho nijak nedotýkala. Možná, napadlo jej, mě Kyl zbavil i strachu.

Došel na konec úzké uličky, vedoucí mezi gigantickými strojními bloky k mezihvězdnému transmittéru. Pomalu se napřímil. Pohledem zkoumal volný úsek před sebou. Napočítal dvanáct mravenců. Musel čekat. Nervózně pohlédl na hodinky. Vše mu mělo trvat dvacet minut, osmáct již uplynulo. Bez té nadlidské bystrosti smyslů a příšerné rychlosti reakcí by se Hartmann nikdy nemohl dostat až sem.

Znovu se podíval na hodinky. Ještě jednu minutu. Třicet vteřin, dvacet, deset...

Hartmann se napjal, když se vteřinová ručička přiblížila ke dvanáctce. Ted'!

Nic se nedělo. Moroni se před ním pohybovali se strojovou pravidelností a Hartmanna v poslední chvíli ještě napadlo, že by jejich plán taky nemusel vyjít, kdyby tyto hmyzí bytosti prostě dál pokračovaly ve své práci, i kdyby se kolem nich bortil svět. Co když...

Náhle bylo šero v hale rozerváno oslnivým bleskem, jen o vteřinu později následovala hlučná exploze, při které se podlaha zachvěla. Následoval druhý, pak třetí laserový záblesk a náhle byl vzduch plný moronského hvízdání a vískání. Do postav před Hartmannem vjel hektický pohyb. Odhodily své náklady, obrátily se na místě a náhle držely v rukou zbraně a hnaly se směrem, odkud se ozvaly a stále ještě ozývaly výstřely.

Znovu vyšlehly dva nebo tři krátce po sobě jdoucí záblesky, pak se náhle ozvalo příšerné praskání a tříštění a

halu zaplavila vlna oranžovorudého světla. Zřejmě Net přivodila explozi některého ze strojů.

Hartmann přimhouřil oči, pro jistotu vyčkával ještě dvě vteřiny a pak se rozběhl.

Skutečně mu stačila pouhá vteřina, aby dosáhl vraku kluzáku, a zázrak, ve který doufal, se stal: nebyl ani odhalen, ani napaden a s předpaženými rukama vletěl přímo do otevřeného vstupního otvoru lodi. Pomocí elegantního přemetu se dostal bleskurychle znovu na nohy a jedním či dvěma mocnými skoky se vrhl dovnitř.

Přímo do otevřené náruče jednoho mravence.

Hartmann nevěděl, kdo je překvapenější - jestli Moron, nebo on.

Mravenec se zapotácelým, pronikavým zapísknutím uskočil zpět a současně se pokusil ohnat se po něm, avšak Hartmann obratně uhnul a vrazil obří hmyzí bytostí do břicha hlaveň své pušky. Mravenec se zapotácel a bezmocně narazil do stěny. Okamžitě se chtěl napřímít, avšak Hartmann byl opět rychlejší. Uchopil Morona, zvedl ho do výšky a mrštil jím podruhé proti kovové stěně chodby.

Ze vzteklého hvízdání bylo náhle bolestné kňučení, které však ustalo v příští vteřině, jakmile Hartmann obrátil pušku a udeřil pažbou. Moron se nadobro sesypal, jen končetiny se mu ještě škubaly, a zůstal ležet bez hnutí. Hartmann nepředpokládal, že je mravenec mrtvý, spíš bude jen omráčený a za pár minut zase přijde k sobě.

Hartmann slyšel, jak se hala venku otřásá rychlou sérií dalších těžkých explozí, následujících těsně po sobě; zřejmě Kyl a Net svoji palbu zaměřili především proti strojům, aby způsobili co možná největší škody a odpoutali pozornost Moronů, což mělo jemu umožnit získat rozhodující vteřiny. Hartmann se řítí dál chodbou, skokem se vrhl do otevřených dveří k řídící centrále a naslepo vypálil kolem dokola. Jeho laserový paprsek zasáhl řídící pult a proměnil ho rázem v jiskřící hromadu trosek, zabil jednoho ze tří mravenců, kteří se v centrále zdržovali, zatímco druhého poranil tak těžce, že už mu nemohl být nebezpečný.

Třetí se vrhl po něm, avšak dopustil se té chyby, že jej považoval za to, čím ještě před necelou půlhodinou byl: za slabého, zranitelného člověka.

Hartmann se zapotácel pod úderem jeho spáru, jenž ošklivě zasáhl jeho pravou paži. Avšak vnímal jen pouhou prudkost úderu. Necítil vůbec žádnou bolest ani slabost.

O to těžší byl úder pažbou, kterým omráčil Morona.

Se supěním se napřímil a rozhlédl se kolem dokola. Řídící pult hořel, také stěna za ním žhnula temnou, míhavou červení, ze které však kupodivu nevycházel sebemenší žár. Až na tři Morony, které právě vyřídil, tu byl docela sám. Rychle se obrátil, zavřel za sebou pancéřové dveře a výstřelem zničil zámek. Pak poklekl vedle hořícího pultu.

Našel skoro okamžitě, co hledal. Padací dveře vedoucí do strojovny byly v podlaže tak perfektně schované, že by je normálně přehlédl, avšak Kyl mu přesně řekl, co má hledat. Prsty hmatl po hladkém kovu, našel drsnější místo a stiskl.

Zaznělo kovové cvaknutí a kus podlahy se Hartmannovi u nohou odsunul stranou. Pod ním se objevila pravouhlá šachta, k jejíž stěně přiléhala podivný žebřík.

Hartmann se nikterak nenamáhal s jeho použitím. Při tak nízké gravitaci toho ani nebylo zapotřebí. Rychlým pohybem se přesvědčil, že oba zranění Moroni nejsou s to jej pronásledovat a pak bez váhání skočil dolů do šachty.

Ocitl se v kulaté místnosti, úplně nacpané stroji, komputery a kabely, v místnosti tak nízké, že se musel spustit na všechny čtyři, aby se dostal ke svému cíli, k nízkým kulatým dvířkům ve stěně, která vypadala obzvlášť masivně.

Za tou stěnou tlouklo atomové srdce kluzáku, malý fúzní reaktor, v němž vládla stejná teplota jako v nitru slunce.

A náhle Hartmann přece jen pocítil strach. Ruce se mu roztráslly, srdce se rozbušilo až bolestivě prudce. Přesto natáhl ke dvířkům ruku a dotkl se složitého elektronického zámku.

Tohle byla jeho poslední šance. Jestli otevře tato pancéřová dvířka a udělá, co mu Kyl vysvětlil, bude takřka okamžitě mrtev, stejně jako Net, Kyl a vůbec každá živá bytost v okruhu dvou set mil. Kyl mu nedokázal říci, jak pustošivá bude účinnost fúzního reaktoru v této podzemní základně. Snad se jen zřítí celá tato hala, snad se rozpoutá řetězová reakce.

Ale Hartmann náhle již nechtěl zemřít. Věděl, že jeho smrt je jediná možnost, jak zničit druhý transmitter, než se podaří Moronům uvést jej do provozu, avšak cena se mu zdála příliš vysoká. Nepřiměřeně vysoká. Odhodlaně otočil velikým kovovým kolem. Dveře se otevřely tak tiše a rychle, jako by nic nevážily. Hartmann mžoural do oslnivě bílého, pronikavého světla kontrolovaných jaderných explozí, které probíhaly uvnitř. Věděl, že ven proniká vlastně jen zlomek skutečného jasu, neboť nukleární srdce kluzáku nebylo samozřejmě zakryto jen tímto jediným ocelovým poklopem. Žádný známý kov by dlouhodobě nevydržel pekelné teploty jaderných fúzí. To, co měl před sebou, taky nebyl samotný reaktor, nýbrž jen světélkující energetická pole, vázaná na jadernou reakci.

Ještě jednou zaváhal. Vše v něm křičelo, aby to nedělal. Nechtěl zemřít, ale především nechtěl, aby zemřela Net.

Ale ta už je pravděpodobně mrtva. Její šance přežít krycí útok, jež spolu s Kylem zahájila, byla bezpochyby právě tak malá, jako ta, že Hartmann přežije explozi reaktoru.

Zvedl zbraň. Oči ho nesnesitelně bolely, avšak přinutil se hledět přímo do toho pekelně bílého žáru. Bylo to naprosto zbytečné, stačil by jeden jediný neměřený výstřel do energetického pole, avšak Kyl mu řekl, na co má mířit.

Hartmannův prst se přiblížil ke spoušti, naposledy ještě krátce nehybně spočinul - a stiskl.

Charity potřebovala více než deset minut, než překonala těch sto metrů k vraku zříceného kluzáku, neboť les byl tak hustý, že byl místy až neprůchodný. Dvakrát musela použít laseru, aby si propálila cestu padesát let zanedbávaným porostem.

Samozřejmě že přišla pozdě. Kluzák dopadl na bok a rozbil se. Vedle něj přistála jedna z obou diskovitých lodí

Jaredů. Vrak hořel jasným plamenem a na druhé straně se už oheň zmocnil lesa. Hustý kouř ztěžoval Charity výhled a takřka nesnesitelný zápach rozžhaveného kovu a hořícího plastiku ji dráždil ke kašli. Místo havárie se hemžilo Jaredy, kteří opustili kluzák a hledali mezi troskami ty, kteří přežili, aby je obrátili na svoji stranu.

Také Charity hledala přeživší. Ale z jiného důvodu.

Věděla, že jedná naprosto nelogicky a špatně, ale to jí bylo v tuto chvíli docela jedno. Chtěla dostat alespoň jednu z těch bestií, aby zaplatily za to, co udělaly Tribeauxové, Jeanovi a ostatním.

"Neměla byste to dělat," řekl za ní náhle nějaký hlas.

Obrátila se a spatřila Harrise. Spolu se Skudderem ji sledovali, aniž by se pokusili ji zadržet. Zřejmě oba dva cítili, co se v Charity děje.

"Neměla bych?" zeptala se Charity chladně.

Harris neodpověděl hned, nýbrž na ni jen takřka soucitně pohlédl, ale snad právě jeho mlčení jí přesvědčivě ukázalo, jak pošetilý je její chování.

"Pokud chcete, aby za to zaplatili, pak dopravte ty dva zbývající zpátky na základnu," řekl Harris. "A pomozte Stoneovi zahnat ty nestvůry tam, odkud přišly."

"A co když mi to nestačí?"

Skudder vyšel za Harrisem z lesa. V jeho obličeji se zračila hrůza, když uviděl vrak kluzáku a šlehající plameny.

"Ani nemyslím, že by to někdo přežil," řekl Harris. "A i kdyby..." Větu nedokončil, avšak Charity věděla, co chce říci: "A i kdyby, pak během okamžiku budou na naší straně." A právě z toho byla Charity v tuto chvíli takřka šílená. Prudce se odvrátila od Harrise a hleděla na Jaredy, kteří neohrabanými pohyby vyvlekli ven z trosk velkého, vzpřímeně krácejícího mravence. Tu a tam se sklonili nad některým ležícím tělem a Charity se marně snažila přesvědčit se, že to jsou právě ti tvorové, kteří jim před několika minutami zachránili život. Najednou viděla ve všech těch štíhlých, čtyřrukých bytostech jen samé nepřátele. Kreatury, které více než před půl stoletím přišly z hvězd a uloupily lidem jejich svět i budoucnost. A nikdy pro ni nebudou ničím jiným, ať už se stane cokoli. Věděla to.

Avšak Harris přesto dosáhl svého. Její hněv se rozplynul stejně rychle, jako přišel, a zanechal po sobě jen hluboký pocit hořkosti. Několik minut prostě jen stála a hleděla kamsi do prázdna, a ani Harris, ani Skudder v tu chvíli nepromluvili. Nakonec zajistila svoji pušku, pověsila si ji přes rameno a pomalu se vydala ke kluzáku.

Skudder ji jediným dlouhým krokem dohnal. "Co chceš dělat?"

Charity ukázala na vrak kluzáku. "Potřebujeme pomoc. Delgard je zraněn. A vlastně ani já nemám v úmyslu vrátit se na základnu pěšky."

Skudder se na ni skepticky zadíval, avšak zdržel se každého komentáře. Taky Harris ho následoval mlčky.

Obloukem se vyhnuli hořícímu vraku a Charity pozorovala dva Jaredy, jak se sklánějí nad nehybnou postavou nějakého Morona. Na mravenci nebylo patrně žádné zranění, ale byl jistě mrtev, neboť naprosto nereagoval na doteky Jaredů.

Alespoň dokud stály obě hmyzí postavy ještě vedle ní.

Charity se překvapeně zastavila a pozorněji si začala Morona prohlížet. Bylo pro ni dost těžké v této bytosti uvidět více než jen zmatený propletenec spousty končetin - a přece si byla takřka jista, že zaznamenala nějaký jeho pohyb.

"Co zase máš?" zeptal se Skudder. Místo aby mu odpověděla, došla Charity k Moronovi a zastavila se na dva kroky od něho. Oba Jaredové, kteří předtím prohlíželi jeho tělo, prošli kolem ní a přitom si ji změřili pohledem chladných, jakoby skleněných, třpytících se fasetových očí. Charity schválně počkala, až budou pryč, pak udělala další krok, opatrně se předklonila...

... a v poslední chvíli se vrhla stranou, když tři ze čtyř paží domněle mrtvého Morona sebou náhle trhly a sekly po ní jako smrtící nože.

Upadla, překulila se přes rameno a co nejrychleji se pokusila vyskočit znovu na nohy, avšak nakonec se opět vrhla stranou, když Moron neuvěřitelně prudkým pohybem vyskočil sám a znovu se po ní sápal.

Tentokrát jeho spár zachytil její bundu a kus látky vyrval. Skudder zděšeně vykřikl a zvedl pušku, ale střilet se neodvažoval, neboť měl strach, aby ji nezasáhl.

Moronova paže vyrazila proti Charity a spár z tvrdé rohoviny se zabořil vedle ní do lesní půdy. Druhou jeho paži zablokovala nadloktím a vykřikla bolestí, když ji jeho třetí ruka škrábala po tváři. Instinktivně přitáhla nohy k tělu a vši silou vykopla. Kopanec sice Morona neodhodil docela, nicméně jeho útok tak ztratil potřebný švih. Namísto aby přes ni jednoduše přeběhl a roztrhal ji svými ostrými drápy tělo, Moron se neobratně zapotácel, otočil se, a v tu chvíli upadl na záda, když se na něho vrhla druhá hmyzí kreatura. Zatímco se oba mravenci váleli po zemi, vyskočila Charity co nejrychleji na nohy a pozpátku se odpotácela dva kroky dozadu. Skudder ji chytil za paži a podepřel ji. Oči se mu rozšířily hrůzou, když uviděl její krvácející tvář. Když však chtěl něco říci, jen odmítavě mávla rukou a se směsí fascinace a údesu dál sledovala bizarní souboj dvou obrovských hmyzích těl.

Nedokázala rozeznat, kdo je kdo - ale to stejně nehrálo roli. Hlavní bylo, že tento zápas by vlastně vůbec ani neměl být!

Že se Moronovi podařilo dělat mrtvého a Jaredy tím oklamat, už to bylo dost neuvěřitelné.

Ale jak to, že se ještě brání?

Také Skudder sledoval zápas dvou hmyzích bojovníků s narůstající nechápavostí. Mlčenlivý boj byl veden s takovou zarputilostí, že z toho běhal Charity mráz po zádech. Mravenci po sobě tloukli a sekali strašnými drápy, pokoušeli se jeden druhému zasáhnout oči nebo tenký krk, aniž by jeden nebo druhý získal převahu.

Charity vnímala nepředstavitelný vztek, ovládající oba protivníky. Nenávist, která přesahovala vše, co kdy Charity zažila. To nebylo jen nepřátelství, nýbrž nenávist, stará jako oba odlišné druhy bytostí, na jejichž stranách

mravenci bojovali.

Oslnivě bílý laserový paprsek náhle těsně před Charity prořízl vzduch a zasáhl jednoho z mravenců do zad. Vzduch se naplnil zápachem spálené rohoviny a masa a oba mravenci rázem ochabli.

Charity se s otřesem odvrátila. Čtyři nebo pět Jaredů se sběhlo a všichni vypálili ze svých zbraní. Chvilí to vůbec nechápala, pak se v ní rázem rozlil chladný, ochromující pocit údesu. Nebylo to poprvé, co zažila, jak Jared obětoval vlastní kamarády, považoval-li to za užitečné. Vzpomněla si na Lesstera, a jakkoli se tomu snažila bránit, vnucovala se jí spolu s touto vzpomínkou i otázka, zda jednoho dne Jared neobětuje všechn svůj lid, bude-li to odpovídat jejich absurdnímu pojetí logiky. Jeden z Jaredů předstoupil a sklonil zbraň. "Jste zraněná," zarachotil kovový hlas.

Charity rychle ustoupila o krok dozadu, když čtyřruký tvor natáhl jednu paži k ní. "Nesahej na mě!" řekla.

"Jste zraněná," opakoval Jared tvrdohlavě, aniž by si všiml jejího rozzlobeného, takřka hysterického tónu. Zřejmě ho vůbec nebral na vědomí. "Pojďte, prosím, se mnou na palubu naší lodi. Ošetříme vás tam."

Charity si zvedla ruku k poraněné tváři, ucítila krev a teprve v tu chvíli také palčivou bolest. Přesto řekla: "To není třeba."

"Jak chcete," odpověděl Jared. "Promiňte nám, prosím, nebezpečí, do kterého jste se naší vinou dostala. Už se to nebude opakovat."

A jako stroj, který dělá jen to, k čemu je naprogramován, otočil se Jared a vzápětí on i jeho průvodci odpochodovali pryč. Hned nato vyšlehly na pasece na mnoha místech oslnivě bílé blesky. Charity s novým návaem zděšení pochopila, že Jaredové přestali vyhledávat přeživší a namísto toho stílejí do nehybné ležících moronských bojovníků.

S hrůzou se odvrátila a ještě jednou pohlédla na oba mrtvé mravence u svých nohou. Obě bytosti se i ve smrti pevně svíraly. Příšerný žár laseru je doslova svařil dohromady, takže Charity takřka nedokázala určit, komu která končetina patří. Přesto se přinutila mravence ještě jednou velice pozorně prohlédnout.

"Už je po nich," řekl za ní Skudder. "Jsou mrtví. A ty teď už konečně překousni tu svoji hloupou hrdost a nech se ošetřit."

Charity ho ignorovala, přidřepala vedle mrtvých mravenců a natáhla k nim roztřesenou ruku.

"Co to, k čertu, děláš?" zeptal se Skudder. Znělo to podrážděně, ale byla v tom i úzkost, aby nestvůra snad ještě jednou nevstala z mrtvých a nedokončila to, co začala.

Charity stále neodpovídala, nýbrž jen s pocitem velkého sebezapření natáhla ruku a dotkla se spálené lebky jednoho z mravenců. Cosi pevně uchopila a trhla rukou zpět.

V prstech se jí lesklo cosi jako tenoučká síťka, pokrývající Moronovy spánky a zátylek.

"Co to máš?" zeptal se Skudder a zvědavě se předklonil.

Charity vstala, pokrčila rameny a podržela síťku před sebou v natažené ruce tak daleko, jak jen mohla.

"Nemám vůbec tušení," řekla. "Anebo snad přece jen ano."

Náhle sevřela ruku v pěst, přitáhla ji nazpět k tělu a spustila svůj nález do kapsy. Skudder ji zmateně sledoval.

"Pojď," řekla odhodlaně, "chci se podívat ještě na ty druhé. A jestli najdu to, co si teď myslím, bude mi muset guvernér Stone zodpovědět spoustu otázek."

Nic se nestalo. Hartmann stiskl spoušť ještě jednou, ale ozvalo se jen tiché kovové cvaknutí.

Zoufalý a rozzlobený současně sklonil zbraň, obrátil ji - a nechápavě zíral na to, co zbylo z jeho ještě před chvílí funkční laserové pušky.

To, co držel Hartmann v ruce nyní, byla puška silně proměněná. Ne že by byla poškozená, jen hlaveň byla dočista oholená. Tam, kde bylo dřívě veliké zaměřovací zařízení spolu s kontrolkami energie a zaměřovačem na noční vidění, byla nyní pouze hlaveň.

Hartmann vykřikl a pušku upustil, jako by se její kov náhle rozzhavl. Uskočil o kus zpět. Zátylkem tvrdě narazil do jakéhosi přístroje, visícího od nízkého stropu. Obrátil se, a srdce se mu na okamžik zastavilo. Jako by se mu zátylku dotkla neviditelná ledová ruka a stiskla jej.

Za ním stál duch.

Hartmann o svém dřívějším zážitku neřikal nic ani Net, ani Kylovi, nyní však stála ta postava před ním, veliká, ponořená do přízračného, jakoby vnitřního zeleného světla. Byla docela průhledná, že bylo skrze ni vidět obrysy předmětů za ní jako za závěsem zeleného vodopádu. Hartmann cítil, jak se mu ježí každý chlup na těle. Kůže v obličejí se mu napjala a začala svědit, jako by stál poblíž silného elektrického zdroje, náhle se mu také zrychlil tep. Nemohl se nadechnout. Vytřeštěnýma očima zíral na postavu, a třebaže nedokázal rozeznat její obličej, jaksi vycítil, že i ona se dívá na něho.

Pak zvedla postava ruku a přistoupila až k němu. Hartmann se nehýbal, dřepěl jako ochromený a zíral, zatímco duch nedokončil svůj pohyb a zastavil svoji průhlednou, zeleně zářící ruku několik centimetrů před jeho obličejem. Pak jako by chvíli přemýšlel - a nakonec zase stáhl ruku zpět. Hartmann byl přesvědčen, že kdyby se jej ten duch jen dotkl, na místě by z toho umřel.

Ještě chvíli zůstal duch stát a hleděl na něho, potom se otočil, jediným krokem prošel stěnou strojovny a zmizel. Hartmann dál zíral na místo, kde jej předtím viděl. Byl jako omráčený, neschopný myslet, ba dokonce i cokoliv cítit.

A tak ho taky našli Moroni, když čtvrt hodiny nato otevřeli vchod do řídicí centrály kluzáku a došli až k němu. Ani se nebránil, když jej chytili a odvěkleli.